

Crăciunescu Ştefan-Viorel
FOTBAL AZ
MOMENTUL 0

2017
CUVÂNT ÎNAINTE

Inițial am dorit ca materialul să fie unul pur tehnic însă, pe parcurs, acaparat oarecum de problemele fotbalului din România, mai ales de nedreptățile aduse jucătorilor pe diferite ramuri (financiare, profesionale, morale etc.), lucruri pe care toți iubitorii sau cunoscătorii de fotbal le văd, dar nimeni nu prea le expune, m-am gândit să profit de ocazia pe care o am cu redactarea acestei cărți și să-mi expun părerea cu privire la aceste aspecte, întrucât situația este foarte gravă și acest lucru neplăcut trebuie evidențiat până la urmă de cineva care nu se dă „după cum bate vântul".

Pot spune că maniera de a scrie a fost ceva în genul Jerry Maguire, mai ales că am scris-o într-un timp extrem de scurt, însă depășește sfera de manifest.

Voi vorbi despre așa-zisele „inovații" privind poziționarea jucătorilor în teren, riscul reprofilărilor, jocul slab prestat de echipa națională a României, precum și alte probleme contemporane ce pot avea repercusiuni în viitor, fie că sunt pe plan național sau la nivel global.

Totodată, în cadrul acestui material, voi expune plusurile/schimbările pe care le-aș implementa în calitate de președinte FRF.

Voi prezenta posibilele candidaturi la șefia FRF, ocazie cu care voi demonstra de ce nu sunt viabile sau sunt improrii, unele chiar DĂUNĂTOARE fotbalului din România, în condițiile în care deja suntem pe o pantă alarmant de descendentă.

În ceea ce privește partea tehnică pot spune că aceeași material, la ora actuală, cred că este printre puținele ce oferă scriptic o descriere a calităților pe care trebuie să le posede un jucător în funcție de poziția în teren ocupată, precum și transpunerea lor în aproape toate tipurile de sisteme de joc (cca. 300 reprezentări grafice, inclusiv cele online) cu 3, 4 sau 5 fundași (bineînțeles că valoarea acestui material rămâne la latitudinea cititorului).

Nu exclud anumite greșeli sau opinii contrare, motiv pentru care îmi puteți lăsa comentarii dumneavoastră la adresa www.*facebook.com*/*Crăciunescu_Stefan_Candidat_FRF*, unde puteți găsi GRATUIT cartea în format word (este gratuit peste tot ce-i drept).

Mulțumesc!

CUPRINS

CAPITOLUL 1

CAPITOLUL 1

CANDIDATURA MEA LA ŞEFIA F.R.F.

Activitatea federaţiei, cât şi a celorlalte structuri administrative se reflectă în „bunăstarea” fotbalului din România, atât la nivelul echipei naţionale, dar şi la nivel de club, atât la seniori, cât şi la copii şi juniori.

Sigur că nu putem vorbi de bunăstare când la nivelul echipei naţionale ratăm calificare după calificare (după ce am adus un antrenor foarte scump, în condiţiile în care era şomer de ceva timp şi multe alte inadvertenţe prezentate de-a lungul materialului), chiar dacă sistemul competiţional şi echipele adverse reprezentau un bun prilej de a o obţine calificarea la turnee finale sau, mai ales, de a accede în fazele eliminatorii ale Campionatului European din Franţa 2016.

La nivel de club avem o Liga 1 în care cel puţin 3/4 din echipe au probleme financiare, nici nu putem vorbi de transferuri (toate echipele cu excepţia FCSB au „cheltuit” cumulat sub jumătate de milion euro), în timp ce în liga secundă deja 4 echipe sunt ieşite din competiţie, ca să nu mai vorbim de liga a III-aş.a.m.d., unde nu se acordă nicio atenţie dezvoltării sau măcar menţinerii activităţii fotbalistice.

În ceea ce priveşte fotbalul feminin sau futsalul nu vedem nicio implicare, toată expunerea ultimilor ani este consecinţa unui trend european/mondial.

Pe plan naţional, la aceste 2 categorii, se fac lucruri de faţadă, promisiuni, de obicei la final de mandat, cu scopul câştigării unor voturi din partea acestora, nimic consistent, durabil.

Au dispărut de-a lungul timpului de pe prima scenă fotbalistică, echipe precum Progresul, Sportul Studenţesc, Petrolul, Rapid, Universitatea Cluj, Oţelul ş.a.m.d.

Aceste echipe creşteau spiritul combativ al competiţiei (atât la nivelul echipelor, cât şi fanilor) şi intrarea lor în acest con de umbră reprezintă unul din motivele asistenţei reduse la meciuri, a scăderii valorii şi expunerii fotbalului românesc.

Notele de subsol în acest prim capitol sunt foarte interesante şi

recomand accesarea acestora.

I. Posibilii candidaţi

Din ce se zvoneşte, aceştia ar putea fi: Cristian Balaj, Ana-Maria Prodan-Reghecampf, Cristian Chivu, Ionuţ Lupescu, Florin Prunea, Răzvan Burleanu, pe care îi voi caracteriza sumar.

Voi discuta şi despre Christoph Daum şi modelul german, aşa-zisul „moment 0", care nu a existat niciodată la aceştia, pură ficţiune.

CRISTIAN BALAJ.

Unul din arbitrii buni ai campionatului intern, actual consilier al ministrului Tineretului şi Sportului, dar indicat în ceea ce este specializat – arbitraj.

Postura de şef al Comisiei Centrale a Arbitrilor din România, unde lucrurile sub şefia domnului Vassaras ridică multe semne de întrebare, reprezintă opţiunea viabilă.

Activitatea domnului Vassaras pare a consta mai mult în a ţine prelegeri ocazionale unde, pentru acest lucru, îl puteam aduce pe Collina 1 – 2 ori pe lună şi aveam un alt impact, atât valoric, dar şi financiar, având în vedere că se zvoneşte că nu prea stă pe la muncă în condiţiile în care termenii înţelegerii sunt pe măsura reputaţiei invocate de preşedintele FRF: salariu de 6.000 de euro pe lună, locuinţă închiriată în Bucureşti, maşină pusă la dispoziţie de FRF, 2 bilete de avion Bucureşti – Atena şi retur în fiecare lună.[1]

Eu, personal, nu am văzut schimbări, aceeaşi manieră de arbritraj în Liga I şi a II-a, aceleaşi feţe cunoscute, aceleaşi controverse, ca să nu mai vorbim că de la nivelul ligii a treia începe calvarul pentru arbitri, modul în care sunt „protejaţi" încă este inexistent (cu referire directă la integritatea fizică), rezultând chiar într-o renunţare a tinerilor încă din fazele incipiente, la toate acestea adăugăm vechea problemă a banilor şi avem cheia „succesului" CCA.

Dacă la nivelul Ligii 1 vorbim de aspecte administrative, la nivelul ligilor inferioare avem chestiuni existenţiale unde, dacă nu mă înşel, la nivelul ligii a patra un arbitru primeşte sub 100 lei/meci, din

---

[1] http://www.prosport.ro/sport-life/special/vassaras-sau-cum-sa-conduci-cca-prin-telecomanda-din-grecia-dezvaluiri-incredibile-despre-mandatul-de-56-de-zile-in-care-seful-arbitrilor-a-stat-mai-mult-acasa-reactie-dura-in-sistem-13200433

care acesta suportă toate cheltuielile (transport, cazare, echipament, taxe etc.).

„Încă din anul 2012, plata arbitrilor din lotul de Liga 1 a fost făcută exclusiv de către CCA, din sumele primite în acest scop de la LPF.

Niciodată Federaţia Română de Fotbal nu a modificat acest mod de lucru şi niciodată FRF nu şi-a asumat plata baremurilor de arbitraj pentru Liga 1.

Este adevărat că, la începutul sezonului 2016 – 2017 al Ligii 1, s-a produs un blocaj al plăţilor baremurilor arbitrilor ca urmare a adoptării de către cluburile din Liga 1 a unei decizii de Adunare Generală a LPF, prin care LPF urma să vireze cluburilor drepturile de televizare în integralitatea acestora, iar cluburile urmau să plătească direct către FRF-CCA sumele datorate cu titlu de barem de arbitraj.

Această decizie a condus la imposibilitatea FRF-CCA de a emite facturi către LPF în conformitate cu modul de lucru stabilit, aşa cum am arătam şi mai sus, încă din anul 2012 şi implicit nu s-au putut achita baremurile aferente jocurilor din Liga 1", se arată într-un comunicat al federaţiei.**2**

Ca element de noutate am văzut câteva perindări ale arbitrilor români în Asia, dar nu ştiu ce relevanţă are acest lucru.

Să faci o extrapolare cum că se pregătesc din punct de vedere climatic pentru turneul final şi alte motive care nu au tangenţă cu fotbalul, mi se pare mai mult decât forţată.

ANA-MARIA PRODAN-REGHECAMPF.

În calitate de impresar nu ştiu câţi jucători români a promovat sau cât a ajutat la dezvoltarea fotbalului românesc, ca să nu mai vorbim de perioada petrecută la Universitatea Cluj, unde s-a prezentat ca salvator al echipei, declarând următoarele la părăsirea echipei după numai 4 luni:

„Nu a făcut nimeni ce am făcut eu pentru Universitatea Cluj.

Am pierdut banii familiei mele şi am făcut mai mult decât Hristos pe Pământ pentru ei!"

Cu un tupeu incredibil, intră în direct la Valentin Moraru unde spune că ar trebui să ne mândrim cu ceea ce a făcut pentru fotbalul

---

2 http://www.digisport.ro/Sport/FOTBAL/Competitii/Liga+1/FRF+explica+de+ce+nu+s-au+achitat+baremurile+de+arbitraj+in+aces

românesc, că a vândut pe sume mari ş.a.m.d.[3]

Modestia nu pare să fie principala calitate a doamnei.

Ar fi frumos să ne arate doamna Prodan, negru pe alb, următoarele:

— Ce jucători a promovat şi cei pe care i-a adus în ţară, pentru că văd că încearcă să insinueze că are veleităţi de scouter;

— Foarte important, momentul şi contextul în care i-a contractat: dacă aparţineau de alţi impresari, fiind schimbaţi pe parcurs cu dânsa, cine a fost la celălalt capăt al tranzacţiei etc.

— Comisioanele pe care le-a obţinut, pentru că presupun că nu a făcut muncă voluntară;

— Dacă are vreo contribuţie la faptul că Liga 1 este împânzită de jucători aduşi liberi de contract, la o vârstă înaintată şi de obicei străini.

De exemplu, să analizăm cel mai mare potenţial transfer din istoria Ligii 1, Nicolae Stanciu, în baza căruia şi-a făcut mare reclamă.

Pe vremea când activa la Vaslui, jucătorul era reprezentat de domnul Manea.

La cum o ştim toţi pe doamna Prodan, probabil că jucătorul a fost „abordat" înainte de a face pasul spre FCSB, în postura de „jucător format", certitudine.

Deci meritul doamnei este faptul că a profitat de o situaţie, neavând decât contribuţia luării comisionului???... să fim mândri!!!

Un lucru ce mă frapează este afirmaţia cum că este agentul unor jucători precum: Stanciu, Adi Popa, Rotariu etc., dar pe transfermarkt nu găsesc nicio informaţie în acest sens.

Nu îmi place această relaţie impresar-antrenorjucători, dar este numai o părere personală.

Priviţi declaraţie, dintr-un articolul legat de un presupus conflict de interese, probabil administrativ:

„Nu puteai să joci la Snagov dacă nu o aveai pe ea impresar. Îţi aduc un puşti care joacă, i-a stricat tot rostul. Avea vreo 16 ani.

Îl cheamă Stancu, fundaş stânga. Nu a vrut să semneze cu ea. A dracu' *nu-l băga din cauză că nu a semnat. Eu am aflat târziu că nu a vrut să semneze cu ea şi nu l-a băgat"* Apostol Muşat, fost primar

---

[3] https://www.youtube.com/watch?v=4h227wx3UTo

Snagov şi finanţatorul echipei antrenate de Reghecampf.[4][5]

O desfăşurare ciudată a evenimentelor a fost şi în cazul lui Alin Toşca (nu vorbesc despre valoarea fotbalistică a acestuia), unde cronologic au avut loc următoarele evenimente (presă):

— În vara anului 2016 are ofertă de la Pescara în cuantum de 2, 2 – 2, 5 milioane euro, în tranşe, jucătorul venind din postura de titular, integralist şi căpitan al echipei de club, cu selecţii la echipa naţională, impresariat de Pietro Chiodi;

— Spre finalul anului 2016 apar zvonurile privind refuzul jucătorului de a fi reprezentat de soţia antrenorului de la echipa de club şi, printr-o coincidenţă extraordinară, acesta începe să piardă minute de joc şi se evidenţiază ca fiind unul din cei mai criticaţi jucători din lot, în condiţiile unui joc foarte slab al întregii echipe;

— În perioada de iarnă de transferuri a sezonului 2016 – 2017, Toşca face trecerea la Betis pentru mai puţin din jumătatea sumei primite doar cu câteva luni înainte, respectiv 1 milion euro.

O turnură care pune multe semne de întrebare.

Cel mai important lucru cu care nu am cum să fiu de acord este propunerea acesteia pentru postul de selecţioner – Laurenţiu Regheampf.

Motivele legate strict de activitatea lui ca antrenor sunt clare, unele din acestea sunt expuse la prezentul capitol, secţiunea III, problema 1, dar şi de-a lungul cărţii, marcate cu „*”.

Concluzionând, ne punem nişte semne de întrebare mai ales când ne gândim că valoarea de transfer a unui jucător creşte în funcţie de numărul meciurilor jucate la nivel de club, dar mai ales la echipa naţională şi eu nu aş dori nici măcar zvonuri la acest nivel.

Eu nu sunt mândru de activitatea doamnei Prodan, dimpotrivă, o văd ca unul din „personajele negative” ale fotbalului românesc, prea multe scandaluri, zvonuri ş.a.m.d.

---

4 http://www.prosport.ro/sport-life/special/reghecampf-si-sotia-sa-sunt-in-conflict-de-interese-din-3-decembrie-oficial-frf-e-destul-de-evident-ce-risca-antrenorul-si-intermediarul-de-jucatori-potrivit-noului-regulament-14927332

5 http://www.prosport.ro/video/fotbal-intern/diverse/exclusiv-primarul-l-adus-reghecampf-4-ori-snagov-escroc-mi-dea-bani-marturii-socante-trecutul-antrenorului-blatul-buftea-cheltuia-banii-clubului-caietele-neubert-14694873

CRISTIAN CHIVU.

Deşi iniţial a creat aparenţa unui jucător elevat, imparţial, lucrurile nu au stat chiar aşa, cum de altfel timpul ne-a dovedit.

Trecem peste momentul în care i-a tratat cu degetul mijlociu pe romani în momentul în care a ajuns la Inter, şi îl analizăm strict pe cerinţa de bază a acestui post – protejarea şi promovarea interesele naţionale din punct de vedere fotbalistic şi nu numai.

Nu cred că este cazul aici, din moment ce probabil toţi ne aducem aminte declaraţiile date de acesta după ce Inter a câştigat în anul 2010 Liga Campionilor în urma căreia spunea că, din moment ce a câştigat trofeul, mulţi i-au spus să lase naţionala (cu alte cuvinte desigur), lucru ce a avut loc în 2011 pe motiv că nu mai dă acelaşi randament, serios???

Atunci de ce a continuat să joace încă 3 ani la Inter???... răspunsul meu este AŞA NU.

Am văzut şi micul scandal cu antrenorul Sdrobiş[6] care îi reproşa că nu investeşte la rândul lui în copii, în condiţiile în care este potent financiar.

Aici nu pot spune că am ceva de remarcat, pentru că sunt banii omului şi dacă nu simte nevoia să ajute la rândul său este strict problema lui, dar nu îţi expune păreri despre fenomen în condiţiile în care puteai să schimbi ceva şi nu ai făcut-o.

Scandalul a continuat cu afirmaţia acestuia cum că la Ajax a învăţat să dea cu piciorul în minge...

Mi se pare aberant, atunci îmi pun eu întrebarea: *„cum ai ajuns acolo, dacă până atunci nu ştiai să loveşti mingea?”*

La acestea adăugăm faptul că a fost cooptat la UEFA ca observator tehnic, atât de aproape de momentul alegerilor pentru şefia FRF, unde sub îndrumarea cărei persoane credeţi că va lucra? Ionuţ Lupescu... ce convenabil!

IONUŢ LUPESCU.

Un alt domn patriot şi cu principii care, în calitate de director tehnic UEFA, nu cunoaşte basic-ul pe latură managerială, tehnică etc., aspect ce îl voi demonstra în cele ce urmează.

---

6 http://www.libertatea.ro/sport/fotbal-intern/ioan-sdrobis-antrenorul-care-l-a-lansat-in-fotbal-pune-tunurile-pe-cristi-chivu-nu-are-caracterul-tatalui-sau-984370

Pentru început aş dori să vă prezint un interviu[7], din care am extras câteva rânduri:

Reporter: – *Avem o mulţime de antrenori cu licenţă Pro*.

Lupescu: – *Da, avem, poate chiar prea mulţi*. *Şi sunt destui care nu antrenează*. *I-am spus lui Dan Apolzan că trebuie să schimbe strategia, să introducă programe pentru obţinerea Licenţei A Elite, cea prin care se pregătesc antrenori specializaţi de copii şi juniori*.

Uite, ungurii au început să facă asta şi o să vezi ce rezultate vor avea în curând!

FALS: Mai jos am prezentat un extras cu numărul antrenorilor posesori ai licenţei PRO şi nu numai…

Aveam foarte puţini antrenori calificaţi per total, 128 PRO, aproape la acelaşi nivel cu Ungaria, Bosnia avea 201, Cehia 380, în timp ce Germania avea peste 1.000, iar Spania peste 2000.

Este nefondată afirmaţia că licenţa A Elite ar revigora fotbalul românesc, nu are nicio legătură pentru că licenţa PRO nu numai că oferă posibilitatea antrenării tuturor categoriilor, dar programul de pregătire, cel puţin pe hârtie, are o abordare exhaustivă.

Dacă ar fi să vorbim de considerente financiare, întrucât licenţa PRO costă peste 6.000 euro, licenţa A este mai mult decât suficientă pentru a oferi calificarea şi cunoştinţele necesare, deci niciuna nu este cauza problemei domnule director tehnic.

Oamenii nu antrenează pentru că nu au unde, fotbalul este în declin, iar la copii şi juniori cu greu se descurcă, poate cu o a doua slujbă, din moment ce, fie sunt voluntari, fie primesc salariul minim pe economie.

Nici aceste şcoli private de fotbal nu ştiu cum se descurcă, având în vedere că plătesc transport, echipament, chirie teren ş.a.m.d., cred că fondatorii, la rândul lor, nu sunt departe de minim pe economie.

Iar în ceea ce priveşte partea a doua a afirmaţiei, este logic faptul că în Ungaria nu vor fi rezultate din moment ce Ferencváros (campioana) este eliminată de Partizani Tirana din Ligă, iar la loturile de copii şi juniori sunt rezultate mediocre; despre ce vorbim aici?!

---

[7] http://www.gsp.ro/fotbal/nationala/interviu-amplu-de-la-nyon-cu-ionut-lupescu-fotbalul-nostru-se-vede-de-plo-ra-bil-kaiserul-nu-ocoleste-nici-un-subiect-important-din-fotbalul-romanesc-427431.html

Trecerea de grupele Euro 2016, la seniori, nu poate fi considerată o mare performanţă mai ales în formatul actual al competiţiei unde merg mai departe, majoritar, primele 3 echipe clasate din grupe de 4, la care adăugăm faptul că echipa Ungariei a fost formată preponderent din jucători cu vârste înaintate, nu în baza unei reconstrucţii juvenile.

Faptul că Ungaria a stabilit unele priorităţi în susţinerea financiară a unor sporturi, printre care se regăseşte şi fotbalul, nu echivalează automat cu o dezvoltare a fenomenului, logic.

Nu are nicio bază în declaraţii.

Reporter: – *Ai fost şi tu în Federaţie*. *Ce ai făcut în direcţia dezvoltării unor astfel de proiecte*?

Lupescu: – *Ai uitat*? *În 2010 am demarat acel proiect cu campionatul selecţionatelor regionale*. *Era atât de simplu, nici nu costa mult, doar un milion de euro*. *Federaţia a pus 500.000, cele 42 de AJF-uri restul*.

A zis bine domnul reporter, ce ai făcut???

1 milion de euro un turneu e puţin???

De ce acest format de turneu, aşa mergeau copii la Cupa Prieteniei sau Braşov Indoor Cup???

Cum poţi să chemi la joc ceva ce nu ai???

Cu 1 milion de euro poţi susţine grupe întregi de copii pe o durată cel puţin medie de timp… creşte, nu te aştepta să culegi dacă nu ai semănat!

Soluţia domnului era să oblige cluburile să aibă academii, fără nicio facilitate, când este de notorietate ce se întâmplă la acest nivel, cu chete pentru banii de combustibil, iar despre plata sau promovarea copiilor nici nu se poate vorbi.

NU poţi să obligi cluburile până nu oferi o fundaţie pe care să se dezvolte, astfel încât acestea să dorească schimbarea, la care adăugăm faptul că dumnealui a venit în 2005 şi până în 2010 (5 ani) ce a făcut???

O coincidenţă incredibilă, toate proiectele, inclusiv în conducerea actuală, iau naştere la final de mandat şi, de obicei, se întind pentru următorul mandat (pretexte, lucruri de faţadă, campanie).

Reporter: *…Poate că vor face, dar deocamdată n-au timp, că se tot ceartă cei noi cu cei vechi*.

Lupescu: – *Se ceartă fiindcă nu-şi dau seama ce reprezintă*. *Nu înţeleg că ei sunt imaginea fotbalului românesc, iar această imagine este de-plo-rabilă, ăsta este adevărul*! *Nu doar aici, la Nyon, ci peste tot*.

Nu vorbesc doar de scandalurile între Mircea Sandu şi Răzvan Burleanu, între Reghecampf şi Piţurcă, ci şi de cele dintre cluburi, conducători.

Este deplorabilă, din moment ce dumnealui este unul din artizanii promovării acestei imagini, nu?

Uităm de scandalurile pe care le-a avut cu Mircea Sandu, Mirel Rădoi ş.a.m.d., i s-a promovat imaginea de „lord", persoană inteligentă, pentru că ştie câteva limbi străine; asta denotă inteligenţa unui om???

Eu nu îmi dau seama cum a fost propulsat pe acea funcţie în condiţiile în care la federaţie nu ştiu ce realizări a avut, ca să nu mai vorbim de aspecte care denotă cunoştinţele sale fotbalistice din punct de vedere tehnic (nu a fost antrenor, analist, profesor, nu a avut publicaţii de specialitate etc.).

„*Rădoi a trişat în competiţii şi pentru asta a şi fost suspendat*. *La începutul sezonului fiecare club trebuie să depună o listă a jucătorilor şi a staff-ului tehnic*.

El apărea acolo ca director. *Nu ştiu ce director, director sportiv, de marketing, de stadion*? *El se comporta ca un antrenor şi de asta a fost suspendat*", a spus Lupescu la Digisport.

Acesta era motivul pentru care s-a înfiinţat Comisia Tehnică UEFA, să vadă dacă fiecare angajat al cluburilor are „comportament" conform fişei postului… ce aberaţie este aceasta???

Un comentariu neavenit mai ales într-un moment de cumpănă pentru fotbalul românesc – coeficientul României (patriot adevărat), în timpul preliminariilor Ligii Campionilor, fapt ce a creat o stare de stres suplimentară.

Priviţi comentariu din partea domnului Lupescu: „*Chiar acum un an sau doi, o echipă din Portugalia a fost în aceeaşi situaţie de care îmi spuneţi că ar fi Steaua*.

Avea un antrenor care nu obţinuse licenţa, stătea pe bancă în spatele altei funcţii.

Cazul a fost sesizat imediat. *Clubul şi persoana în cauză au fost sancţionaţi, dar nu mai ştiu exact nici numele echipei, nici al*

antrenorului”.[8]

Este clar faptul că nu poate să se detaşeze de ranchiunele personale, fapt ce va atrage aceleaşi scandaluri de care toţi iubitorii de fotbal s-au săturat.

Într-adevăr, sunt pro asimilării tuturor cunoştinţelor necesare anterior ocupării unui post, dar în situaţia în care erau oameni în staff cu licenţe şi este îndeplinită condiţia, nu cred că aceasta era problema principală la UEFA... adică o comisie tehnică vine să vadă şi dacă îngrijitorul terenului taie iarba corespunzător sau dă indicaţii??? să fim serioşi, domnilor!

Rădoi spunea într-un interviu acordat Gazetei că însuşi Chivu a protestat din cauza încercării marketingului FRF „de a profita pe spatele acestora”.

Este primul fotbalist care acuză un subiect sensibil, ţinut până astăzi secret, cel al încrengăturii dintre Lupescu şi firma lui Kiki Iancu.

Prin contract, Iancu se ocupa de marketingul FRF, drepturi TV şi sponsorizări, zonă unde s-au învârtit anual afaceri de milioane de euro.[9]

Bineînţeles că şi în trecut a dorit să fie preşedinte FRF contestându-l cu înverşunare pe domnul Mircea Sandu, dar totul s-a liniştit ulterior.

Gândiţi-vă că aceste afirmaţii vin de la un reprezentant UEFA şi au un oarece ecou în plan european... aşa că îi mulţumim pentru boostul de imagine.

Reporter: – *Cum ai trăit barajul cu Grecia*?

Lupescu: – *N-am văzut decât meciul de la Bucureşti*. *Dar înţeleg că, per ansamblu, nu am avut nicio mare ocazie în 180 de minute*.

Golul de la Bucureşti a fost autogol. *Când îl vedeam pe Karagounis că la 38 de ani alerga mai mult decât mijlocaşii noştri, mult mai tineri, ce să mai zic*?! *Păcat, am avut o şansă bună să mergem la Mondial*.

---

[8] https://www.antena3.ro/sport/uefa-cu-ochii-pe-steaua-in-cazul-radoi-ce-risca-campioana-298708.html

[9] http://www.gsp.ro/gsp-special/diverse/radoi-ataca-dur-lupescu-voia-sa-ne-faca-sclavii-marketingului-frf-244252.html

Avocatura.com: [10]– *Ai vreun remarcat, cineva care ţi-a plăcut mai mult*?

Lupescu: – *Nu, şi nici n-am urmărit prea mult echipa României, sincer*! *Am văzut doar un meci cu Ungaria*, i-l, *şi cam atât*.

Nu mi-a venit să cred când am citit... nu vede meciurile României???

No comment...

Avocatura.com: *Dar, dacă vorbim de români, ce ne-ar trebui mai mult ca să ajungem la nivelul pe care-l observăm afară*? *În toate domeniile, nu neapărat fotbal*. *Pentru că avem şi noi calităţile noastre*.

Lupescu: *Avem, dar cred că noi nu avem o educaţie a muncii*. *Asta ne lipseşte*.

Avocatura.com: *Etica muncii, cum se spune*.

Lupescu: *Etica, şi-o bună organizare, şi-o bună educaţie a muncii*. *Cred că aici trebuie să se lucreze foarte mult*. *Lăsând la o parte celelalte probleme care sunt, important este să ai şi o anumită educaţie a muncii*.[11]

Dacă aceasta este concluzia pe care a tras-o despre fotbalul din România ca fiind principala problemă, este evidentă incapacitate acestuia de a oferi un diagnostic corespunzător.

Bine a zis Gică Popescu vis-à-vis de calificarea la turneele finale că, dacă nu va fi obţinută, să plece Sandu, Lucescu jr. şi Lupescu, dar nu a plecat nimeni de bunăvoie sau în neant – tot o chestiune de etică şi aceasta.

„*Eu sunt un tip căruia nu îi place să bată pasul pe loc şi viziunea mea despre dezvoltarea fotbalului românesc e puţin alta faţă de cea a federaţiei, de aceea am decis să întrerup azi colaborarea cu FRF*.

Îi mulţumesc preşedintelului Mircea Sandu pentru încrederea pe care mi-a arătat-o la un moment dat.”, a mai spus fostul jucător al echipei naţionale.

Ionuţ Lupescu a fost numit în funcţia de director general al FRF în

---

[10] http://www.avocatura.com/stire/11842/exclusiv-ionut-lupescu-chief-technical-officer-al-uefa-de-la-un-anumit-nivel-in-.html

[11] http://www.avocatura.com/stire/11842/exclusiv-ionut-lupescu-chief-technical-officer-al-uefa-de-la-un-anumit-nivel-in-.html

urma Comitetului Executiv din 22 noiembrie 2005, atribuţiile sale în cadrul federaţiei incluzând coordonarea activităţii departamentelor juridic, internaţional, financiar, sportiv şi marketing.**12**

Deci să ne facem înţeleşi, vine cu această motivare după ce nu realizează nimic timp de 6 ani, în condiţiile în care avea puterea şi mai ales atribuţii să o facă???

Domnul Lupescu se declara scârbit de întârzierile ce aveau loc la Arena Naţională pricinuite de Consiliul General al Municipiului Bucureşti.

În regulă, atunci să vorbim şi de românii scârbiţi de infrastructura în care a investit sau, mai bine zis, NU a investit FRF, în condiţiile în care dispune de fonduri consistente care, spre deosebire de municipalitate, nu vin direct din buzunarul românilor, încă un motiv în plus ca FRF să fie artizanul unor astfel de proiecte şi nu „controlor".

Inserez şi părerea acestuia despre domnul Daum de la sfârşitul anului 2016:

„Eu cred că Daum nu a fost primit de români foarte bine, aşa cum ar fi trebuit. Cred că şi Federaţia nu a pregătit momentul foarte bine".

Nu înţeleg, trebuia covor roşu sau să sărbătorim în stradă venirea unui antrenor îndoielnic din punct de vedere valoric???

Când era domnul Iordănescu, român fiind, ziceam că este depăşit (ce-i drept, personal, nu mi-a plăcut modul în care a gestionat situaţia, de la preliminarii, până la finalul meciului cu Albania), dar germanul care a avut rezultate acum 15 – 20 ani este ok, nu???

După cum aţi observat domnul Lupescu nu are un răspuns pertinent la niciuna dintre întrebări sau o opinie argumentată corespunzător, atât în ceea ce priveşte chestiunile administrative, dar şi cele de ordin fotbalistic.

Văd că face şi gesturi presupuse a fi onorabile (publicitate ieftină), astfel refuză salarii de la UEFA (peste 5 mii euro pe lună), motiv pentru care ar fi interesant să vină să spună public, alături de domnul Prunea ce prime s-au primit pentru Campionatul European din 2008 şi dacă salariile/primele/bonusurile la FRF au fost „mai

---

12 https://www.antena3.ro/sport/fotbal-intern/lupescu-a-demisionat-de-la-frf-si-pleaca-la-uefa-nu-imi-place-sa-bat-pasul-pe-loc-134412.html

bune” decât la UEFA, în condiţiile în care ultima dispune de fonduri mult mai mari faţă de organismul din România.

Înclin să cred că este o delimitare foarte fină după ce văd că domnul Prunea în aproape 6 ani de absenţă de la FRF a câştigat procesul cu aceasta, primind despăgubiri de aproximativ 500.000 euro.

Din suma prezentată mai sus, 40% reprezintă bonuri de masă, diurne etc... un calcul simplu: aproximativ 7.000 euro/lună all inclusive ca să zic aşa, nu-i rău pentru fostul şef al Departamentului de Relaţii Internaţionale Florin Prunea.

FLORIN PRUNEA.

Pornim de la o întrebare simplă:

Oare domnul Prunea nu este unul din beneficiarii primelor nesimţite primite de staff-ul naţionalei în 2008???

După cum am menţionat mai sus, perioada FRF nu a fost deloc rea din punct de vedere financiar, la fel cum vom vedea că nu este nici cea de la nivel de club.

Gesturile filantropice par a fi un obicei la aceste persoane publice din fotbal, astfel domnul Prunea a susţinut că dacă va primi primă din calificarea la Euro 2016 îi va dona centrului de copii şi juniori de la CSMS Iaşi.

Nu ştiu cât are loc promovarea tinerilor la echipa pe care o conduce domnul Prunea, întrucât CSMS Iaşi este o echipă cu media de vârstă de peste 27 ani, deci nu văd sensul donării către nimic practic, în cazul în care acest lucru a avut loc efectiv.

Negru pe alb, 11-le obişnuit al echipei este: Grahovac (33), Frăsinescu (32), Mihalache (32), Ţigănaşu (26), Bosoi (29), Vasile Gheorghe (32), Răuţă (24), Ştefănescu (22, împrumut FCSB), Bole (27), Cristea (32), Golubovic (33).

Concluzie: noţiunea de promovare a tinerilor este inexistentă, fiind nevoie de un jucător împrumutat pentru a îndeplini regula U21, la un club ce dispune de centre de copii şi juniori, aspect ce denotă cel puţin un management slab.

Media de vârstă a celor 10 jucători titulari aparţinând clubului este de 30 ani.

Destul de ieftină această publicitate, la propriu şi la figurat.

Este simplu, dacă acesta afirmă că s-au împărţit prime pentru staff-ul administrativ al FRF în cuantum de 650 mii euro din care

Burleanu şi-a oprit 90 mii, Prunea probabil că primea o sumă modică, menţionând şi că nu ştie sigur dacă o va primi.

În condiţiile în care ai avut aceste beneficii financiare nu te mai uiţi la o mică sumă pentru o aşa publicitate, atât de aproape de alegerile pentru şefia FRF, având în vedere că toată mass-media a abordat acest subiect.

Ce-i drept, unele lucruri negative pe care le spune la adresa domnului Burleanu par justificate, dar şi cele spuse de Burleanu la adresa celuilalt par la fel.

Ce concluzie tragem? – 2 RELE.

Trebuie să începem în această lume să renunţăm în a alege răul mai puţin rău, haideţi să alegem binele!

Ce a demonstrat ca manager al echipei din Iaşi şi nu numai, în afară de controverse, scandaluri?

O calificare în Europa League într-adevăr istorică pentru oraş, dar în fond şi la urma urmei din play-out, de pe un loc de mijlocul clasamentului, datorată stării de insolvenţă a celorlalte cluburi şi nu abilităţilor sale manageriale.

Modul în care a gestionat plecarea antrenorului Napoli lasă de dorit, o bătaie de joc cum nu vezi nici în ligile judeţene.

Un om cu care te bucuri la victorii şi la bilanţuri, te lauzi cu munca depusă de acesta (probabil prestaţia clubului şi implicit a antrenorului fiind unul din criteriile de evaluare a propriei activităţi), îl ţii la poartă?

Reporteris.ro relatează că *„tot bugetul Poli Iaşi vine din banii ieşenilor şi din drepturile TV*.

Nimic din vânzări, marketing, sponsorizări. *Salariul preşedintelui Poli Iaşi e sfidător*.

Prunea nu face nimic în afară de alcătuirea lotului, *realizat 100% numai din împrumuturi, ca de 20 de ani încoace*. *Şi aici a dat rateuri*: *Llullaku, lăsat să plece, Grahovac, păstrat cu salariu mărit*.

La banii pe care îi ia, Prunea nu aduce nimic din vânzări de jucători, nu aduce oameni la stadion, nu face niciun ban din sponsorizări şi marketing. *E pur şi simplu un întreţinut pe banii statului*. *Locuieşte într-o vilă Conest din Platoul însorit şi poate deconta cheltuieli lunare de*

1.500 de euro.”[13]

Conform aceleiaşi surse salariul acestuia ar ajunge undeva la 140.000 euro/an, în condiţiile în care primeşte primă de instalare inclusiv la reînnoirea contractelor şi declară că în ligile inferioare jucătorii primesc 1.000 lei pe lună???

Am văzut că este un obicei la bogaţi să vorbească despre sărăcie, în timp ce ei se îmbogăţesc în continuare.

Ce contribuţii a adus pentru asemenea salariu???[14]

„Inexplicabil este faptul că nu se regăseşte nicio sumă din valorificarea transferurilor de jucători, în condiţiile în care echipa activează în prima ligă şi are centru de formare copii şi juniori. De asemenea, nu există preocuparea şi interesul pentru promovarea şi valorificarea jucătorilor formaţi în pepiniera proprie”, se arată în hârtia remisă preşedintelui executiv de Consiliul Director.

Aceste sume colosale care tranzitează conturile domnului Prunea par a veni în contradicţie cu situaţia financiară precară a clubului, unde ar fi curios să vedem dacă dânsul se regăseşte pe lista restanţelor salariale.

Astfel CSM Iaşi are datorii de aproximativ 450.000 euro, iar situaţia pare una fără ieşire. Jucătorii îşi pot depune memorii pentru a deveni liberi de contract, nefiind plătiţi de 3 luni.[15]

Am văzut că se pune în discuţie de către domnul Prunea faptul că situaţia este grea din cauza tăierii „robinetului” Fundaţiei Sportului Ieşean (bani publici).

Probabil că municipalitatea se gândea, ca orice om normal că, după un anumit timp, în baza facilităţilor oferite, echipa va şi produce, măcar la nivel existenţial, ceea ce nu cred că este cazul.

Şi tot spune: „e rândul generaţiei de aur”...nu pot spune că sunt

---

13 http://reporteris.ro/moldova/item/74616-exclusiv-ba%C8%99tanul-prunea-ia%C8%99ul-%C3%AEi-d%C4%83-140-000-de-euro-pe-an,-cel-mai-mare-salariu-din-liga-i.html

14 http://adevarul.ro/news/sport/culmea-nesimtirii-florin-prunea-venituri-uriase-poli-iasi-duc-banii-club-muribund-liga-1_5853e2225ab6550cb87c4353/index.html

15 http://www.gsp.ro/fotbal/liga-1/inca-un-club-in-insolventa-csm-politehnica-iasi-are-datorii-de-450-000-euro-491794.html

total împotriva acestei afirmaţii, dar este ca şi cum aş zice „antrenorul naţionalei trebuie să fie blond şi înalt", care este fundamentul???

Tocmai ce am arătat oameni din fotbal, aspiranţi la astfel de funcţii şi nu numai, care nu cunosc fenomenul.

Pe lângă acestea, nu ştiu dacă este îndreptăţit să facă astfel de afirmaţii întrucât nu cred că dumnealui reprezintă vocea acestei generaţii mai ales că, din cunoştinţele mele, a avut doar 3 prezenţe la turneele finale care au definit noţiunea de „generaţie de aur", după ce Bogdan Stelea a fost trecut pe bancă în mod absurd, părerea mea, după ce echipa a primit 4 goluri cu Elveţia.

Unde adăugăm faptul că, după jocul slab al naţionalei, din ultimul timp sub conducerea lui Daum, desigur din punct de vedere al sistemului adoptat, construcţiei, aportului ofensiv, dumnealui indică greşeala ca fiind lipsa lui Tamaş…

Rămâi fără cuvinte, oameni care au jucat o viaţă fotbal să nu poată vedea chestiuni elementare.

Să vină la şefia FRF după ce nu a demonstrat absolut nimic, dimpotrivă, mi s-ar părea o opţiune mai mult decât neinspirată.

RĂZVAN BURLEANU.

Această persoană la propriu nu are nicio treabă cu fotbalul, nu o zic cu răutate, o spun în sensul că nu cred că ştie cluburile europene importante de fotbal sau jucătorii acestora, de aceea este incredibil cum a ajuns pe acest post.

Deranjant este faptul că „dă lecţii", atât din punct de vedere fotbalistic, dar şi managerial, în condiţiile în care are mari lacune în aceste domenii.

Fără să fie membru al vreunui partid politic, candidatul la preşedinţia FRF a lucrat succesiv în următoarele instituţii: *Primăria municipiului Bacău, Parlamentul României – Comisia juridică, Autoritatea Electorală Permanentă – controlul respectării legalităţii în procesele electorale şi Administraţia Prezidenţială – Departamentul pentru minorităţi naţionale*[16], amuzant, nu???

O să sune ca şi cum aş fi frustrat, dar sunt sigur că mulţi oameni se regăsesc în această situaţie pe diferitele ramuri în care activează,

---

16 http://www.mediafax.ro/sport/biografie-cine-este-razvan-burleanu-noul-sef-al-frf-12204658

dar cum este posibil ca domnul să fie decorat cu Ordinul Naţional Serviciul Credincios, în Grad de Cavaler la doar 25 ani.

Eu, personal, cu 3 facultăţi „la activ", din care una la stat unde la propriu spălatul toaletelor intra în programul zilnic, ca să nu mai vorbim de alte implicaţii, nici nu visez la aşa ceva, în sensul că nici nu ştiu ce trebuie să faci pentru o astfel de distincţie.

Recunosc, eu sunt unul dintre „norocoşi", deoarece jobul era asigurat după absolvirea instituţiei, în timp ce majoritatea copiilor în situaţia dânsului, cu SNSPA (sau ASE, chiar Universitate), la această vârstă cu greu îşi găsesc job-uri pe la call centeruri sau pe la diferite multinaţionale, în poziţii prost plătite…

De la declaraţia lui Prunea:

„Îi cer public domnului Burleanu să facă public contractul atribuirii Campionatului European 2020.

Să vedeţi 250.000 de euro pe ce se duc şi o să vedeţi cine este proprietarul firmei care are atribuit acest contract. Să-l facă public, dacă nu are nimic de ascuns! Să vedeţi ce sume de bani sunt acolo şi noi nu vom organiza niciun meci"[17], la scandalul terenurilor de fotbal

„Răzvan Burleanu nu a lăsat licitaţia la voia întâmplării. În paralel cu firma sa, Lider Sport, la licitaţie s-au înscris şi Asociaţia Judeţeană de Minifotbal din Bacău, condusă de tatăl lui, Gheorghe Burleanu, şi societatea Impact Sports & Entertainment, patronată de fratele lui, Cosmin-Ştefan Burleanu.

Au fost singurele trei oferte depuse. Toate trei au oferit preţul minim: 12 bani/lună/m². Adică o redevenţă anuală de 2.160 de lei. Lider Sport a fost declarată câştigătoare, încheind contractul de concesiune pentru 25 de ani.[18], toate aceste aspecte coroborate ne fac să ne punem măcar unele semne de întrebare.

Trecem la partea fotbalistică, unde încep cu observaţia că nu se oferă nicio facilitate cluburilor în dezvoltarea academiilor sau, mai bine zis, nicio facilitate în dezvoltarea tinerilor în cadrul cluburilor.

---

17 http://www.digisport.ro/Sport/FOTBAL/Competitii/Echipa+Nationala/Acuzatii+grave+la+adresa+lui+Razvan+Burleanu+Este+inceputul+sfar

18 http://www.riseproject.ro/articol/razvan-burleanu-candidat-la-sefia-frf-afaceri-personale-in-numele-federatiei-de-minifotbal/

Poate că domnii din conducere forţează cu aceste „centre de excelenţă” de faţadă, venind cu o denumire pompoasă, statistici ciudate şi gata, au revoluţionat fotbalul din România şi mai vor cel puţin un mandat.

Regula U21 nu ştiu ce aplicabilitate are şi nu ştiu câţi, sau dacă jucătorii din „centrele neexcelente” au făcut pasul spre cluburi din Liga 1 sau măcar a doua.

Am văzut că au făcut pasul spre echipele naţionale la categoria corespunzătoare de vârstă, convenabil, nu???

Ca o curiozitate istorică, pentru că sunt sigur că multe persoane nu ştiu acest lucru din cauza lipsei mediatizării la acest nivel, dar şi a faptului că a trecut mult timp de atunci, însă România a fost campioană europeană la fotbal U19 (1962), vicecampioană europeană la aceeaşi categorie de vârstă (1960) şi ocupanta locului 3 la Campionatul Mondial de Fotbal sub 20 ani din 1981.

Totodată vedem nepriceperea multora când vorbesc evaziv de faptul că România la nivel de seniori, de-a lungul istoriei, are numai 7 calificări la campionatul mondial şi 5 la campionatul european, motiv pentru care nu se justifică o mare presiune pe aceste calificări.

FALS, cum poţi să compari 2 situaţii complet diferite?

În sistemul vechi de calificare, turneele finale începeau uneori chiar din faza semifinalelor astfel încât, chiar dacă România nu figura ca şi echipă calificată la acel turneu, preliminariile în care s-a regăsit au fost chiar echivalentul sferturilor de finală.

În trecut aveam fie sistem eliminatoriu, fie se califica numai prima clasată din grupă, de aceea vom vedea reprezentative puternice care ratau calificarea din cauza sistemului.

Acum este mult mai facil, numărul echipelor prezente la turneul final fiind în continuă creştere şi, dacă nici în aceste condiţii nu te califici, problema este majoră.

Cu riscul de a mă repeta, nu pot să nu remarc cum se laudă dânsul pentru alegerea selecţionerului Daum, precum şi promovarea tinerilor atât la echipa naţională, cât şi la cele de club (unde a făcut rapoarte peste rapoarte cu minute jucate de U21, desigur adunate cu Academia Hagi) … serios???

Care sunt tinerii de la naţională?

— Romario Benzar la aproape 25 ani, care de 2 – 3 ani este cea mai bună soluţie pe postul de fundaş dreapta şi s-au gândit să îl cheme

tocmai acum???

— Rotariu rezervă atât la club, cât şi la echipa naţională, care nici acum nu este pregătit fizic???

— Răzvan Marin, despre care pot spune că nu este un jucător rău, mai ales în contextul actual.

Şutul foarte bun pe care îl posedă „acoperă” celelalte deficienţe, care ies în evidenţă în meciurile cu echipe mai bine cotate (poziţionare medie, tackling slab/mediu, tehnică medie/bună, pasă medie/bună, dar cu puţine verticalizări, forţă medie, viteză medie, joc de cap slab).

Aţi văzut jucătorul cum s-a prezentat în diferite ipostaze: Armenia vs. Polonia, Steaua vs. Chiajna etc., edificator pentru afirmaţia mea.

Adevărul este că pe acel post avem ceva probleme, de aceea pot spune că 70 – 80% îşi merită titularizarea.

Concluzie: 3 tineri din care unul nu prea mai este tânăr, altul rezervă şi ultimul forţat şi ajutat de împrejurări... felicitări!!!

Haideţi să vedem un raport UEFA[19] de acum 2 – 3 ani, astfel:

— Aveam campionatul din Europa în care echipele au schimbat cei mai mulţi antrenori şi locul 3 la nivel mondial, campionatul din România având printre cele mai ridicate medii de vârstă din Europa.

Gândiţi-vă că Italia, care este cunoscută pentru folosirea jucătorilor cu vârste cu mult peste 30 de ani avea, conform raportului, media de vârstă 26, 9, în timp ce România 26, 1.

Acesta pare să fie un raport de acum 2 – 3 ani, dar să vedem schimbările actuale.

Analizând cifrele actuale furnizate de transfermarkt.ro, avem campionatul în care peste 20% din jucători sunt stranieri, în timp ce media de vârstă este de 25, 8 ani, iar dacă excludem Pandurii (nevoită să joace cu tineri din cauza situaţiei financiare precare) şi Viitorul, avem media de vârstă 26, 3, în timp ce Seria A are 26, 8.

Ce impact a avut regula U21??? Zero.

În ceea ce priveşte selecţionerul Christoph Daum, haideţi să îi facem o mică analiză:

---

[19] http://www.prosport.ro/fotbal-intern/liga-1/raport-ingrijorator-facut-de-uefa-suntem-pe-locul-3-in-lume-intr-un-clasament-rusinos-datele-care-arata-criza-din-fotbalul-romanesc-16060815

Lăsând trecutul negativ pentru care a suferit consecinţele legale, am în minte primul interviu al dânsului, înainte de cooptare, în care acesta a lăsat de înţeles că are oferte cu nemiluita, că le analizează ş.a.m.d.

Sunt sigur că după 15 ani în care mai mult nu a antrenat şi dacă a făcut-o a fost dat afară cam de peste tot, fiind de cca. 2 ani şomer, avea foarte multe oferte, mai aveau să-l întrebe dacă a intrat pe fir şi Manchester Utd. Un manager bun nu are cum să cadă în cea mai simplă metodă de ridicare a cuantumului salarial sau de contractare rapidă pentru a influenţa o decizie pripită, asta dacă nu a fost cumva o altă faţadă prin care să pună selecţionerul în ipostaza de „salvator al naţiunii" ca, ulterior, să justifice implicaţiile financiare sau alte aspecte.

Vă spun eu, nimeni nu îl lua, pe cine minţim aici???

Contrar oricăror legi ale raţiunii se vehiculează salariul de peste 1 milion euro/sezon… incredibil[20].

Şi ajunge domnul Daum la echipa naţională să revoluţioneze fotbalul românesc şi să facă uitat jocul lipsit de viziune, ultradefensiv al domnului Iordănescu.

După ce ţine 10 interviuri în care încearcă să nu supere pe nimeni şi lasă totul în expectativă (inclusiv jucătorii), vin meciurile… mai rău ca niciodată.

Începând cu un presupus „4 – 1 – 2 – 1 – 2 în romb" cu Muntenegru (din ce am văzut în comentariile specialiştilor că s-ar fi dorit a fi), care nu prea era romb, şi culminând cu o aşezare imposibil de descris în meciul cu Polonia, în momentul actual ceea ce se întâmplă la nivelul echipei naţionale este cel puţin îngrijorător.

După meciul cu Polonia, materialul era finalizat, dar anticipam o nouă „revoluţionare tactică" la meciul cu Danemarca, aşa că am aşteptat şi nu a fost în zadar. Analiza sumară a jocului/sistemului deficitar o găsiţi în cadrul capitolului IV (Sisteme cu 3 fundaşi), pentru a vă da posibilitatea studierii întregului material şi a vedea perfect situaţia prezentă în teren.

În cadrul jocului actual al echipei naţionale întâlnim 2 probleme majore: selecţia şi tactica folosită.

---

20 http://www.gsp.ro/fotbal/nationala/bild-a-aflat-tot-salariul-urias-pe-care-daum-il-va-castiga-la-nationala-romaniei-reactia-antrenorului-482839.html

Fals se afirmă că problema o reprezintă diferenţa selecţioner-antrenor club, lucru adevărat în majoritatea cazurilor, dar care nu se aplică în această situaţie pentru că domnul Daum face nişte greşeli elementare.

Pe lângă aceste aspecte, chiar dacă pare insignifiant ceea ce afirm, faptul că antrenorul nu vorbeşte limba română reprezintă un minus deoarece motivarea jucătorilor sau transmiterea indicaţiilor de joc/antrenament este greoaie/inexistentă, mai ales în contextul în care mulţi jucători nu cunosc o limbă de circulaţie internaţională.

La nivelul unei echipe naţionale este/ar trebui să fie o regulă generală extrem de clară – selecţia se face în funcţie de forma pe care o traversează jucătorul într-o anumită perioadă determinată de timp, avându-se în vedere şi calitatea echipelor/adversarilor la care/împotriva cărora evoluează.

NU se justifică contractarea antrenorului naţionalei pe o perioadă mare de timp, cum este în cazul echipelor de club (unde efectiv au loc anumite procese tehnico-tactice şi administrative ce necesită timp) sau cooptarea unui staff numeros (perioada relativ scurtă în care sunt convocaţi, precum şi numărul fix şi relativ mic de jucători).

O problemă similară am întâlnit şi în trecutul apropiat, unde cred că eram singura echipă naţională de la campionatul european care aveam 3 „antrenori secunzi” – Viorel Moldovan, Daniel Isăilă şi Ionuţ Badea; care este justificarea?

Să zicem că prima alegere s-a datorat istoricul său de jucător, ceea ce este de necontestat, Moldovan fiind un jucător extraordinar până în momentul retragerii şi, probabil, au încercat forţarea ascensiunii ca antrenor

Dar ceilalţi 2, din care ultimul încă se regăseşte în staff-ul primei echipe, iar celălalt la U21 (unde tocmai ce am fost învinşi cu 5 – 1 de selecţionată Rusiei şi 2-0 de cea a Danemarcei), ce au demonstrat pentru a li se oferi această şansă???

Domnul Burleanu în urma tuturor insucceselor, greşelilor, vine şi declară că ar dori să îi dea actualului selecţioner un contract valabil pe 10 ani dacă ar putea... IREAL.

Nu mi se pare normal ca în 4 ani de mandat să vii cu antrenor şi să te întinzi în mandatul viitorului preşedinte, indiferent dacă eşti reales.

Vino cu propria echipă şi asumă-ţi responsabilitate totală pentru toate nereuşitele, pe perioadata propriului mandat.

Componenţa echipei aduse de acesta nu o cunosc, cu excepţia domnului Daum şi a consilierului Vochin.

Despre cel din urmă pot spune că nu sunt, nu am fost fan şi nu mi s-a părut un analist care să se detaşeze ca un mare cunoscător al fenomenului fotbalistic din România, dimpotrivă.

Pe lângă aceste aspecte, aroganţa şi lipsa de dialog mi se par evidente, ca să nu mai vorbim de zvonurile care îl înfăţişează pe acesta cu rol decident în multe aspecte de ţin de echipa naţională şi nu numai (refuz să cred acest lucru), în condiţiile în care nu ştiu, nici în acest caz, care este specializarea dânsului.

După ce promite jocuri extraordinare, calificări, domnul Daum îşi arată limitările şi duce echipa pe locul ruşinos din clasamentul preliminariilor, într-o grupă unde cu excepţia câtorva jucători de mare valoare, ceilalţi sunt mult sub valoarea jucătorilor români.

Totodată se apropie cu paşi repezi de cea mai proastă clasare a echipei naţionale a României, în ierarhia FIFA.

Burleanu, după meciul cu Polonia de la Bucureşti: „*Nu o să fac o analiză a jocului*. *Trebuie să ne uităm în oglindă şi să vedem ce e de făcut*.

Avem nevoie de mai multe investiţii, cote obligatorii şi trebuie determinate cluburile să investează în copii şi juniori.

Aţi văzut că am băgat în dosarul de licenţiere obligativatea de a investi 10% din transferuri în juniori. *Trebuie să facem asta*”.

Face din nou o afirmaţie nefundamentată, în condiţiile în care noţiunea de transfer „pe bani” nu prea există în Liga 1, cu mici excepţii.

O altă problemă ce decurge din aceasta o reprezintă instabilitatea financiară a cluburilor, unde trebuie avută în vedere ordinea în care se plătesc datoriile în aceste cazuri?

Întreb, dacă au popriri ş.a., ce vor face cu acea cotă inaplicabilă?

Se vor crea nişte situaţii nefavorabile, iar acest lucru nu este o soluţie.

Odată cerută demisia selecţionerului de majoritatea opiniei publice, domnul Burleanu vine cu referiri la mentalitatea românilor, numind „specific românesc” schimbarea prematură (în opinia dumnealui) a antrenorilor.

Să fim serioşi, ai schimbat deja 2 antrenori în 3 ani şi doar

încăpăţânarea sau frica de un nou rateu înainte de alegeri face să nu fie „3 din 3”.

Singura „mutare” bună pentru alegeri, indiferent de rezultate, întrucât timpul scurt până la alegeri poate fi folosit ca pretext, este cooptarea pe postul de selecţioner a unui fost component al generaţiei de aur.

Sunt sigur că la alegeri va folosi lozinci precum „avem proiecte în derulare sau neîncepute”.

Vin atunci cu întrebarea: *de ce le ţii la sertar*??? răspunsul este simplu, ei doresc dacă se poate să fie din prima mandatul pe 20 ani şi nimeni să nu îi conteste.

Nu putem să facem dintr-o federaţie propria afacere sau să facem lucruri doar de faţadă, dar vorba aceea, „dacă merge, merge”.

Momentul o la germani din anul 2000 (în imaginaţia lor):

Ca să vorbim despre acest lucru mergem la statistici ante/post 2000:

— 1996 campioană europeană;

— 1998 sferturi Campionat Mondial fiind scoasă de de Croaţia lui Suker;

— 2000 faza grupelor la Campionatul European cu România lui Hagi, Portugalia lui Figo şi Anglia lui Shearer;

— 2002 vicecampioană mondială fiind învinsă în finală de Brazilia lui Ronaldo, dar echipele întâlnite au fost Irlanda, Arabia Saudită şi Camerun în faza grupelor, Paraguay, SUA şi Coreea de Sud în fazele eliminatorii;

— 2004 faza grupelor la Campionatul European unde într-o grupă cu Cehia, Olanda şi Letonia nu a avut nicio victorie;

— 2006 sferturi Campionat Mondial fiind învinsă de Argentina.

Observaţi mari discrepanţe??? Bineînţeles că NU.

Am observat că, în prezent, domnul Burleanu este într-un fel de turneu naţional (campanie), în special la AJF-uri.

Ulterior am văzut un articol din 18 septembrie 2015, după ce am remarcat aceste „vizite” ciudate, în cadrul căruia se prevestea acest mod de acţiune.[21]

---

[21] http://www.gsp.ro/fotbal/nationala/decebal-radulescu-acuza-frf-experta-in-gainarii-458937.html

Oamenii cred că şi-au dat seama de contribuţia pe care a adus-o fotbalului românesc şi orice muşamalizare ori lucru de faţadă este inutil.

În opinia mea, după acest mandat, singurul „O" este la capitolul reuşite.

II. Schimbările pe care doresc să le aduc

Iniţial am dorit să candidez la alegerile din 2022, dar există posibilitatea ca până atunci să nu mai am la ce candida, la propriu.

Mă gândesc aici la procesele în care este angrenată FRF, făcând o obişnuinţă din a plăti despăgubiri, astfel existând posibilitatea dispariţiei federaţiei.

Ce voi face în situaţia în care voi deveni preşedinte FRF:

1. „revalidarea" propriului mandat în Adunarea Generală după 2 ani (lucru ce ar trebui adoptat la foarte multe instituţii), pentru că mandatul de 4 ani fără a putea fi contestat mi se pare prea lung, cel puţin în mandatul meu, în care voi răspunde simplu, negru pe alb:

— Avem rezultate?

— Am îndeplinit obiectivele?

— Există vreo perspectivă de dezvoltare a fotbalui pe toate palierele (club, naţională, copii şi juniori, futsal, fotbal feminin)?

Futsalul, nu neapărat la nivel competiţional (diferite turnee neoficiale), este o sursă incredibilă de talente, mai ales în ceea ce priveşte tinerii. Probabil mulţi au avut posibilitatea să vadă videouri cu jucători precum Ronaldinho sau Coutinho la vârste fragede în care jucau fotbal în sală.

Bineînţeles că fenomenul trebuie dezvoltat în ceea ce priveşte futsalul organizat, prin expunerea acestuia, ca influenţă benefică directă asupra competiţiilor oficiale şi a jucătorilor participanţi, dar şi ca model pentru tineri care, fie continuă pe calea futsalului, fie trec pe terenul mare. Un lucru extrem de benefic al sălilor este atmosfera, tendinţa fiind ocuparea în număr mare de spectatori, spre deosebire de stadioane unde asistenţa este critică şi va fi nevoie de multă implicare pentru a putea readuce oamenii la stadioane, cauzele fiind numeroase, începând de la prestaţia jucătorilor, până la activitatea organelor de conducere ale fotbalului românesc.

În ceea ce priveşte fotbalul feminin, de-a lungul istoriei barierele sociale au făcut ca acest sport, perceput exclusiv ca fiind adresat bărbaţilor, să nu se bucure de aceeaşi dezvoltare.

Dar fotbalul feminin se bucură de o ascensiune la nivel mondial, chiar dacă expunerea pe plan naţional este minoră.

De aceea, cu toate că atunci când jucam fotbal de stradă în copilărie, aveam 1 – 2 fete în echipă, nu ştiu câte au luat în considerare sau măcar să ştie că există posibilitatea să urmeze această cale.

Acest lucru cu fotbalul de stradă nu prea se mai practică. Ţin minte că jucam de dimineaţa până seara cu porţi improvizate din pomi, garduri (cauza principală a tăierii sau confiscării mingiilor de vecini), borduri, deja când mergeam la cluburi sportive aveam mai mult decât baza fotbalului.

Am observat că a început campania domnului Burleanu în momentul în care a chemat fetele la un joc cu naţionala României înaintea meciului cu Danemarca.

Nu cred că cineva se poate lăsa influenţat de această publicitate ieftină din campanie, având în vedere că nu s-a făcut nimic pentru dezvoltarea acestei ramuri a fotbalului.

— s-a îmbunătăţit situaţia cluburilor sau permitem intrarea tuturor echipelor în insolvenţă, astfel încât să ajungem să jucăm în cupele europene cu echipele care retrogradează în liga a doua? Deja am participat cu o echipă din play-out în Europa League în actualul sezon al competiţiei.

— Românii sunt mulţumiţi sau suntem contestaţi pe bună dreptate la fiecare meci pentru că nu le oferim nimic pe stadion suporterilor?

Dacă nu au fost îndeplinite, în şedinţă publică, îmi prezint DEMISIA – fotbalul din România nu mai are timp de bătăi de joc şi intenţia mea nu este să ţin cu dinţii de scaun.

2. rezilierea imediată a contractului actualului selecţioner – Christoph Daum.

La data de 07 iulie 2016, actualul preşedinte al FRF declara faptul că obiectivul este calificarea la Campionatul Mondial din 2018.

Presupun că nu vorbim de amatorism la acest nivel şi această clauză este trecută expres în contractul domnului Daum, neîndeplinirea însemnând clar rezilierea unilaterală.

Considerentele în baza cărora este nevoie de schimbarea selecţionerului sunt evidente, fiind expuse pe parcursul întregului material.

Am 2 – 3 nume de antrenori de mare valoare, bun-simţ,

inteligenţă, integritate, patrioţi, fără salarii mari (chiar „nesimţit” de mici), fără clauze de reziliere, setaţi pe performanţă, nu profit.

Oricum, antrenorul o să aibă mai mult un rol minimal, întrucât selecţia se va face într-un context nou, fără loc de interpretări, fără subiectivism, voi aduce un element de noutate la nivel mondial.

Veţi vedea o conlucrare extraordinară cluburi-echipa naţională, antrenori-jucători, suporteri, TV, o să fie o abordare interesantă, atât pot spune momentan.

3. implicare activă în relaţia jucători-antrenori.

Nu voi permite ca neînţelegerile personale sau ambiţiile prosteşti să le afecteze pe cele profesionale. Mirel Rădoi, Radu Ştefan, Lucian Sânmărtean, Florin Niţă, Martin Tudor, Vali Badea sau chiar domnul Nicolae Dobrin sunt doar câteva din exemplele în acest sens, pentru că echipa este a naţiunii, nu a unui singur om.

Totodată, nu voi permite bătăi de joc la adresa jucătorilor; Stanciu, Benzar, Alibec, Sânmărtean au fost soluţii de foarte mult timp şi nu poţi să îţi baţi joc de ei, şi de poporul român până la urmă, pentru simplul fapt că îţi displac din motive subiective, independente de fotbal.

Să nu uităm faptul că Alibec în 2010 „a copiat” prestaţia lui Milito, reuşind o dublă în victoria Interului în faţa celor de la Bayern, la tineret, meci ce a prefaţat finala Ligii Campionilor din acel an.

Să afirmi în acest moment că jucătorul este de mare valoare nu poate fi catalogat drept un element de noutate.

Dacă majoritatea tinerilor, în momentul în care fac pasul la facultate, au o perioadă de rebeliune, datorată şi unor factori fiziologici, putem să înţelegem prin ce a trecut Alibec în momentul în care a făcut pasul spre fotbalul mare la această vârstă. Nu cred că a fost vorba de valoare, ci doar de o slabă gestionare a situaţiei.

Vor întocmi RAPOARTE prin care să motiveze fiecare selecţie, dar şi pentru cei neselecţionaţi, dar aflaţi în atenţia opiniei publice.

Până la urmă, echipa naţională are câteva meciuri pe an, aşa că timp este suficient pentru un specialist în domeniu, să întocmească aceste rapoarte fără să dea copy-paste după instatfootball, unde sunt minimale.

Aceştia vor mai avea de introdus: poziţii pe care dau randament maxim jucătorii, în ce sistem, potenţialul de dezvoltare, durata acestuia, abilităţi, implicare în joc, cu ce coechipieri au cea mai bună relaţie de

joc etc.

Dacă la Liga 1 şi cea secundă putem să avem o colaborare deschisă cu televiziunile, în sensul să ne pună la dispoziţie înregistrări, montaje etc., la copii şi juniori va fi o activitate de scouting exemplară, analize din competiţii destinate copiilor (oficiale şi neoficiale), totul va fi complet, fără a lăsa loc de interpretări.

Amatorismul evidenţiat şi prin videoul acela de faţadă, în care Daum anunţă lotul pentru meciul cu Danemarca şi face o aşa-zisă „analiză" este aspectul edificator privind cunoştinţele şi modul de selecţie, practic nu a transmis nimic cu excepţia numelor jucătorilor.

Dacă aşa s-a ajuns ca eu, un nimeni până la urmă, să cunosc toate aceste aspecte mai bine decât aşa-zişii „specialişti", mă face chiar şi pe mine să îmi pun serioase semne de întrebare asupra viitorului fotbalului românesc.

4. O relaţionare mai bună cu suporterii.

Doresc o implicare mai mare a acestora în activitatea echipei naţionale prin diferite interacţiuni în mediile de socializare, punere la dispoziţie de documente de educare fotbalistică, transparenţă (privind deciziile adoptate), clasamente şi statistici actualizate la toate grupele de vârstă (un ajutor dat cluburilor mici sau şcolilor de fotbal pentru selecţia ulterioară, cât şi imagine), totul pe site-ul oficial al federaţiei şi, bineînţeles, SONDAJE.

Am observat acum, pe ultima sută înaintea alegerilor, că au început să facă tot felul de chestiuni interactive, dar timp de aproape 4 ani de ce nu s-a văzut acest lucru?

Urăsc pur şi simplu lucrurile făcută de faţadă, mai ales că sunt chestiuni idioate, că altfel nu pot să le numesc.

Totuşi, această transparenţă, „socializare" din partea FRF, făcută la final de mandat, s-a întors împotriva acestora, astfel am văzut jocuri foarte slabe din parte echipelor naţionale de juniori, precum şi lipsa realizărilor din partea federaţiei, după cum vom vedea în sondajul de mai jos.

Priviţi sondajul: *„În ce proiect doriţi să fie investit profitul de la meciul România – Danemarca*?

1. Dezvoltarea unui sistem de monitorizare a copiilor şi juniorilor români legitimaţi la cluburi din afara României prin identificarea unui grup de tehnicieni stabiliţi în ţările europene, care să devină colaboratori FRF şi care să urmărească îndeaproape antrenamentele şi

jocurile tinerelor talente cu potenţial pentru echipele naţionale ale României

2. Achiziţionarea necesarului tehnic pentru testare fizică aprofundată, precum şi pentru analiză şi diagnostic, la nivelul tuturor loturilor naţionale de copii şi juniori, pentru îmbunătăţirea performanţelor sportive la nivel de echipe reprezentative, precum şi pentru asistenţă optimă în formarea şi dezvoltarea individuală a jucătorilor.

3. Organizarea unor cursuri de specializare a preparatorilor fizici la nivel de copii şi juniori, cu participarea unor experţi în domeniu.

Nu înţeleg nimic, prima este inutilă întrucât, momentan, nu avem acoperit acest lucru la nivel naţional.

A doua este un exemplu clar că până acum nu s-a făcut nimic, din moment ce aştepţi un meci, o campanie, o faţadă, pentru un necesar tehnic pe care trebuia să îl pui la punct din prima zi de mandat.

Punctul 3 este o absurditate din moment ce avem cursuri pentru licenţele mult-discutate şi nu se justifică o cheltuială suplimentară în acest sens, mai ales de asemenea proporţii.

Gândiţi-vă că sondajul a strâns azi, 01.04.2017, un număr de 604 voturi (inclusiv ale lor) … pentru că oamenii au văzut maniera stupidă în care a fost conceput.

La care adăugăm un plan de dezvoltare… pe ce perioadă credeţi??? 2015 – 2020.

Exact ce ziceam anterior, dacă se poate prelungi pe o jumătate de secol mandatul, cu promisiuni pe finalul fiecărui mandat, ar fi excelent pentru dânşii.

5. retragerea regulii folosirii jucătorilor U21 şi oricăror alte asemenea ce restrâng posibilitatea ca cel mai bun jucător să aibă minute (criterii de vârstă, apartenenţă geografică etc.) şi, după cum am arătat mai sus, nu a avut niciun impact, mai ales că se dă ocazia, de obicei, unui singur jucător din cei 11, insuficient.

DAR doresc facilitarea dezvoltării unui sistem competiţional puternic la copii şi juniori la nivel de club, pe categorii de vârstă (U15, U17, U19, U21, chiar U23) întrucât nu sunt de acord cu această a doua echipă a cluburilor la care sunt „aruncaţi” jucători de toate vârstele, având la bază justificări mai mult sau mai puţin pertinenete (escapade, disensiuni, fie persoanele, fie contractuale etc.).

Acest lucru face mai mult decât desuetă Cupa Ligii, ale cărei premii ar fi mai bine să fie investite în acest sistem, motiv pentru care anularea acestei competiţii este mai mult decât justificată.

Ce motivaţie, potenţial, mediu de dezvoltare poate avea un copil care o săptămână joacă în Liga 1 şi 3 luni în ligile inferioare alături de cei „alungaţi” de la prima echipă, mai ales în condiţiile în care jocurile echipei secunde sunt fără miză???

Aceşti oameni care nu au treabă cu fotbalul nu înţeleg necesitatea minutelor de joc pentru tineri şi modul în care trebuie să beneficieze aceştia, într-un număr cât mai mare de jucători.

Ce sistem este acum la copii şi juniori şi modul în care este evidenţiat este aproape nul.

Formatul pe care îl voi aduce pe categoriile de vârstă susmenţionate, va merge până la nivelul ligii a IV-a, cu echipele corespondente seniorilor.

Nu numai că vor beneficia de o expunere considerabilă prin transmisiuni TV şi statistici actualizate (toate meciurile vor fi monitorizate de un sistem de scouting), dar vor fi premii financiare substanţiale şi facilităţi privind transportul şi nu numai.

De aceste compensaţii pecuniare pot beneficia şi echipele din ligile inferioare, întrucât doresc ca la finalul sezonului regulat, primele 2 clasate din fiecare eşalon să dispute meciuri eliminatorii:

— Liga I loc 1 – Liga III loc 2 vs. Liga II Loc 2 – Liga IV loc 1

contra

— Liga I loc 2 – Liga III loc 1 vs. Liga II Loc 1 – Liga IV loc 2.

La liga a III-a vom avea grupă finală formată din prima echipă clasată în fiecare grupă, iar liga a IV-a sistem eliminatoriu.

Aceste meciuri vor determina ceea ce se pierde la nivelul ligilor inferioare din cauza deficienţelor sistemului românesc.

Voi implementa scouting până la nivelul ligilor inferioare şi al campionatelor şcolare.

Totodată am auzit unele lucruri negative despre anumiţi antrenori de la copii şi juniori, pe care le voi remedia imediat, astfel încât să fie obiectivitate în selecţia acestora.

Procentul de jucători pierduţi este enorm, sunt tineri talentaţi în ligile inferioare, chiar judeţene, în număr foarte mare, unii dintre aceştia cu potenţial de dezvoltare mult mai mare de nivelul Ligii 1.

Nu este normal că s-a impus regula U21, mai ales că nu a avut

niciun efect, dar şi gândirea „managerilor” este inexplicabilă.

Aduc jucători liberi de contract, de valoare cel puţin îndoielnică, care au minim 29 – 30 ani şi nu prezintă niciun potenţial de dezvoltare dar care, datorită faptului că au trecut pe la o echipă de top sau campionat de top în tinereţe, fără a înregistra prea multe minute ori sunt impresariaţi de mai ştiu eu cine, vin pe salarii mari, aspect care scade valoarea economică, fotbalistică şi potenţialul de dezvoltare a fotbalului românesc şi, implicit, al tinerilor.

De ce domnule manager nu creşti un copil care are potenţial de dezvoltare, astfel încât să ajuţi fotbalul românesc şi te ajuţi şi pe tine atât la nivelul rezultatelor, cât şi financiar?

Să nu uităm că cele mai scumpe transferuri din istoria campionatul intern au fost cele ale jucătorilor români, care au avut salarii inferioare coechipierilor stranieri (iniţial sau pe toată durata contractului).

Totodată, campionatele puternice din Europa dispun de un număr foarte mare de jucători autohtoni, poate o pondere mai mică în Premier League, dar în Championship sau mai jos cred că sunt peste 90% autohtoni, nivelul acestor ligi şi expunerea lor fiind foarte mare.

Pentru a înţelege fenomenul, Championship-ul are o medie de aproximativ 20.000 spectatori/meci.

Cum am afirmat şi mai sus, campionatul din România are printre cele mai ridicate medii de vârstă din Europa cu toată regula U21 a domnului Burleanu care a NU a salvat fotbalul românesc.

6. comunicare mai bună cu presa pentru că, dacă suntem realişti, din păcate, majoritatea cluburilor TRĂIESC EXCLUSIV DIN DREPTURILE TV.

Inadmisibil şi lipsit de profesionalism a fost momentul în care televiziunile şi oamenii consternaţi în urma întreruperii meciului AŞA – Pandurii din cauze meteorologice, s-a încercat de către primii obţinerea unui punct de vedere din partea FRF şi LPF, dar nu a putut fi contactat niciun reprezentant din partea acestora.

Chiar dacă aveau sau nu atribuţii referitoare la remedierea problemei, subzista datoria cel puţin morală de a intra în direct pentru a da informaţii sau măcar să liniştească spiritele.

Conlucrarea cu mass-media trebuie să fie activă.

Dacă dumnealor cred că FRFtv suplineşte acest lucru, în condiţiile în care am văzut live-uri pe facebook de la necunoscuţi cu

mai multe vizualizări, este strict problema dânşilor.

7. găsirea unui cadru pentru dezvoltarea şi promovarea fotbalului din ligile inferioare şi, automat, a jucătorilor, astfel încât un jucător să aibă posibilitatea să treacă prin toate stadiile de dezvoltare şi „să nu se piardă pe drum”.

Un lucru care mă deranjează enorm, de foarte mult timp, este reprezentat de schimbarea aproape a întregului lot al echipelor nou-promovate cu jucători de la echipele recent retrogradate.

În primul rând mi se pare o lipsă de respect faţă de jucători, este ca şi cum cineva plantează şi altul vine şi culege pentru interesul propriu, ceea ce nu este normal.

8. STOP primelor nesimţite.

Nu voi permite ca persoana mea, în calitate de preşedinte al FRF, sau un alt membru al staff-ului, cu excepţia antrenorului, să primească o primă egală sau mai mare decât un jucător care îşi dă viaţa pe teren, în timp ce eu semnez hârtii dintr-un scaun cald.

Vă daţi seama la ce cuantum se ridică acestea per total în condiţiile în care se împărţeau prime de aproape 100 mii euro/persoană neoperativă şi câte centre puteau fi susţinute cu aceste sume, baze sportive, facilităţi ş.a.m.d.???

9. implicarea jucătorilor naţionalei în activităţi de interes general, nu neapărat cu implicaţii financiare, lucruri simple, omeneşti, caritabile.

Acesta este spiritul fotbalului, simbioza fani-jucători, iar fără ea nu avem nimic.

În Anglia sau Olanda am văzut nişte lucruri fenomenale, cu oameni, copii, încercaţi de viaţă, lucruri ce ne fac să ne dăm seama cât de norocoşi suntem

Gestul lui Defoe sau al celor de la Spurs şi nu numai ne fac să iubim acest sport şi ceea ce oferă el.

10. investiţii majore în infrastructură şi nu doar „pe hârtie” sau pe sume neproporţionale cu lucrarea efectuată.

Am văzut că ar exista planuri de construcţie a unor săli de sport în mediul rural.

Să sperăm că acestea vor contrazice statistica, unde au fost construite pe sume colosale, unele din acestea neavând efectiv cui să se adreseze, întrucât nu existau, la propriu, persoane care să o poată folosi.

Chiar sunt curios să văd sumele investite în centrele acelea de excelenţă, să vedem proporţionalitatea, nu???

Tot aud inepţia cum că ar trebui să mai aşteptăm 7 – 8 ani să vedem atunci performanţe…

Aşa cum am menţionat anterior, la U17 am fost învinşi de Danemarca (04.04.2017) cu 1 – 6, dar şi anul trecut de Azerbaidjan, în timp ce la U21, avem înfrângeri 1 – 5 cu Rusia şi 0-2 cu Danemarca (martie 2017).

Problema nu o reprezintă resursa umană, ci selecţia, aspecte financiare, marketing şi altele, majoritatea independente de valoarea jucătorilor.

Pe lângă aceste „centre excelente”, marea investiţie a actualei conduceri în infrastructură este reprezentată de construirea terenurilor sintetice, că a văzut domnul Burleanu că Danemarca are nu ştiu câte sute.

Părerea mea este că factorul determinant este clima ţărilor nordice, nicidecum factori de ordini fotbalistic.

Totodată susţin construirea de baze sportive cu teren acoperit cu iarbă, jocul pe teren sintetic fiind la nivel de excepţie (condiţii meteo etc.), mai ales că, în viziunea mea, desfăşurarea activităţii pe o perioadă îndelungată în asemenea condiţii prezintă o latură negativă asupra aspectelor de natură fiziologică şi, implicit, fotbalistică.

La copii şi juniori va fi cel mai mare proiect dedicat acestora din istoria României.

11. implicare activă, fundamentată, în conflictul CSA-FCSB.

Avem o mare problemă, ne pierdem identitatea, fotbalistică, umană, naţională.

Mă uit la englezi şi regăsesc un Manchester United, Liverpool, care „sunt aceleaşi” de la înfiinţarea acestora înainte de 1900, până în prezent, fenomen întâlnit la majoritatea cluburilor din Anglia, până la nivelul ligilor inferioare (chiar liga a opta).

Probleme de identitate şi nu numai regăsim la cluburi precum: Steaua, Rapid, Arad, Craiova, Timişoara, chiar şi Dinamo[22].

Imaginaţi-vă în câţiva ani să fie meciuri numai cu echipe

---

22 http://www.sport.ro/liga-1/dinamo-in-situatia-stelei-negoita-poate-pierde-sigla-si-palmaresul-lui-dinamo-cine-le-detine-si-cat-costa.html

înfiinţate după 2000, în care vor fi mai bătrâni jucătorii decât clubul.

Am văzut o opinie din partea domnului Burleanu pentru campanie despre FCSB, după ce anterior declarase altceva, dar noi, suporterii, nu vrem vorbe, vrem fapte, implicare, o singură echipă Steaua, Dinamo, Rapid, Poli, UTA ş.a.m.d.

De ce 3 ani nu a încercat rezolvarea conflictului FCSB-CSA???

Nu este nicio imixtiune sau favorizare, FRF este obligată să apere fotbalul românesc.

12. rezolvarea cu celeritate a problemei dezafilierii Craiovei, odată cu hotărârea definitivă a instanţei, pentru că sunt sigur că şi în cazul în care se stabilesc despăgubiri similare primei instanţe patronul clubului nu va dori să închidă porţile fotbalului românesc şi vom ajunge la o soluţie legală favorabilă ambelor părţi.

Nu cunosc toate detaliile procesului şi nu exclud o vină din partea fostei conduceri a federaţiei şi nu numai, dar cuantumul acestor despăgubiri, respectiv peste 200 milioane euro, mi se pare o sumă disproporţionată, dar nu din cauza instanţei.

De ce afirm acest lucru?

În sezonul 2010 – 2011, Universitatea Craiova a retrogradat fotbalistic în liga secundă, valoare lotului fiind la acea dată 24, 68 milioane euro, conform transfermarkt.ro.

Este clar pentru oricine că retrogradarea echivalează cu o diminuare a valorii.

În 2011 echipa este exclusă, aparent abuziv, având în vedere majoritatea hotărârilor judecătoreşti pronunţate până în prezent, din toate competiţiile.

Interviu: **[23]**

România Curată: *Daţi nişte exemple despre sumele trecute în clauzele din contractele jucătorilor, luate în calcul de judecător, ca să ajungă la suma asta enormă*:

Mircea Moise: *Florin Costea 12 milioane euro*, *Mihai Costea 15 milioane euro*, *Prepeliţă 10 milioane euro*, *Silviu Lung jr*. *10 milioane euro*, *Găman 10 milioane euro*, *Bărboianu 10 milioane euro*, *Ologu 8 milioane euro*, *Mihai Roman 20 milioane euro*, *Busu 8 milioane euro*,

---

[23] http://www.romaniacurata.ro/secretul-despagubirilor-uriase-de-aproape-un-sfert-de-miliard-de-euro-dispuse-de-tribunal-in-procesul-mititelu-vs-dragomir-sandu/

Costin 10 milioane euro, Subotic 3 milioane euro, Surugiu 10 milioane euro.

Una e situaţia când eu vin şi negociez cu tine şi vând 1, 2, 3 jucători şi una e când vii şi mi-i iei pe toţi în mod abuziv.

Nu poţi să intervii în raporturile contractuale. *Nu poţi să faci mai mult decât spune Legea Sportului*.

Jucător Universitatea 2010 – 2011	Clauză reziliere	Primul transfer sau liber (din cauza dezafilierii)	Situaţie ulterioară
Mihai Costea	15 mil. euro	1, 4 mil. euro FCSB (vara 2011)	Liber (vara 2015)
Florin Costea	12 mil. euro	Liber FCSB (vara 2011)	Liber (vara 2012)
Andrei Prepeliţă	10 mil. euro	Liber FCSB (vara 2011)	Liber (vara 2015)
Silviu Lung Jr.	10 mil. euro	Liber Astra (vara 2011)	
Valerică Găman	10 mil. euro	Liber Dinamo/Astra (vara 2011)	Liber (vara 2016)
Ştefan Bărboianu	10 mil. euro	Liber Dinamo/Astra (vara 2011)	Liber (iarna 2014)

Alexandru Ologu	8 mil. euro	Liber Astra (vara 2011)	Liber (vara 2012)
Mihai Roman	20 mil. euro	Liber Petrolul (vara 2011)	Liber (vara 2014) NEC (350 mii euro)
Sorin Busu	8 mil. euro	Liber Petrolul (vara 2011)	Liber (vara 2012)
Costinel Gugu	10 mil. euro	Liber FCM Tg. Mureş (vara 2011)	Liber (iarna 2015)
Danijel Subotic	3 mil. euro	Liber FCM Tg. Mureş (vara 2011)	
Olivian Surugiu	10 mil. euro	Liber? Alro Slatina (vara 2011)	

Tabel privind situaţia jucătorilor conform transfermarkt.ro

România Curată: *Suma a fost plătită pe baza vreunei expertize judiciare expusă de instanţă*?

Mircea Moise: *Nu s-a făcut nicio expertiză pentru că nu aveam nevoie de expertiză*.

Eu cred că în soluţie va apărea prejudiciul defalcat pentru fiecare jucător în parte.

Asta fiindcă fiecare jucător a avut un contract.

În plus, există o expertiză făcută în cadrul unui alt dosar la

Braşov.

A fost dispusă de judecător de la Tribunalul Braşov să stabilească prejudiciul provocat patrimoniului societăţii.

Mai exact ce patrimoniu avea societatea la data excluderii.

În acea expertiză de la Braşov apar jucătorii ăştia, fiecare jucător cu ce sumă avea trecută în contract.

În baza acelui contract avea drepturi şi obligaţii şi îi era interzis să înceteze contractul înainte de termen în mod unilateral.

Dacă totuşi jucătorul decidea că vrea să îi înceteze unilateral, trebuia să plătească clubului o sumă de bani în termen de 10 zile şi nu putea fi legitimat la alt club înainte să plătească banii.

FRF a reziliat contractele jucătorilor şi a legitimat jucătorii la alte cluburi, situaţie în raport de care Federaţia e cea care trebuia să plătească prejudiciul stabilit în contract pentru situaţia respectivă.

E adevărat că n-a reziliat jucătorul contractul, dar jucătorul a fost pus în situaţia de a beneficia de o eliberare de sub contract fără să plătească acea sumă şi atunci suma trebuia să fie plătită de FRF, LPF şi cei doi (Sandu şi Dragomir – n. RC).

În primul rând mi se pare o pasivitate extremă din partea FRF.

Cum să nu ceri o expertiză???

Cred că actuala conducere ar fi capabilă să lase procesul să fie condus de domnul Mititelu, la despăgubirile cerute, doar pentru a demonstra că fosta conducere a fost deficitară.

Se vor trezi prea târziu, când se va pune lacătul pe federaţie şi, implicit, pe fotbalul din România.

Cum văd eu situaţia?

În prima parte am prezentat situaţia jucătorilor, unde am observat că majoritatea nu au fost transferaţi ulterior pe nicio sumă de transfer, ca să nu mai vorbim de faptul că nu am analizat perioada contractuală rămasă.

Clauza de reziliere/denunţare unilaterală o văd dintr-o altă perspectivă (poate greşesc, nu am mai avut tangenţă cu dreptul civil de peste 5 ani).

În urma convenţiei, clauza de reziliere este aplicabilă exclusiv părţilor.

În ce sens: prin regulamentul de organizare a activităţii fotbalistice (depinde şi de forma în care a fost adoptat) Universităţii i-a fost automat retras dreptul de a legitima jucători.

DACĂ jucătorii considerau ca aceasta este cauza managementului deficitar al clubului (trebuie văzută şi situaţia financiară a clubului la acea dată) ş.a.m.d. şi se îndrepta împotriva clubului pentru clauză, puteam vorbi de compensare în baza clauzei.

În caz contrar, situaţia noastră presupunând că este din „vina" terţului, FRF ş.a.m.d., nimeni nu datorează nimănui clauze, prejudiciul („despăgubirea") fiind stabilit în baza unei expertize.

Dacă suma aceea exorbitantă a fost stabilită printr-un raport de expertiză, se aduc noi probe (printre care şi ceea ce am relatatat anterior), urmând a se trece la efectuarea unei noi expertize.

Totodată susţinerea domnului Mititelu conform căreia a luat împrumuturi pentru susţinerea echipei în cuantum de peste 20 mil. euro, consider că această sumă este parte integrantă din valoarea echipei, în condiţiile în care a fost investită în cadrul acesteia, nicidecum o suplimentare.

Repet, în niciun caz nu condamn soluţia instanţei de judecată, afirm doar că pasivitatea apărării (FRF ş.a.m.d.) a făcut să se ajungă la acest lucru.

Dacă s-a greşit împotriva domnului Mititelu consider că vinovaţii trebuie să plătească, dar în mod echitabil şi să nu avem parte de o îmbogăţire fără justă cauză (în apel, părerea mea, cred că se vor diminua considerabil, maxim 25% din actualul cuantum).

13. Întărirea departamentului juridic al FRF din cauza numeroaselor situaţii slab gestionate evidenţiate anterior.

14. nu sunt pe post de marionetă, atât în ceea ce priveşte interesele anumitor persoane, dar şi a forurile europene şi voi participa activ în orice nedreptate pe care o consider îndreptată asupra oricăriu jucător sau club din România.

15. la preluarea postului voi prezenta situaţia financiară a federaţiei, pentru că mi-a atras atenţia interviul actualului preşedinte Burleanu la data de 03.04.2017, unde spune că a plecat cu un deficit de 5 mil. euro şi următorii 2 ani a fost „stabilitate pe 0" şi, desigur, de abia acum începe creşterea, la final de mandat.

Mai vag nici că se putea.

S-a acoperit deficitul iniţial, cum s-a acoperit???

Pe lângă activităţile enumerate mai sus pot spune că sunt un om simplu, în niciun caz rigid în gândire şi dispus la dialog, dornic cu adevărat să schimbe fotbalul din România, fără a fi de vreo

apartenenţă politică.

Consider că materialul de faţă reprezintă mai mult decât o atestare privind cunoştinţele mele fotbalistice, dar şi manageriale.

Fotbal am practicat doar la nivel de copii şi juniori, dar am avut 2 interacţiuni marcante cu ceea ce reprezintă fotbalul românesc, edificatoare pentru situaţia actuală:

1. acum mai bine de 12 ani am fost la preselecţie la un club mare din România, poate cel mai mare, ocazie cu care s-a disputat un meci de numai 1 – 2 minute în care nu toţi jucătorii au avut posibilitatea să atingă mingea (eu am avut noroc şi am reuşit o respingere), iar după ce domnii antrenori au servit masa de prânz au spus că şi-au uitat pixul la masă şi nu mai scriu pe nimeni (bineînţeles că au folosit un alt limbaj), exact aşa procedând.

Acest lucru a avut o pondere destul de mare în decizia mea ulterioară de a renunţa la un job sigur pentru a-mi urma visul şi de a nu mai permite astfel de „manifestări”, ceea ce mă duce la punctul 2.

2. astfel trec la obţinerea specializărilor şi încep a transmite mesaje şcolilor de fotbal de pe raza municipiului Bucureşti şi a localităţilor limitrofe şi, după ce le prezint studiile pe care le deţin, mă lovesc de refuzul acestora.

Văzând acest lucru vin cu disponibilitatea de a lucra gratis la grupele de copii, ocazie cu care mă lovesc de acelaşi refuz, în condiţiile în care eram absolvent de 2 facultăţi, an terminal la o alta, precum şi specializare fotbalistică... de ce? (întrebare retorică).

Trebuie remediate aceste „subiectivisme”, ca să nu le zic altfel, să începem să respectăm oamenii şi să îi promovăm obiectiv pentru că aceste lucruri nu au legătură cu licenţa A Elite sau alte chestiuni spuse de „persoane neavizate ajunse în poziţii avizate”.

III. Prezentare sumară a problematicii fotbalistice actuale atât intern, cât şi extern.

În cele ce urmează voi aborda sumar câteva probleme contemporane, urmând ca ulterior să intru în partea tehnică unde voi prezenta simplitatea atribuţiilor, criteriilor de analiză, sistemelor de joc etc.

PROBLEMA 1 – sistemul de joc, selecţia, specializarea

Primul aspect „deranjant” a fost în momentul în care am citit pe un website sportiv faptul că Josep Guardiola a revoluţionat fotbalul inventând formula de joc „WW” – lucru complet fals, aceasta având

origini ungare foarte îndepărtate.

Dacă ar fi să fim precişi, sistemul „WW” poate fi 4 – 1 – 2 – 3 (cu interi), 4 – 3 – 2 – 1, sau chiar 4 – 1 – 2 – 3-0, sisteme pe care le voi aborda în cadrul acestei cărţi, dar în niciun caz cel pe formula de joc a celor de la Bayern din „era Guardiola”.

Rămânând la subiectul Guardiola, un alt aspect negativ pe care l-am observat a fost „intrarea” în centru a fundaşilor laterali pe faza de atac, acordându-li-se sarcini foarte ofensive, găsindu-se în multe faze de joc în apropierea careului advers în poziţia mijlocaşilor ofensivi sau chiar a atacanţilor retraşi.

— Lucru mai grav este faptul că s-a încercat să se copieze şi la noi, cu intrarea lui Enache sau Aganovici în centru – un dezastru total.

Oricum, ceea ce se întâmplă la FCSB este inexplicabil, într-un campionat în care 3/4 din echipe au probleme financiare, iar toată Liga 1 „investeşte” în transferuri maxim 400 – 500 mii euro, iar propria echipă face transferuri de peste 6, 5 milioane euro, te prezinţi de o aşa manieră ruşinoasă?

Trebuia să vedem rezultate cu cel puţin 3 goluri diferenţă, dar nu mai intru în detalii pentru că sunt probleme mai mari decât la naţională în ceea ce priveşte pregătirea, aşezarea în teren ş.a.m.d.

Cu aceste sume investite trebuia să îşi pună obiectiv minimal accederea în grupele UCL sau măcar optimi Europa League, dar acceptăm şi mai ales promovăm subiectivismul şi mediocritatea.

Cum poţi afirma că jucători cu care fostul antrenor a câţtigat Liga 1 sunt nepregătiţi după ce tu i-ai avut sub comandă de luni de zile???

După meciul din cupă cu Mioveni, antrenorul FCSB declară că va fi diferit după pauza de iarnă, atunci când va veni şi Alibec.

Acest lucru înseamnă practic că afirmi incompetenţa ta, faptul că nu poţi antrena echipa şi aştepţi ca un jucător să vină să muşamalizeze aceste lacune din antrenament.

Mă îndoiesc că ar şti măcar bazele generale ale antrenamentului, timpul necesar pentru a aduce un jucător la forma optimă, asta presupunând că era nepregătit.

Au 3 ocazii tot meciul şi vin cu replica „nu ne lasă arbitrii să jucăm!”

Ce au făcut arbitrii: ţi-au luat mingea, ţi-au condus antrenamentele, care sunt explicaţiile jocului sub orice critică???

Revenim la strategia cu fundaşii laterali în centru ofensiv şi afirm că astfel de schimbări sunt ineficiente din următoarele considerente:

— Un mijlocaş din zona centrală, cu sarcini ofensive, posedă cu totul alte abilităţi faţă de un fundaş lateral, după cum voi evidenţia în cadrul materialului (faptul că Philipp Lahm a reuşit acest lucru a fost o excepţie, probabil datorită valorii jucătorului, însă nu s-a ridicat la randamentul dat ca fundaş lateral);

— Pe faza de atac se produce o aglomerare a jucătorilor pe zona mediană al terenului, unde vom avea cantitate, dar nu calitate;

— În cazul în care atacul nu are succes vor fi nevoiţi să coboare extremele cu fundaşii laterali adverşi sau extremele echipei adverse, depunând o mare risipă de energie pentru acoperirea spaţiilor rămase libere în apărare.

Jocul „tiki-taka” – altă inovaţie care, pe hârtie, are un scop bun – pasarea în vederea deschiderii unor spaţii.

Însă acesta a fost destul de prost interpretat de foarte multe echipe care nu aveau resursele punerii în aplicare sau nu au înţeles conceptul, dezvoltând 2 lucruri majore care au dăunat jocului de fotbal:

— Folosirea unui singur atacant „de meserie” (de regulă vârf împins sau atacant clasic);

— Pasarea mingii fără nicio noimă (multe pase laterale, puţine verticalizări, conducând astfel la puţine faze de poartă).

Problema specializării:

1. Jucătorii au nevoie de specializare pe posturile pe care dau randament maxim, de aceea veţi vedea o greşeală imensă a antrenorilor cu „forţarea” jucătorilor să evolueze pe posturi pe care nu numai că nu sunt obişnuiţi, dar, prin calităţile lor, nu sunt recomandaţi pentru acel post.

Despre specializare vorbim şi cazul în care anumiţi jucători trebuie să îşi însuşească obligatoriu anumite procedee tehnice.

Cel mai edificator în acest sens avem un alt exemplul negativ din partea lui Guardiola, care alege portarii luând în calcul într-o proporţie prea mare calitatea jocul de picior.

Din cauza acestui aspect am văzut goluri primite în urma obsesiei de a juca aproape, riscant, combinativ, în toate situaţiile (chiar şi în condiţii de inferioritate zonală, atât la portari, cât şi la fundaşi sau

alţi jucători aflaţi pe faza defensivă).

Aş remarca şi o lipsă de proporţionalitate în ceea ce priveşte partea financiară.

Cum poţi ca manager să-l achiziţionezi pe Claudio Bravo, un portar bun ce-i drept, dar la vârsta de 32 ani (chiar dacă la portari vârsta nu este un criteriu decisiv), la preţul de 18 mil. euro în condiţiile în care avem Keylor Navas (Real Madrid) – 10 mil. euro, Marc Ter Stegen (Barcelona) – 12 mil. euro, Hugo Lloris (Spurs) – 12.6 mil. euro, Jan Oblak (Au. Madrid) – 16 mil. euro, David de Gea (Manchester Utd.) – 25 mil. euro, Manuel Neuer (Bayern) – 30 mil. euro???

Versatilitatea, în primul caz, precum şi un joc de picior bun al portarilor, în cel de-al doilea reprezintă plusuri şi nu ar trebui în niciun caz să fie aspecte obligatoriu de însuşit.

2. Antrenorii. Specializarea constă în bagajul de informaţii, caracterul, „ochiul format" pe care le au antrenorii (subiectul este dezvoltat separat în cadrul capitolului 2, secţiunea III).

3. Managerii. La nivel de club manageri pot fi „patroni (public sau privat)", preşedinţi, directori, antrenori, dar şi toate tipurile de administratori etc.

Pe lângă aceştia, bineînţeles, avem conducătorii organismelor fotbalistice (F.I.F.A., U.E.F.A., F.R.F., L.P.F. etc.).

FALS se susţine, probabil din cauza „modelului Burleanu" că la şefia FRF trebuie să fie un fost jucător. Repet, care este fundamentul???

Uităm oare că sub conducerea unui fost jucător la conducerea FRF s-a ajuns în situaţia în care din cauza unei dezafilierii îndoielnice a unui club de fotbal s-au stabilit despăgubiri foarte mari de către o instanţă judecătorească, fapt ce poate aduce închiderea porţilor fotbalului din România???

Sau că în această perioadă România ajunsese în afara primelor 50 locuri în clasamentul mondial al naţiunilor???

Chiar preşedinţii FIFA şi UEFA au ca pregătire de bază dreptul, nicidecum o carieră fotbalistică.

O decizie bizară a cluburilor din România o reprezintă cooptarea (mai ales imediat după retragerea din activitatea fotbalistică) a foştilor jucători, direct pe posturi cu putere decizională, mai ales asupra politicii de transferuri (ex. preşedinte, manager general etc.).

Totodată întâlnim cazuri în care antrenorului i se aduc jucători (de regulă liberi de contract) asupra cărora acesta nu are un cuvânt de

spus, transferul fiind negociat exclusiv pe ruta impresar – „manager”.

PROBLEMA 2 – tendinţe europene negative

O mare problemă cred că o reprezintă regulile fair play-ului financiar, nu din perspectiva plăţii datoriilor, care este un lucru normal, dar cel al interzicerii aportului personal până la un anumit procent (pe scurt, „patronului” nu îi este permis să acopere datoriile cu proprii bani), motiv pentru care va face cheltuieli limitate pentru că, dacă depăşeşte plafonul, va primi o serie de sancţiuni

Sancţiunea privind imposibilitatea de a folosi anumiţi jucători în cupele europene mi se pare un lucru inadmisibil, fiind o restrângere clară a drepturilor jucătorilor.

UEFA ar trebui să promoveze interesele cluburilor din Europa şi nu este o justificare faptul că, dacă nu era introdusă această regulă se crea o prăpastie prea mare între cluburile mari şi cele mici, dimpotrivă, se oferea posibilitatea ca prin transferuri să poată creşte şi acestea.

Acest lucru oferă premisele ca jucătorii din Europa să plece prin Asia, Australia sau, chiar SUA, dezvoltând fotbalul în acele zone, cu toate că această regulă a fost adoptată de UEFA (for la nivel european, nu mondial).

În niciun caz nu este echitate, având în vedere că un club din Premier League nu va încălca această regulă în condiţiile în care drepturile de televizare anuale se ridică la aproximativ 2 miliarde de lire, nu???

Ca să fie groapa şi mai mare între cluburile mici şi cele mai mari (de fapt între ţări), vin cu mărirea consistentă a drepturilor TV din Liga Campionilor, undeva la nivelul Premier League (1.5 mrd. euro), DAR schimbă formatul competiţiei, făcând şi mai grea accederea echipelor mici, în timp ce garantează 4 reprezentante în grupă din partea Angliei, Spaniei, Italiei şi Germaniei (primele 4 clasate în clasamentul coeficienţilor).

În consecinţă, vor dispărea eventualele venituri ale cluburilor ce fac parte din campionate mai mici din:

— Transferuri (pentru a respecta regulile financiare, atât cluburile mari care sunt constrânse, dar mai ales cele din ţări/campionate slab cotate unde veniturile sunt reduse);

— Participările în cupele europene;

— Marketing (ce-i drept nu prea se punctează la acest capitol la noi);

— Sponsorizări, fiind cauza directă a diminuării expunerii;

— Bilete, în condiţiile în care deja pentru majoritatea echipelor de Liga 1 sunt minimale.

Practic, echipele din România ar urma să depindă exclusiv din banii televiziunilor naţionale în cazul echipelor de Liga 1 (majoritatea deja o fac).

Dar în ligile inferioare şi mai ales la copii şi juniori nu prea există noţiunea de expunere, drepturi TV...

Toate aceste aspecte şi nu numai au făcut obiectul unui email pe care l-am transmis celor de la UEFA la data de 01 ianuarie 2017, la care nu am primit răspuns până la acest moment (01.04.2015).

O altă „inimaginabilitate" se produce şi domnul Burleanu devine noul preşedinte al grupului de lucru al UEFA cu Uniunea Europeană.

Astfel, acesta pare a fi pus să se ocupe de relaţia dintre UEFA şi reprezentaţii Uniunii Europene. Obiectivele sale principale ar fi: dezvoltarea fotbalului din Europa de Est (că pe cel din România l-a supradezvoltat) şi susţinerea Regulamentului de Fair-Play Financiar (despre care am arătat negru pe alb că este o tâmpenie în modul în care este conceput).

Probabil nu au nevoie de un inovator, ci de un „aplicator".

Dar nu mai mă miră nimic, când îl văd pe domnul preşedinte UEFA Ceferin, jurist de meserie, că declară public faptul că este îngrijorat de BREXIT pentru libera circulaţie a jucătorilor, mai ales din considerente de procedură, vorbind chiar de o nedisputare a meciurilor europene în Regatul Unit.

Despre ce vorbim aici, nu s-a mai jucat fotbal până la înfiinţarea UE?

Norvegia, dar şi alte ţări care nu sunt membre UE, la care se adăugă altele care nici măcar nu aparţin Europei, dar joacă în competiţii organizate de UEFA, la acestea nu avem aceeaşi situaţie fără să existe probleme???

Un lucru e clar, vorbim limbi diferite, eu vorbesc despre fotbal din punct de vedere tehnico-tactic, social, economic, juridic, psihologic, uman şi ei politic care, bineînţeles că nu are ce căuta în sport.

Pe lângă aceste lucru, mai rău, se vorbea despre posibilitatea creării unei Super Ligi, doar pentru echipe din campionate puternice sau pe bază de imagine ori situaţie economică, nebazată pe locul din clasament, fapt ce ar distruge complet spiritul fotbalului.

Este îmbucurător faptul că s-a renunţat la această idee, pentru moment.

Pentru acest lucru nu pot decât să felicit UEFA, cu toate că a fost o oarece compensare cu noul format al competiţiilor europene la nivel de club.

PROBLEMA 3 – licenţierea antrenorilor

Este obligatorie suplimentarea numărului de locuri pentru concursurile de obţinere a licenţelor UEFA de antrenor (ex. În prezent pentru licenţa UEFA B sunt 50 locuri/sesiune) şi mai ales reducerea timpului de obţinere a acestora.

NU este echitate în momentul în care în Italia se obţin în 2 ani toate licenţele, întrucât la nivel european, în principal licenţa UEFA B, avem un număr destul de mic de antrenori specializaţi în comparaţie cu alte ţări.

Ca să nu mai vorbim de faptul că în Anglia sunt cursuri peste cursuri, totul pus la dispoziţie electronic unde, dacă eşti pregătit, susţii examenul scris şi gata.

Totodată ai pe site toate locaţiile şi datele la care se susţin licenţele, de la C (corespondentul nostru), la PRO.

O altă facilitate extraordinară, disponibilă pe site, este căutarea joburilor pe o anumită rază în funcţie de codul poştal dorit.

La noi, când susţii examenul scris pentru obţinerea licenţei B vei avea neplăcerea de a afla că poţi pica examenul chiar dacă obţii nota 9 la proba scrisă (părerea mea cea mai importantă formă de evaluare).

Ponderea la aceste „teste" este următoarea:

— Examen scris – 50%
— Practic – 20%
— Activitate academică – 10%
— Activitate jucător – 10%
— Antrenor cu carnet – 5%
— Licenţa UEFA C – 5%

În plus, văd că facilităţi de diminuare a timpului de obţinere a licenţelor de antrenor sunt posibile (prin comasarea A + B), dar DOAR pentru foşti fotbalişti în baza anumitor criterii şi nu numai.

O altă întrebare pe care mi-o pun este dacă la aceste cursuri comasate se intră pe concurs sau pe dosare???

Pe ce fundament se bazează această inechitate???

Cu ce este mai presus un fost fotbalist faţă de un absolvent de

instituţie de învăţământ superior???

Este ca şi cum am zice că un elev, învăţând suplimentar, devine automat profesor.

„— Domnul Laurenţiu Reghecampf a început cursurile pentru licenţa „B" în septembrie 2008.

— În martie 2010, înainte de a încheia cursurile pentru licenţa „B", s-a înscris la cursurile cumulate pentru licenţele „B" şi „A", organizate de Şcoala Federală de Antrenori pentru foştii jucători, la care au mai participat, printre alţii, antrenori precum Dan Alexa, Cosmin Bărcăuan, Iulian Tameş, Augustin Chiriţă, Nana Falemi, Dorel Mutică, Gabriel Caramarin. A finalizat cursurile în noiembrie 2010, obţinând licenţele B şi *A*.

— În martie 2011 a început cursurile pentru obţinerea licenţei PRO. Diploma de absolvire a cursurilor a primit-o în martie 2012."[24]

Şi eu stau 3 ani numai să iau carnetul de antrenor care îmi permite să mă înscriu la concursul pentru licenţa B, urmând minim 4 ani până la PRO.

„Pai eu chiar sunt antrenor mare, pentru că am făcut rezultate la Steaua. Dar, nu mă simt vizat, deoarece nu stau toată ziua la televizor *şi am echipă. Sunt sigur că nu s-a referit la mine. Sunt puţini antrenori mari care au fost în ultimii ani la Steaua."*, declară Reghecampf într-un schimb de replici de la distanţă cu Mirel Rădoi.

Nu este condiţie obligatorie ca pentru a fi antrenor bun să fi fost un bun jucător.

Avem exemplul celui mai titrat antrenor din istoria fotbalului în acest sens – Sir Alex Ferguson.

Conform extrasului UEFA Coaching Convention Statistics din data de 01.10.2013[25], numărul antrenorilor posesori ai licenţelor UEFA A, B şi PRO se prezintă astfel:

ŢARA	B	A	

24 http://www.prosport.ro/fotbal-intern/luau-licentele-terasa-snagov-reghecampf-ajuns-antrenor-pro-modul-turbo-3-ani-jumatate-radoi-nevoie-5-ani-fostul-sef-scolii-antrenori-i-s-echivalat-ceva-calce-regulile-picioare-14733492

25 http://www.uefa.org/MultimediaFiles/Download/Tech/uefaorg/CoachingCoachedu/01/93/37/96/1933796_DOWNLOAD.pdf

Anglia	9.548	1.190	
Franţa	12.200	3.030	
Germania	21.731	5.633	
Italia	37.742	1.556	
Spania	9.391	13.070	
Ungaria	3.679	606	
România	1.194	1.192	

PROBLEMA 4 – tinerii jucători (politica de transferuri a cluburilor)

Cu toate că la nivelul ligilor inferioare, cât şi competiţiile de copii şi juniori sunt foarte mulţi jucători talentaţi, după cum am afirmat anterior, foarte rar aceştia fac pasul către Liga 1 (scopul final sau intermediar al oricărui jucător din această categorie).

Motivele sunt atât de numeroase încât acest subiect ar putea face obiectul unei cărţi.

Un motiv îl voi aborda pe scurt – numărul extrem de mare al „transferurilor” jucătorilor străini liberi de contract, motivând situaţia financiară dificilă, astfel încât în perioadele de transferuri unele echipe schimbă complet lotul.

Având în vedere că bugetul unui club nu se compune numai din sumele alocate pentru plata contravalorii unui jucător, dar şi din bugetul dedicat plăţii salariilor, la un calcul simplu al unei echipe actuale din România:

5 jucători (inutilizabili) x 100.000 euro (salariu anual brut în cel mai bun caz) x 1 an (minim) = 500.000 euro/an + eventuale taxe ale agenţilor, bani ce pot fi investiţi în tineri autohtoni, pentru că, pe lângă obligaţia morală, aşa cum am menţionat anterior, statistica ne spune că cei mai scumpe transferuri şi cei mai buni jucători din Liga 1 au fost jucătorii tineri români care au parcurs toţi paşii formării.

Cu puţin timp în urmă am fost martorii unui meci de cupă, cu un Dinamo 2 extrem de bine organizat, fără salarii mari, care aproape tot meciul a dominat prima echipă, dar ai căror jucători rareori prind prima echipă (aproape niciodată), în schimb, sunt aduşi jucători liberi de contract la vârste înaintate care nu aduc vreun plus.

Concluzia este că în urma acestei filosofii se crează impresia de economisire şi de stabilitate, dar se întâmplă exact contrariul.

Să se termine cu inepţiile conform cărora la 23 ani nu le pot da

minute de joc pentru că sunt prea tineri.

Exact ce am scris anterior: nu cunosc bazele antrenamentului şi vârstele de la care pot da randament destul de apropiat de cel maxim, ca să nu mai vorbim că nu va ajunge la maxim dacă nu are minute de joc.

Să aruncăm o privire în lumea fotbalistică, unde tot două picioare au şi ei, iar campionatele în care joacă/au jucat sunt mult mai solicitante decât al nostru, astfel:

— Verratti debutează la Pescara la 16 ani şi la nici 20 ani face pasul spre PSG;

— Romelu Lukaku golgheter în campionatul belgian la 16 ani;

— Paulo Dybala la nici 19 ani la Palermo;

— Sergio Aguero debutează în Argentina la 15 ani şi vine la Au. Madrid la 18 ani;

— Dele Alli care este o certitudine în acest moment atât la Spurs, cât şi la echipa naţională a Angliei la 20 ani, precum şi colegul său Harry Kane;

— Kimmich, Alaba, Martial, Messi, Cristiano, Pogba, Icardi, Sterling, Rashford, Draxier, Iheanacho, Origi, Bernardo Silva, Renato Sanches, Placa, Sane, Ødegaard, Gabriel Barbosa, toţi au început la vârste fragede şi lista poate continua.

Dar noi îi promovăm la 26, ei mai joacă până la 28 – 29 şi cam atât – vina este exclusiv a antrenorilor.

Personal, niciodată nu aş accepta jucători liberi de pe DVD cu vârsta peste 29 – 30 ani, cum este practica în ultimul timp.

Dacă vine la un trial şi chiar dovedeşte că are calităţi mult mai bune decât variantele de care dispunem la acel moment, sigur că este obligatorie cooptarea acestuia.

Este poate ciudat şi modul în care se schimbă întregi loturi de jucători de-a lungul unui sezon.

Sunt echipe care „au rulat” chiar şi 50 de jucători în sezonul actual al Ligii 1.

Este într-adevăr o recomandare să vii la echipă cu 1 – 2 jucători, dar nu de maniera expusă anterior.

Până la urmă nu se mai justifică rolul principal al antrenorului, acela de a antrena ceva ce se presupune că nu poate da randament maxim fără acesta sau de a remedia ceva ce nu merge.

CAPITOLUL 2

DESCRIEREA POSTURILOR DE JOC
ÎN FUNCŢIE DE ZONA OCUPATĂ

I. Generalităţi

Sistemul de joc este una din formele de suplinire a diferenţelor de valoare între jucătorii celor 2 echipe combatante, fiind cu atât mai important cu cât diferenţa de valoare este mai mică (invers proporţional).

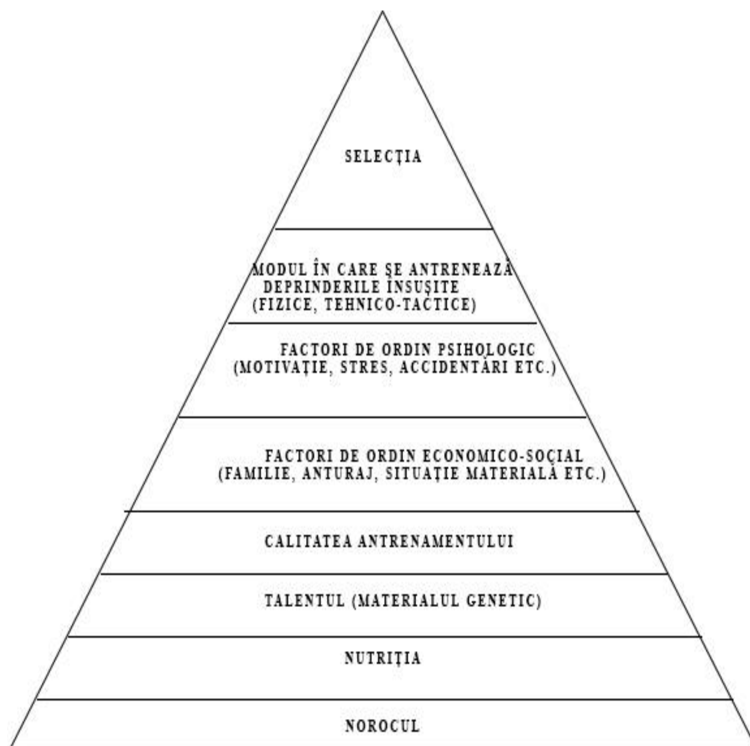
Într-adevăr, în trecut, sistemul de joc adoptat putea fi un „element-surpriză” şi putea câştiga un meci dar, întotdeauna, pe primul loc a fost şi va rămâne selecţia. Până la urmă „catenaccio” (defensiv), „tiki-taka” (posesie) sau „fotbal-total” (atac, repetate schimburi de poziţii, cu care Ajax a câştigat 3 Cupe ale Campionilor Europeni consecutive în perioada 1970 – 1973), nu au reprezentat sisteme, ci mai degrabă strategii de abordare a jocului.

Caracterizarea posturilor pe care se regăsesc jucătorii este extrem de importantă din 2 considerente majore:

— Ne ajută în cadrul selecţiei;

— Lotul avut la dispoziţie, evaluat în funcţie de aceste criterii, poate influenţa sistemul de joc ales, astfel încât abilităţile jucătorilor dictează uneori sistemul şi nu invers.

În opinia mea, din păcate, cele mai importante premise pentru ca un jucător de fotbal să reuşească nu sunt dependente 100 % de voinţa sau performanţele lui, conform graficului de mai jos.

1. Norocul începe să aibă o pondere din ce în ce mai mare în descoperirea viitorilor fotbalişti.

2. Nutriţia, pe care, cu toate că am clasat-o pe o poziţie inferioară, o consider ca fiind cea mai importantă în viaţa cotidiană.

Sunt multe exemple de jucători care au un stil de viaţă nesănătos şi care, în viziunea lor, nu le influenţează prestaţia (băuturi energizante, carne procesată, ţigări, alcool etc.).

În funcţie de vârstă, metabolism sau alţi factori somatici este posibil ca pe termen scurt să nu influenţeze determinant prestaţiile acestora.

Ceea ce nu îşi dau ei seama sau nu li se prezintă este faptul că pe termen mediu-lung aceste practici pot avea efecte din cele mai grave, atât pe planul prestaţiilor sportive, cât şi al sănătăţii.

Cu toate că am încadrat-o ca şi categorie de sine stătătoare, aceasta ar trebui în mod normal să facă parte din antrenament, ocazie cu care antrenorul, sau o altă persoana desemnată, să transmită planuri nutriţionale şi să vegheze la respectarea acestora.

3. Materialul genetic (selecţia naturală) îşi are rolul său extrem

de important şi în acest caz.

În această categorie intră atât talentul nativ, cât şi predispoziţia la accidentări.

4. Strâns legat de talent regăsim calitatea antrenamentului.

Este ca şi cum am avea o bucată brută de lut pe care trebuie să îi dăm o formă, un proces migălos, dar plin de satisfacţii la vederea produsului finit.

Din păcate, în foarte multe cazuri unii antrenori nu îşi dau seama de puterea pe care o au asupra viitorului copiilor, dar şi responsabilitatea aferentă.

5. În prezent, factorii de natură economică ocupă un loc determinant, tragic uneori, astfel nu discutăm de cuantumul salariului, ci de aspecte elementare precum un „acoperiş deasupra capului" sau „o pâine pe masă".

Este de notorietate faptul că au fost jucători neplătiţi de mai bine de un an, care nu aveau bani de chirii sau care primeau mâncare de la oameni.

La vârste fragede aceste aspecte se răsfrâng asupra copiilor prin intermediul familiei acestuia care nu are timpul sau mijloacele necesare să îndrume sau măcar să se îngrijească în mod corespunzător de aceştia.

6. Este foarte important ca în urma acestor încercări grele persoana în cauză să aibă un psihic puternic.

Forţa psihică se transpune şi prin determinarea pe care o arată jucătorul/antrenorul.

7. Antrenamentul trebuie să se caracterizeze printr-o mare seriozitate şi foarte multă muncă atât din partea jucătorului, cât şi antrenorului, chiar dacă are loc într-o atmosferă ludică.

8. După cum am menţionat mai sus, selecţia este subiectivă şi reprezintă pasul final, de aceea nu trebuie să ne jucăm cu vieţile unor oameni care, după ce au înfruntat paşii anteriori, să le negăm sau să nu le recunoaştem meritele.

II. Zonele de joc

Înainte de a trece la exemplificarea fiecărei zone şi implicit a posturilor ce o determină, aş dori să fac câteva precizări:

— Chiar dacă am tratat jucătorii ca individualităţi, forţa stă în puterea grupului (munca în echipă);

— Majoritatea jucătorilor, mai ales cei din zonele ofensive, sunt

caracterizaţi prin versatilitate, astfel un jucător poate ocupa, chiar şi pe durata unui singur joc, mai multe poziţii (de aceea în momentul în care am dat exemplu de jucători pe posturile descrise nu exclud ca aceştia să fi ocupat sau să fie capabili să ocupe alte posturi);

— Nu ştiu dacă am folosit cea mai bună exprimare în ceea ce priveşte atacantul retras, întrucât în comparaţie cu vârful împins toţi ceilalţi jucători din zona 5 sunt „retraşi”, dar nici „clasic” nu mi se părea că reprezintă o opţiune mai bună, acest lucru putându-se atribui mai multor jucători din zona 5.

În viziunea mea terenul de fotbal se împarte în 6 zone, delimitarea liniilor şi sarcinilor fiind prea evidentă pentru a nu considera această distribuire veriga de bază în analiza tuturor sistemelor de joc:

zona 0 – portar;

zona 1 – libero, fundaşi centrali, fundaşi laterali clasici/defensivi + fundaşi laterali ofensivi;

zona 2 – mijlocaşi defensivi, regista;

zona 3 – mijlocaşi box-to-box, mijlocaşi centrali, playmakeri, mijlocaşi laterali;

zona 4 – mijlocaşi ofensivi, extreme;

zona 5 – centru: atacant retras, vârf împins, 9 fals, atacant complet.

— Lateral: raumdeuter, inter.

OBSERVAŢII:

1. am trecut fundaşii laterali ofensivi în zona 1, cu toate că aceştia sunt de fapt la intersecţia cu zona 2 pentru a menţine scrierea clasică (ex. voi scrie 4 – 4 – 2 chiar dacă avem fundaşi laterali ofensivi, şi nu 2 – 6 – 2 sau 2 – 2 – 4 – 2) şi din cauza faptului că poziţia de fundaş lateral static nu prea mai are aplicabilitate în fotbalul modern.

Pe parcursul materialului fundaşii laterali ofensivi vor fi prezentaţi în sisteme şi mai puţin fundaşii laterali clasici;

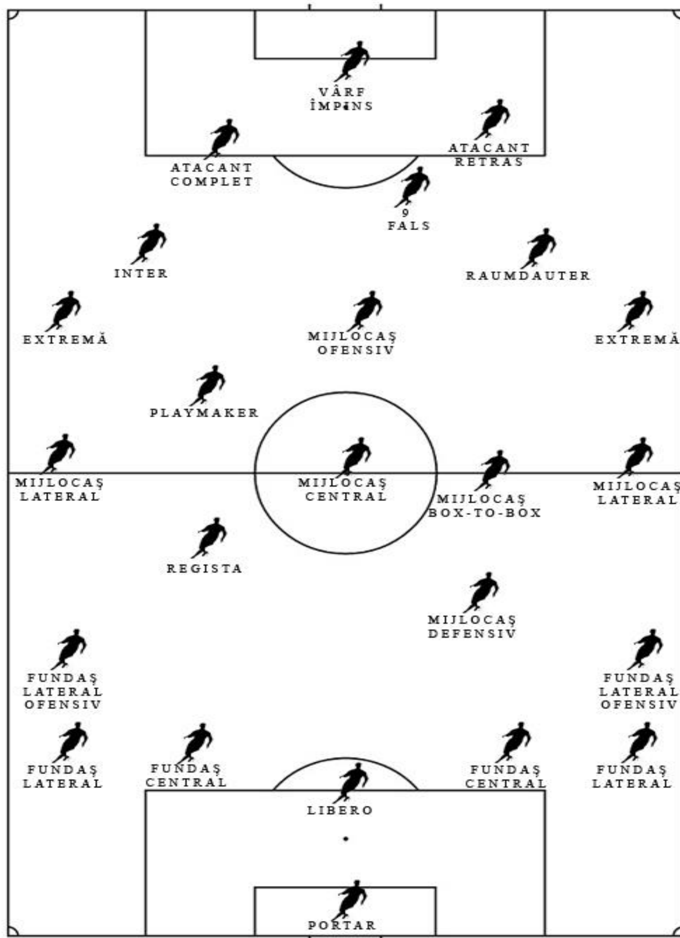
2. poziţia în anumite momente de joc coroborat cu abilităţile individuale sau sarcinile ce li se atribuie jucătorilor duc la încadrarea extremelor în categoria atacanţilor laterali, dar ar fi ca şi cum am atribui mijlocaşului ofensiv poziţia de 9 fals, posibil, dar forţat, fără a exprima cu adevărat ceea ce vrea să transmită sistemul de joc.

De aceea extremele le voi considera ca făcând parte din zona 4;

3. am optat pentru introducerea următoarelor poziţii:

raumdeuter, inter, 9 fals, atacant complet în zona 5, chiar dacă aceştia sunt pseudoatacanţi (din cauza poziţiei lor iniţiale coborâte pentru a deschide spaţii, a primi mingi etc.), datorită profilului lor specific unui atacant şi ar fi fost forţată introducerea lor în zona 4.

În descrierea sistemelor, pe parcursul întregului material, voi face referire la zona centrală/mediană ca fiind linia imaginară care împarte terenul în 2 părţi egale, longitudinal.

III. Reprofilările

Un alt subiect tabu alături de selecţiile deficitare, care nu pot fi făcute după modelul unor excepţii.

Astfel sunt uzuale următoare reprofilări:

1. din mijlocaş ofensiv sau playmaker în regista. Odată cu

înaintarea în vârstă scad anumite calităţi fizice (în special viteza), dar se compensează prin dezvoltarea unor calităţi mentale (ştiinţa jocului, viziune, calm etc.).

Acest lucru face indicată retragerea mijlocaşului ofensiv sau playmakerului, care este caracterizat prin explozie, în linia dintre mijlocaşii centrali şi cei defensivi, în poziţia de regista sau playmaker retras (ex. Lucian Sânmărtean, Andrea Pirlo);

2. din fundaş lateral cu valenţe ofensive în mijlocaş lateral sau extremă, nu invers (ex. Gareth Bale în perioada Tottenham).

Greşeala vine din faptul că, practic, extrema îndeplineşte 80 – 90% din cerinţele necesare fundaşul lateral ofensiv, dar cei 10 – 20% lipsă fac diferenţa.

Reguli privind permutările, astfel:

1. NU din extremă în fundaş lateral, deoarece aşezarea în teren va fi deficitară, având tendinţa de a lăsa spaţii libere prin urcările în atac şi neştiinţa poziţionării, invers DA.

Extremei îi lipseşte, de regulă, cerinţa numărul 1 pentru acest post: tacklingul, mai ales din punct de vedere al timingul (coordonarea mişcărilor astfel încât să se facă deposedarea la momentul oportun);

2. NU, din fundaş lateral în fundaş central. Fundaşul lateral caracterizat prin viteză şi statură mică-medie pentru a avea un centru de greutate jos nu i se cere obligatoriu un joc de cap bun sau maximă prudenţă la tacklinguri, aspecte obligatorii pentru fundaşul central.

3. DA, din fundaş central (sau libero) în mijlocaş defensiv şi mai puţin invers;

4. DA permutărilor, între mijlocaşii box-to-box, central, playmaker, ofensiv;

5. DA, din mijlocaş central (cu sarcini defensive) sau mijlocaş box-to-box în mijlocaş defensiv.

Mai puţin indicată (eu zic chiar neindicată) este reprofilarea mijlocaşilor defensivi în jucători din zona 3, cu excepţia mijlocaşului central cu sarcini defensive.

Mijlocaşii defensivi au tendinţa de a coborî la nivelul fundaşilor centrali pe faza de construcţie, de a juca la siguranţă, motiv pentru care acesta niciodată nu va acoperi zona susmenţionată conform exigenţelor acelor posturi;

5. este permisă retragerea playmakerului/mijlocaşului ofensiv în poziţia de regista, după cum am menţionat mai sus;

6. sunt permise retragerile atacantului retras, 9 fals, atacant complet pe poziţia de mijlocaş ofensiv şi a raumdeuter-ilor, interilor pe cea de extremă;

7. sunt permise permutări în zona 5;

8. sunt permise orice alte permutări în funcţie de abilităţile jucătorilor.

IV. Posturi

Antrenorul principal/managerul

În prezent noţiunea de antrenor oarecum nu mai corespunde realităţii, aceasta fiind înlocuită cu cea de manager (ex. cluburilor engleze mai ales), întrucât un antrenor care se respectă trebuie să aibă control total, să cunoască toate aspectele şi să ia parte la toate deciziile din cadrul clubului, fie că vorbim de cele de ordin fotbalistic (selecţia, antrenamentul etc.), dar mai ales cele de ordin financiar.

Totuşi, în aceste condiţii, dacă antrenorul/managerul are o politică deficitară de transferuri poate destabiliza un club din punct de vedere financiar.

Abilităţi:

1. bun scouter – condiţie obligatorie.

Fie că vorbim de o selecţie iniţială la nivel de copii, fie de selecţia finală, antrenorul trebuie să fie capabil să identifice calităţile, dar şi vulnerabilităţile jucătorilor, atât prezente, dar mai ales viitoare (ce potenţial pot dezvolta anumiţi jucători).

2. un bun tactician – am făcut selecţia, acum trebuie să dăm sarcini de joc, să le „găsim” locul în teren unde vor da randament maxim, atât individual, dar şi ca grup.

Ca să vă daţi seama de gravitatea situaţiei, cu referire la punctele 1 şi 2 voi analiza subiectul transferului nerealizat al lui Deac (31 ani) la FCSB, jucător notoriu, mai ales pe plan naţional, inclusiv la nivelul abilităţilor tehnice.

Părerea mea este că se aseamănă foarte mult cu Boldrin sub toate aspectele menţionate anterior, motiv pentru care va exista şi o identitate a poziţiilor în teren, logic.

Priviţi declaraţiile oficialilor FCSB:

„Ne dorim întotdeauna să acoperim posturile deficitare. Când s-a discutat despre Ciprian Deac, dacă vă uitaţi pe lot, pe postul unde credeam noi că joacă, în banda stângă, aveam doi jucători foarte importanţi.”, susţinea Reghecampf.

„Dacă am fi ştiut la momentul ălci că el poate să evolueze atât de bine şi să dea randament pe o astfel de poziţie, poate că aveam altă discuţie", completa Mihai Stoica.

Cum adică „unde credeai"???

Un antrenor trebuie să vadă care este tendinţa jucătorului în ceea ce priveşte deplasarea în teren, dribblingul, şutul, precum şi alte criterii în baza cărora să prevadă poziţiile pe care acesta poate evolua.

În schimb au „feeling" pentru reprofilarea lui Enache din extremă în fundaş lateral…

Tocmai au demonstrat că sunt deficitari la primele 2 puncte, ca să nu mă exprim altfel.

3. modul în care gestionează finanţele clubului.

Chiar şi aducerea jucătorilor liberi de contract poate destabiliza bugetul astfel trebuie analizat bugetul salarial şi cel al transferurilor.

Gestionarea bugetului se referă şi la atribuirea anumitor sume centrelor de copii şi juniori, nu putem avea 5 mil. euro/an buget la echipa mare şi 100.000 euro/an la copii.

— Să analizăm puţin FCSB grosso modo sezonul acesta (ştiu că per total stau bine financiar, dar nu datorită politicii de transferuri), astfel vinde sezonul acesta de 15 mil. euro, cumpără de 6, 5 mil. euro; toate bune până aici, DAR

— Jucătorii pe care „s-au luat bani" au costat 4 mil. euro;

— Jucătorii care au plecat liberi de contract şi au venit „pe bani" au costat alte 4 mil. euro;

— La aceştia adăugăm costul salarial al celor plecaţi, fie liberi, fie „pe bani", undeva la cel puţin 2 mil. /sezon + bonusuri la semnătură + impresari şi salariul consistent al actualul antrenor + staff.

După cum am văzut raportul venituri/cheltuieli este mai mic decât pare la prima vederere.

Viitorul nu pare promiţător întrucât, în anii anteriori, au avut 2 – 3 jucători valoroşi tineri care au plecat pe sume consistente (ex. Stanciu sau Chiricheş, ambii transferaţi la vârsta de 23 ani).

Părerea mea este că singurul jucător din lotul FCSB care poate face obiectul unui transfer consistent (cel puţin 7 – 8 mil. euro) este Alibec (26 ani), în condiţiile în care nu va mai suferi accidentări.

Totodată, salariile merg în continuare şi banii cheltuiţi pe jucători din sezoanele anterioare, la care adăugăm parcursul european ce, cu un astfel de joc şi mai ales cu noul format al competiţiei, nu pare

a fi promiţător;

4. antrenamente de o calitate superioară (cunoştinţe teoretice transpuse în practică, invers nu prea ai cum).

Este clar că fără o bază teoretică nu se poate, astfel antrenorul trebuie să posede cunoştinţe de anatomie, fiziologie, biochimie, biomecanică etc. Şi nu este suficientă cooptarea în staff a persoanelor cu astfel de cunoştinţe.

Un lucru care nu mi se pare în regulă la unii antrenori îl reprezintă intrarea în timpul unui antrenament care nu avea caracter ludic sau de relaxare (exemplu într-un joc de 5 contra 2 ş.a.m.d.) DOAR într-un singur grup.

Una din principalele atribuţii, poate cea mai importantă, este observaţia – cum poţi observa şi acorda şanse egale când îţi concentrezi atenţia, câmpul vizual asupra unui singur grup redus???

Fie intri la toate grupurile şi schimbi 2 – 3 pase (mai ales în cadrul grupurilor de jucători tineri), fie stai pe margine sau participi după antrenament la un tenis de picior sau alte jocuri pentru destindere.

5. calităţi psihopedagogice, capacitatea de a motiva.

6. rol de model – comportament exemplar atât în teren, cât şi în afara acestuia.

7. modul în care asigură compensarea/balansarea plecărilor cu a venirilor de jucători (atât cantitativ, dar mai ales calitativ).

8. să acorde încredere tinerilor (părerea mea, cel puţin 2 – 3 jucători U23 în primul 11).

9. declaraţiile publice.

Este de la sine înţeles faptul că dialogul purtat trebuie să fie de o manieră calmă, cu bun simţ, fără jigniri, destul de deschisă în majoritatea cazurilor şi obiectiv.

Să fim serioşi, nu poţi declara faptul că ai pierdut jocul din cauza faptului că a dezvăluit patronul formula/echipa de joc, toată lumea ştie acest lucru dinainte la Barcelona sau Real şi asta nu îi împiedică să câştige meciuri, nu?

— Cu referire la punctele 8 şi 9, nu pot să nu remarc tineri precum Dennis Man, Robert Vâlceanu sau Vlad Mihalcea (despre ultimul se vorbeşte public de faptul că îi place ciocolata; dacă nu se poate abţine până la urmă serveşte copilul cu o alternativă – ciocolată amăruie sau praf de roşcove, un set suplimentar de exerciţii, explică-i

anumite lucruri, apelează la partea psihologică etc.), care şi cu regula aceasta de a introduce tineri nu prind lotul şi par a fi stagnat, dacă nu chiar decăzut, posturile lor fiind ocupate de jucători de valoare egală, poate chiar inferioară şi fără potenţial de dezvoltare.

Acum este greu acum să vorbim de un potenţial de dezvoltare întrucât nu ştiu cum i-a afectat lipsa meciurilor sau schimbarea mediului prin aceste împrumuturi succesive.

Că tot a fost acest scandal cu jucătorii de la Dinamo şi s-a vorbit de apelarea la această latură psihologică, mă gândesc ce simte un jucător ca Dennis Man, Mihalcea, Vâlceanu, chiar şi Patrick Petre (recunosc că pare a avea ceva probleme în a-şi stăpâni impulsurile şi, mai ales, în ceea ce priveşte pregătirea fizică), care după ce făceau un meci bun, următoarele meciuri nu mai prindeau lotul, urmând o perioadă lungă de lipsă.

Când un copil prinde un meci bun, trebuie să creezi momentum, o înşiruire de partide, să-i acorzi încredere.

Avem foarte mulţi jucători români tineri, de perspectivă (ex. Florinel Coman sau Moruţan, dar şi mulţi alţii sub 20 ani pe care eu, personal, îi văd direct la lotul de seniori).

O altă declaraţie ALARMANTĂ a fost făcută asupra unui alt tânăr – Tudorie (20 ani) care, indiferent de prestaţiile pe care le-a avut, nu poţi declara public că va fi chemat doar să care bagajele echipei – lipsă de respect, tact, bun simţ din partea antrenorului trecută uşor cu vederea de conducerea clubului, dar şi de media.

Lipsă totală de imaginaţie prin reprofilarea lui Tudorie în fundaş central, făcută „băbeşte", în genul: „este înalt, hai să îl facem fundaş central!!!", poziţie în care, cu excepţia înălţimii, nu dispune de o altă calitate.

Totodată nu mi se pare normal ca unui jucător precum Lucian Sânmărtean să i se atribuie public expresia „ciorbă reîncălzită", un jucător care a dat dovadă întotdeauna de mare valoare, caracter, bun simţ, profesionalism, a cărui tehnică nu suportă comparaţie (a se vedea statistica celor 45 minute care i s-au „acordat" la CC 2016, mai mult la cererea opiniei publice).

După ce am vizionat fiecare meci al lui Lucian Sânmărtean la Pandurii (mai puţin la arabi), pot afirma că acest jucător la 36/37 ani este cel mai bun playmaker/regista român chiar şi la ora actuală, însă în momentul în care greşea o pasă, uneori cu consecinţe grave sau avea

un joc mai slab (rareori se întâmplă acest lucru), mass-media şi alte persoane afirmau nefondat că vârsta îşi spune cuvântul.

FALS, este un jucător care îşi asumă riscuri, creează faze de atac importante, care depăşeşte adversari mult mai tineri în viteză, cu mingea la picior şi este normal ca un jucător care face aceste lucruri să fie „mai predispus” greşelii decât unul care păşească numai înapoi şi în lateral.

10. disciplina din vestiar – foarte importantă din cauza diferitelor tipuri de temperament.

Mai nou, avem şi problemele de natură financiară (în continuă creştere numărul memoriilor pentru a deveni jucători liberi de contract).

Trebuie să luăm în calcul şi motivaţia jucătorilor mai ales că, aşa cum am menţionat mai sus, au fost jucători de lot naţional neplătiţi de mai bine de 1 an la care se punea problema asigurării hranei de zi cu zi.

11. determinare, întotdeauna să împingă limitele, să aibă mentalitate de învingător.

12. să îşi susţină proprii jucători.

13. să cunoască o limbă de circulaţie internaţională – una din problemele neadaptării atât a jucătorilor cât şi a antrenorilor în campionatele străine.

ZONA 0

Portarul

Jucător: Gianluigi Buffon

Abilităţi:

A. de ordin fizic

1. să fie înalt (minim 1, 85 m);

2. segmente lungi, bine proporţionate, acordând atenţie faptului că unii portari, chiar şi în poziţia ortostatică, ţin braţele îndoite din articulaţia cotului, iar în timpul intervenţiilor nu pot face extensia completă – 180°;

3. agilitate – uşurinţă în mişcări;

4. forţă;

5. viteză de deplasare – foarte importantă este viteza mare pe distanţe scurte (sprint);

6. echilibru;

7. flexibilitate/elasticitate.

8. detentă – în momentul săriturii desprinderea de la sol să fie energică şi cât mai îndepărtată faţă de punctul de plecare, fie că este verticală sau orizontală – se pot folosi corzi de rezistenţă în cadrul antrenamentelor (nu este întotdeauna dependentă de înălţimea jucătorului).

B. de ordin tehnico-tactic

1. modul în care gestionează momentele de 1 la 1 (fazele singur cu portarul);

2. Îndemânare – să mânuiască mingea cu uşurinţă, dacă este posibil având acelaşi randament cu ambele mâini (ambidextru);

3. reflexe bune – fiind una din cele mai importante calităţi, chiar cea mai importantă în opinia mea.

Acestea se dezvoltă şi prin antrenament iar, pe lângă metodele clasice, aş recomanda folosirea mingii cu forme neregulate (minge de reacţie) şi a exerciţiilor la plasă tip „rebound" folosită la distanţe mici, cu transmiterea mingii atât din faţă, cât şi din spate, unde avem un timp foarte scurt în care acesta trebuie să reacţioneze (în funcţie de feedback voi încerca să abordez în alte materiale exerciţiile aplicabile, specializate, corespunzătoare fiecărui post şi un altul legat de nutriţie);

4. poziţionarea (orientare) – din cauza faptului că acesta are aproape tot timpul poziţia cu spatele la poartă, un portar trebuie, pe lângă adoptarea unor poziţii specifice în teren în funcţie de diferite situaţii de joc, să îşi traseze anumite coordonate (ex. distanţa de la centru porţii la bare);

5. capacitatea de a ieşi pe centrări (exclus portar de linia porţii);

6. joc bun de picior, facultativ, nu obligatoriu;

7. viteza de execuţie.

C. de ordin mental

1. siguranţă în joc (caracterizată în principal prin încredere).

Spre deosebire de alte poziţii unde greşelile, în majoritatea cazurilor, nu au consecinţe grave imediate, în cadrul postului de portar orice greşeală poate echivala cu primirea golului.

Aici intervine şi ştiinţa antrenorului care, dacă acest lucru se întâmplă şi este un caz singular sau extrem de rar, va da încredere pe viitor portarului şi nu va acţiona din impuls, trecându-l pe banca de rezerve „să îşi revină" (lucru destul de frecvent întâlnit);

2. concentrare pe toată durata partidei, chiar şi în „momentele moarte" ale jocului.

Totodată portarul nu va fi distras de anumite comentarii negative din partea spectatorilor, adversarilor sau chiar al coechipierilor;

3. anticipare;

4. curaj;

5. constanţă

6. stăpânire de sine/calm;

7. lider, în cadrul unor situaţii de joc (avem momente în care o intervenţie extraordinară a portarului motivează întreaga echipă, lucru cel mai simplu de remarcat la apărarea loviturilor de pedeapsă);

8. comunicarea – un aspect foarte important întrucât portarul are o vedere de ansamblu asupra terenului şi poate coordona apărarea sau diferite faze ale jocului;

9. hotărâre în intervenţii – tot mai des întâlnim ieşiri greşite atât pe centrări, cât şi în situaţii iminente de gol, sau tentative de ieşire urmate de retrageri spre propria poartă.

ZONA 1

1. Libero-ul

Jucători: Miodrag Belodedici, Leonardo Bonucci, Manuel Neurer

Originea cuvântului este italiană „libero da impegni di marcatura" – fără angajamente de a efectua marcaj.

A stat la baza „sistemului catenaccio", fiind folosit începând cu anii 1950.

A primit numeroase critici, fiind numit de unele persoane „anti-fotbal".

Unele persoane susţin că originea libero-ului este din Elveţia anilor 1930 „verrouilleur", măturătoare (asemenea corespondentului englezesc „sweeper").

Libero-ul este jucătorul din spatele ultimei linii de fundaşi centrali.

Chiar dacă nu mai are o aplicabilitate reală în fotbalul modern (puţine echipe folosesc libero, de obicei în Italia), totuşi acesta se regăseşte involuntar sau sporadic.

De obicei îl regăsim în momentul folosirii unui sistem de joc cu 3 „fundaşi" centrali.

Spun involuntar din prisma faptului că jucătorului nu i se transmite la intrarea pe teren să îndeplinească rolul unui libero, dar anumite faze de joc îl pun în această postură (de aceea nu este exclusă

îndeplinirea de către portar a acestui rol în diferite momente ale jocului – ex. Manuel Neurer).

Cu toate că reprezintă ultima redută a apărării, libero-ul se bucură de o foarte mare libertate de exprimare în joc, astfel acesta participă la fazele fixe sau iniţiază contraatacuri.

Abilităţi:

A. de ordin fizic

1. să fie înalt;
2. forţă;
3. viteză de deplasare bună;
4. echilibru;
5. agilitate – uşurinţă în mişcări;
6. detentă.

B. de ordin tehnico-tactic

1. să fie foarte bun la capitolul deposedări (tacklinguri);
2. viteză de reacţie şi execuţie;
3. tehnică bună – datorită valenţelor sale ofensive;
4. să fie un bun pasator;
5. joc foarte bun de cap;
6. capacitatea de a ieşi din apărare cu mingea la picior;
7. joc bun cu ambele picioare;
8. modul în care gestionează situaţiile de 1 la 1 sau de inferioritate numerică, de obicei pe zonă centrală;
9. poziţionare.

C. de ordin mental

1. să aibă viziune de ansamblu asupra jocului atât în momentul iniţierii atacului, dar şi al coordonării apărării (o problemă ar putea fi în cazul ieşirilor la offside unde este mai grea coordonarea având în vedere poziţia joasă a libero-ului faţă de linia de fundaşi);
2. stăpânire de sine/calm;
3. concentrare;
4. curaj;
5. agresivitate pozitivă;
6. determinare;
7. constanţă;
8. siguranţă în joc;
9. disciplinat în intervenţii, în special din cauza poziţiei joase în care se află (putând oferi lovituri libere din preajma careului propriu,

lovituri de pedeapsă sau să fie sancţionat chiar şi cu eliminare), de aceea se vor evita intervenţiile pripite, impulsive;

10. lider;

11. comunicare;

12. capacitatea de a anticipa anumite situaţii de joc (ex. intercepţia).

2. Fundaşul central

Jucători: Alessandro Nesta, John Terry

Abilităţi:

A. de ordin fizic

1. să fie înalt;

2. forţă;

3. viteză de deplasare bună (cerinţă a fotbalului modern urmare a valorii în continuă creştere a jucătorilor de atac);

4. echilibru;

5. agilitate – uşurinţă în mişcări;

6. detentă.

B. de ordin tehnico-tactic

1. să fie foarte bun la capitolul deposedări (tacklinguri);

2. viteză de reacţie şi execuţie;

3. În general le sunt acordate sarcini preponderent defensive, astfel nu se bucură de aceeaşi libertate de exprimare de care beneficia libero-ul, motiv pentru care tehnica nu este o condiţie obligatorie, dar reprezintă un plus, mai ales în fotbalul modern;

4. să fie un bun pasator – lucru des întâlnit în zona centrală a apărării, unde este cel mai mare volum de pase cu cel mai mare procent de eficacitate (întrucât, de obicei, acţiunile pornesc de la nivelul fundaşilor şi, având în vedere faptul că se cere să se joace simplu, fără riscuri, avem o pondere cantitativă bazată pe siguranţă şi mai puţin calitativă pentru faza de construcţie avansată);

5. joc foarte bun de cap;

6. capacitatea de a degaja (aprecierea situaţiei + forţă privind lungimea traiectoriei) – de foarte multe ori se cere tratarea fazelor într-un mod simplu, rigid (ex. se face abstracţie de la simţul estetic, prin trimiterea mingii la întâmplare, departe de propria poartă în condiţii de presiune sporită a adversarului);

7. abilitatea de a face marcaj în zonă, dar mai ales om la om asupra jucătorilor de atac ai echipei adverse – o altă cerinţă a valorii în

continuă creştere a jucătorilor de atac care exploatează la maxim orice spaţiu lăsat liber de jucătorii din apărare;

8. capacitatea de a se interpune pe traiectoria mingiilor (blocaj sau deviere);

9. modul în care gestionează situaţiile de 1 la 1 sau de inferioritate numerică zonală;

10. capacitatea de a ieşi din apărare cu mingea la picior;

11. poziţionare, astfel poate interveni în mod oportun asupra jucătorului advers, evitând să fie scos din joc de acesta sau substituie anumite lacune ale sale (în principal viteza).

Totodată „strâng" în anumite zone lăsate libere de coechipierii din zona 1.

În opinia mea, jucătorul de picior stâng trebuie să se regăsească pe poziţia de fundaş central stânga, şi cel de picior drept pe cea de fundaş central dreapta.

Afirm acest lucru dintr-un considerent foarte simplu – pivotarea.

Acest lucru este indicat deoarece, majoritatea depăşirilor ce produc situaţii periculoase de poartă, se fac pe partea exterioară unde, de obicei, se exploatează zona lăsată descoperită în urma urcărilor fundaşilor laterali de bandă în atac urmată de şut/centrare cu piciorul puternic, iar dacă aceasta se face spre centru va interveni dublajul asigurat de ceilalţi fundaşi centrali sau mijlocaşi defensivi.

C. de ordin mental

1. să aibă viziune de ansamblu asupra jocului;
2. stăpânire de sine/calm;
3. concentrare;
4. curaj;
5. agresivitate pozitivă;
6. determinare;
7. constanţă;
8. siguranţă în joc;
9. disciplinat în intervenţii, în special din cauza poziţiei joase în care se află (putând oferi lovituri libere din preajma careului propriu, lovituri de la llm sau să fie sancţionat chiar şi cu eliminare) – se vor evita intervenţiile pripite, impulsive;
10. lider;
11. comunicare;

12. anticipare.

3. Fundaşul lateral

Jucător: Roberto Carlos

Chiar dacă poziţia de wing-back luată mot à mot ar face referire la o aripă retrasă, voi face o traducere în conformitate cu ceea ce reprezintă aceeaşi post – fundaş lateral ofensiv (cu sarcini/valenţe ofensive), provenienţa lui fiind practic din fundaş lateral şi nu aripă clasică/mijlocaş lateral/extremă.

În fotbalul actual este o linie foarte subţire între fundaşul lateral, fundaşul lateral ofensiv şi mijlocaş lateral, fiind foarte greu de distins în anumite situaţii de joc, dar eu le consider mai mult ipostaze în care se află fundaşul lateral ofensiv.

S-au făcut foarte multe analize privind prestaţia jocului României la Campionatul European 2016, dar şi în preliminariile acestui turneu final, ocazie cu care s-a evidenţiat pozitiv (în mod eronat, părerea mea) prestaţia anumitor jucători.

Atunci când nu greşeşti decisiv, dar nu ţi-ai asumat vreun risc şi nu ai adus un plus pe fază ofensivă, adoptând o poziţie preponderent statică NU înseamnă joc bun, dimpotrivă.

Având în vedere cerinţele fotbalului actual se poate spune că nu mai au o aplicabilitate prea mare posturile de fundaş lateral clasic, retras, static, cât şi de mijlocaş lateral, fiind înlocuite de fundaş lateral ofensiv, respectiv extremă.

Pentru a ne crea o imagine asupra acestei poziţii statice, pe lângă cea evidenţiată mai sus, exagerând puţin, ar fi cea din finalul meciului Middlesbrough – Steaua Bucureşti, încheiat cu scorul de 4 – 2.

După cum am afirmat anterior, fundaşul lateral clasic, static nu mai reprezintă un post în adevăratul sens, ci mai mult o situaţie de joc excepţională, motiv pentru care voi analiza doar fundaşul lateral cu valenţe/sarcini ofensive.

Abilităţi:

A. de ordin fizic

1. cel mai mare succes pe acest post revenind jucătorilor de statură mică sau medie, cu centrul de greutate jos;

2. forţă;

3. rezistenţa – poate cea mai importantă cerinţă fizică în acest caz, întrucât specificitatea acestui post constă în deplasări succesive din apărare în atac şi invers (aerobă, cât şi anaerobă);

4. viteză de deplasare foarte bună (exploatează spaţiile libere din flancuri, intră în învăluiri etc.);

5. echilibru;

6. agilitate – uşurinţă în mişcări.

B. de ordin tehnico-tactic

1. să fie foarte bun la capitolul deposedări (tacklinguri);

2. viteză de reacţie şi execuţie;

3. ca element de noutate pe fază ofensivă – precizia paselor lungi (crossinguri, centrări, pase în lung de linie). Cu toate că este una din acţiunile tactice cel mai des repetate, randamentul centrărilor, cel puţin la nivelul Ligii 1, este catastrofal, cauzele putând fi:

— Starea gazonului;

— Antrenament defectuos – nu se efectuează un antrenament specializat, specific procedeului tehnic sau acţiunii tactice dorite;

— Lipsa valorii fotbalistice (o posibilitate ar fi faptul că a pornit de la vârste mici cu anumite deficienţe, fiind tot mai greu de reglat odată cu înaintarea în vârstă);

4. un bun executant al aruncărilor de la margine, fiind un obicei ca aceştia să fie desemnaţi să le execute;

5. de obicei efectuează marcajul extremei echipei adverse.

Există însă situaţii de joc în care întâlnim marcajul în zonă, chiar şi pe zonă centrală, pentru suplinirea lipsei fundaşilor centrali sau asigurarea dublajului (forţaţi de împrejurări);

6. O bună mişcare în teren atât cu minge (dribbling), cât şi fără (demarcări);

7. modul în care gestionează situaţiile de 1 la 1 sau de inferioritate numerică, de obicei în bandă;

8. disponibilitatea în vederea participării la combinaţii;

9. poziţionare – şi în acest caz, jucătorul de picior stâng trebuie să se regăsească pe banda stângă, şi viceversa, atât datorită pivotării mai uşoare pe fază defensivă, dar şi urcărilor în atac unde de obicei centrează „pe alergare” cu piciorul mai apropiat de linia de tuşă (de obicei, cel puternic).

C. de ordin mental

1. concentrare;

2. curaj;

3. agresivitate pozitivă;

4. determinare;

5. constanţă;
6. siguranţă în joc;
7. anticipare.

ZONA 2

1. Mijlocaşul defensiv

Jucători: Xabi Alonso, Pepe („distrugător”)

Este poziţionat între mijlocaşii centrali şi fundaşii centrali.

Are ca principală atribuţie stoparea atacurilor echipei adverse înainte de a ajunge la linia fundaşilor.

Fotbalul actual cere ca mijlocaşul defensiv, în general, să contribuie activ la faza de construcţie/atac, să nu mai fie rigid, comparativ cu trecutul unde era catalogat doar „distrugător” (mai găsim şi azi jucători de acest tip) şi avea un rol limitat – de a stopa atacurile adverse şi a da mingea primului coechipier (pase scurte, joc simplu).

Ca aproape orice post, cerinţele fotbalului modern vin în sensul sprijinirii atacului şi se exclud sarcinile limitate.

Abilităţi:

A. de ordin fizic

1. Înălţime cel puţin medie;
2. forţă;
3. viteză de deplasare bună;
4. rezistenţă, disponibilitate la efort.

B. de ordin tehnico-tactic

1. să fie foarte bun la capitolul deposedări (tacklinguri);
2. viteză de reacţie şi execuţie;
3. să fie un bun pasator;
4. joc bun de cap;
5. marcaj zonal, cât şi om la om;
6. capacitatea de a se interpune pe traiectoria mingiilor (blocaj sau deviere);
7. modul în care gestionează situaţiile de inferioritate numerică sau de 1 la 1;
8. şuturi;
9. capacitate de „citire a jocului” pe fază defensivă, simţind vulnerabilităţile şi intervenind în sprijinul apărării;
10. poziţionare.

C. de ordin mental

1. concentrare;
2. curaj;
3. agresivitate pozitivă – are uneori intervenţii mai riscante (aspect ce nu îl face întotdeauna un fundaş central bun prin reprofilare);
4. determinare;
5. constanţă;
6. siguranţă în joc;
7. comunicare;
8. anticipare.

2. Regista

Jucători: Lucian Sânmărtean, Andrea Pirlo

Provine din limba italiană, însemnând „director” – principala atribuţie este de a direcţiona, coordona strategia ofensivă.

Contrar părerilor „specialiştilor” este un post ce nu solicită o deosebită viteză de deplasare sau o rezistenţă mare la efort, edificatoare fiind ştiinţa jocului, inteligenţa fotbalistică, poziţionarea, precum şi viziunea.

„Regista” este aproape identică cu poziţia de playmaker retras (playmakerul cu ceva sarcini defensive, prin adoptarea unei poziţii mai joase), şi nu cu cea de mijlocaş ofensiv.

Regista intră în posesia mingii, de regulă, la nivelul mijlocaşilor defensivi şi nu este caracterizat prin ocuparea unor poziţii foarte avansate/de finalizare în timpul atacului.

Abilităţi:

A. de ordin fizic

1. Înălţime cel puţin medie;
2. forţă medie;
3. rezistenţă, disponibilitate la efort – facultativ întrucât pot compensa prin poziţionare.

B. de ordin tehnico-tactic

1. să fie acceptabil la capitolul deposedări (tacklinguri), mai ales dacă substituie mijlocaşul defensiv;
2. viteză de reacţie şi execuţie;
3. să fie un bun pasator, mai ales în ceea ce priveşte pasele lungi (verticalizări, deschideri, crossinguri);
4. efectuează preponderent un marcaj zonal;
5. dribbling, modul în care gestionează situaţiile de „scoatere” a

adversarilor din joc;

6. capacitatea de a ieşi din poziţia retrasă cu mingea la picior;

7. şuturi;

8. poziţionare inteligentă;

9. joc bun cu ambele picioare;

10. tehnică foarte bună, crează superioritate în joc pe faza de atac;

11. dictează tempo-ul.

C. de ordin mental

1. lider;

2. imprevizibilitate, destabilizând în momente cheie apărarea adversă prin pase, în majoritatea cazurilor;

3. viziune;

4. fler, simţ de orientare rapidă într-o situaţie dificilă;

5. concentrare;

6. determinare;

7. constanţă;

8. siguranţă în joc;

9. comunicare;

10. creativitate;

11. poziţionare;

12. anticipare;

13. ştiinţa jocului;

ZONA 3

1. Mijlocaşul box-to-box

Jucător: Paul Pogba, Kante

După cum implică şi numele, acest tip de mijlocaş este caracterizat prin deplasări frecvente dintr-un careu în celălalt, aflându-se chiar şi în situaţii iminente de a marca.

Prezintă o îmbinare de calităţi ofensive, cât şi defensive (specifice mijlocaşului defensiv şi ofensiv).

Abilităţi:

A. de ordin fizic

1. Înălţime cel puţin medie;

2. forţă;

3. viteză de deplasare bună;

4. rezistenţă, disponibilitate la efort.

B. de ordin tehnico-tactic

1. să fie foarte bun la capitolul deposedări (tacklinguri);
2. viteză de reacţie şi execuţie;
3. să fie un bun pasator;
4. joc bun de cap;
5. marcaj zonal, cât şi om la om;
6. capacitatea de a se interpune pe traiectoria mingiilor (blocaj sau deviere);
7. modul în care gestionează situaţiile de inferioritate numerică sau de 1 la 1;
8. şut bun;
9. tehnică bună;
10. capacitate de citire a jocului pe fază defensivă, simţind vulnerabilităţile şi intervenind în sprijinul apărării dar şi pe fază ofensivă;
11. poziţionare.

C. de ordin mental

1. concentrare;
2. curaj;
3. agresivitate pozitivă;
4. determinare;
5. constanţă;
6. siguranţă în joc;
7. comunicare;
8. viziune de ansamblu asupra jocului;
9. stăpânire de sine;
10. anticipare.

2. Mijlocaşul central

Jucător: Jack Wilshere

Mijlocaşul central face legătura între zonele 2 şi 4, necesită aceleaşi abilităţi precum mijlocaşul box-to-box, diferenţele faţă de acesta sunt făcute de faptul că nu se regăseşte prea des în postura de finalizator şi distanţele parcurse de acesta sunt mai mici, de obicei între linia mijlocaşilor defensivi şi a celor ofensivi.

3. Playmakerul

Jucător: Andrés Iniesta

„Playmaker” (engleză), „enganche” (spaniolă) sau „trequartista” (italiană – un playmaker ceva mai avansat, cu tentă de mijlocaş ofensiv), toţi termenii semnifică aproape acelaşi lucru – jucătorul de

geniu de la mijlocul terenului, cel care îşi asumă riscuri, crează superioritate pe fază ofensivă (coordonatorul de joc).

Playmakerul sau mijlocaşul ofensiv este purtătorul, de regulă, al tricoului cu numărul 10.

Are aproape aceleaşi calităţi precum mijlocaşul ofensiv dar, faţă de acesta, playmakerul:

— Nu adoptă o poziţie atât de avansată;

— Nu posedă viteza sau explozia acestuia;

— Nu se regăseşte atât de des în postura de a finaliza.

4. Mijlocaşul lateral

Jucător: Kwadoo Asamoah

În prezent este cel mai des utilizată în sistemul de joc 3 – 5 – 2.

Chiar dacă pare la la prima vedere că jucătorii ocupă poziţia de fundaş lateral cu valenţe ofensive, de fapt aceştia ocupă locuri pe linia mijlocaşilor centrali, fiindu-le destul de convenabil, deoarece împart oarecum distanţa dintre atac şi apărare.

Prezintă fie acelaşi set de abilităţi precum fundaşul lateral ofensiv, fie al extremei, motiv pentru care, în opinia mea, nu este avantajoasă, lucrurile fiind făcute cu „jumătate de măsură”.

După ce am făcut o afirmaţie negativă înaintea meciului României cu Danemarca, în care am criticat presupusul sistem ce se zvonea a fi adoptat, respectiv 3 – 4 – 3 (în viziunea lor), am fost abordat de o persoană care îmi atrăgea atenţia asupra prestaţiilor foarte bune ale lui Alonso şi Moses la Chelsea.

Analizând, Alonso este clar că se apropie mai mult de fundaş, în timp ce Moses de extremă, fiind atenţi la faptul că pe postul de fundaş central dreapta este Azpilicueta, fundaş dreapta la bază, probabil pentru a suplini deficienţele lui Moses.

După 28 etape, Chelsea are al doilea atac din Premier League, cu 59 goluri, din punct de vedere ofensiv jucătorii sus-menţionaţi au reuşit câte 2 pase de gol, Alonso marcând de 4 ori, în timp ce Moses are 3 reuşite.

În ceea ce priveşte defensiva, Alonso, fundaş la bază, ocupă locul 4 în echipă la tacklinguri, în timp ce Moses este printre ultimii.

Cifrele nu sunt formidabile având în vedere că sunt jucători de mare valoare şi versatili.

De aceea, în multe situaţii, „forţările” pe aceste posturi coroborate cu o valoare scăzută pot fi decisive, negativ desigur.

Ideea principală este că este mai bună o delimitare expresă a sarcinilor, astfel încât jucătorul să își pună în valoare la maxim principalele calităţi (alegie fie fundaş lateral ofensiv, fie extremă).

ZONA 4

1. Mijlocaşul ofensiv

Jucător: Gheorghe Hagi

Mijlocaşul ofensiv ocupă zona mediană dintre linia mijlocaşilor centrali şi a atacanţilor, fiind totuşi un post caracterizat prin libertate de mişcare şi acţiune.

Jucătorul de pe acest post se găseşte foarte des în situaţii favorabile de a marca.

Alături de playmakeri, sunt jucătorii care poartă tricoul cu numărul 10.

Fotbalul modern, sau mai bine zis antrenorii, cer jucătorilor din această poziţie să „coboare cu omul”, să aibă sarcini defensive.

Chiar şi lui Gheorghe Hagi i se reproşa faptul că nu depune prea mare efort pe faza defensivă.

Personal consider că această poziţie nu exclude un minimum de sarcini defensive, dar nu ceea ce se încearcă în momentul de faţă, o suprasolicitare fizică şi tactică.

Mijlocaşul ofensiv trebuie să aibă în majoritatea timpului resurse de energie, să fie lucid, astfel încât oboseala să nu îi afecteze performanţele, să poată fi capabil în orice moment să destabilizeze apărarea adversă, să aibă ruperi de ritm, să ofere pase de gol etc.

Abilităţi:

A. de ordin fizic

1. forţă;
2. viteză foarte bună de deplasare.

B. de ordin tehnico-tactic

1. viteză de reacţie şi execuţie;
2. să fie un bun pasator, intră des în combinaţii, 1 – 2-uri;
3. dribbling, modul în care gestionează situaţiile de „scoatere” a adversarilor din joc, în special 1 la 1;
4. şut foarte bun;
5. preferabil un joc bun cu ambele picioare;
6. tehnică foarte bună;
7. demarcări;
8. ruperi de ritm;

9. O bună mişcare în teren, exploatând preponderent pe zonă centrală, spaţiile libere;

10. bun finalizator;

11. forţă de pătrundere.

C. de ordin mental

1. lider;

2. imprevizibilitate, destabilizând în momente cheie apărarea adversă prin dribbling, în majoritatea cazurilor;

3. viziune;

4. fler, simţ de orientare rapidă într-o situaţie dificilă;

5. concentrare;

6. determinare;

7. stăpânire de sine, mai ales la finalizare;

8. Îşi asumă riscuri;

9. altruism;

10. creativitate;

11. anticipare.

2. Extrema

Jucător: Marco Reus

Extrema (dex) este jucătorul care ocupă locul lateral cel mai înaintat din stânga sau din dreapta într-o echipă de fotbal (în engleză – „winger”).

De obicei îşi depăşeşte omul pe exterior, astfel este indicat să fie un jucător căruia piciorul puternic să corespundă benzii pe care joacă (stânga sau dreapta), dar nu obligatoriu, întrucât nu influenţează într-un procent aşa mare precum în cazul jucătorilor din zona 1.

Abilităţi:

A. de ordin fizic

1. forţă;

2. rezistenţa, disponibilitate la efort;

3. viteză de deplasare foarte bună;

4. echilibru;

5. agilitate.

B. de ordin tehnico-tactic

1. ruperi de ritm;

2. viteză de reacţie şi execuţie;

3. precizia paselor, în mod special a centrărilor;

4. O bună mişcare în teren atât cu minge, cât şi fără exploatând

preponderent spaţiile libere din bandă;

5. dribbling, modul în care gestionează situaţiile de „scoatere" a adversarilor din joc, în special 1 la 1;

6. tehnică bună.

C. de ordin mental

1. agresivitate pozitivă;

2. determinare;

3. constanţă;

4. siguranţă în joc.

ZONA 5

1. Vârful împins

Jucător: Robert Lewandowski, Zlatan Ibrahimovic

Este jucătorul cel mai avansat al echipei, destinatarul majorităţii mingiilor de atac, care se află cel mai des în postura de finalizator, un marcator prin excelenţă.

Nu poţi să dai sarcini defensive unui vârf împins, lucru valabil, în mare parte, şi pentru ceilalţi jucători din zona 5, deoarece va lipsi luciditatea la finalizare, precum şi energia necesară câştigării duelurilor cu adversarii, indiferent dacă sunt bazate pe forţă, sau pe viteză.

Abilităţi:

A. de ordin fizic

1. forţă;

2. viteză foarte bună de deplasare;

3. preferabil înalt;

4. detentă.

B. de ordin tehnico-tactic

1. viteză de reacţie şi execuţie;

2. şut bun;

3. preferabil un joc bun cu ambele picioare;

4. mişcare bună în teren, cu şi fără minge („trage" oameni după el, crează spaţii etc.);

5. ruperi de ritm;

6. bun finalizator;

7. un bun pasator;

8. forţă de pătrundere.

9. joc foarte bun de cap.

C. de ordin mental

1. imprevizibilitate;
2. concentrare;
3. determinare;
4. stăpânire de sine, mai ales la finalizare;
6. anticipare.
2. Atacantul retras
Jucător: Fernando Morientes

Are aproape aceleaşi abilităţi ca vârful împins, dar atacantul retras:

— Adoptă o poziţie mai retrasă;
— Intră mai des în combinaţii;
— Nu are un joc de cap atât de bun.

3. Atacantul complet
Jucător: Sergio Aguero

Este tipul de atacant modern, caracterizat prin libertatea de mişcare şi de acţiune în principal datorată abilităţilor sale, dar mai ales a versatilităţii acestora.

Pe durata unui joc aceştia pot ocupa toate poziţiile din zona 5, dând randament apropiat sau egal, bazându-se mai mult pe zona centrală.

4.9 fals
Jucător: Lionel Messi

Are toate abilităţile ce caracterizează un mijlocaş ofensiv, însă adoptă o poziţie mai avansată decât acesta, cu un aport considerabil la finalizare.

Spre deosebire de raumdauter sau inter ocupă o poziţie ceva mai centrală.

În urma prezentării celor 4 tipuri de jucători din zona 5 putem conluziona următoare:

— 9 fals şi atacantul complet sunt caracterizaţi de o tehnică foarte bună, specifică mijlocaşilor ofensivi, un plus pentru 9 fals, dar un minus la jocul de cap;

— Vârfului împins nu i se cere o tehnică deosebită, procentul mare de a finaliza favorabil situaţiile de poartă fiind principalul criteriu, dar şi talia, în timp ce atacantul retras/clasic vine cu tehnica, talia şi procentul de finalizare situat între 9 fals/atacant complet şi vârf împins;

— Vârful împins adoptă cea mai avansată poziţie, urmat de

atacantul retras, 9 fals, inter (raumdauter), în timp ce atacantul complet nu are o poziţie propriu-zisă putând adopta oricare din aceste poziţii, toate fiind ca poziţionare în faţa liniei mijlocaşului ofensiv/extremelor.

5. Interul

Jucător: Cristiano Ronaldo, Neymar

Interul (dex) este jucătorul din înaintarea unei echipe de fotbal, care ocupă locul din dreapta sau din stânga centrului înaintaş.

În engleză pare să fie redat, de regulă, prin sintagme precum „inside forward" sau „inverted winger" – oarecum desemnând o extremă cu acţiune inversă.

Se recomandă ca piciorul puternic să fie opus benzii pe care joacă (astfel un jucător de picior drept va juca în preajma benzii din stânga şi invers).

Este jucătorul de atac caracterizat prin viteză şi explozie, care efectuează o mişcare de „tăiere" a terenului, din lateral în centru, în special pentru a-şi găsi o poziţie favorabilă de şut.

Abilităţi:

A. de ordin fizic

1. forţă;
2. rezistenţa, disponibilitate la efort;
3. viteză de deplasare foarte bună;
4. echilibru;
6. detentă;
5. agilitate.

B. de ordin tehnico-tactic

1. ruperi de ritm;
2. viteză de reacţie şi execuţie;
3. dribbling, modul în care gestionează situaţiile de „scoatere" a adversarilor din joc, în special 1 la 1;
4. forţă de pătrundere;
5. şut foarte bun;
6. preferabil un joc bun cu ambele picioare;
7. bun finalizator;
8. tehnică foarte bună.

C. de ordin mental

1. agresivitate pozitivă;
2. determinare;

3. constanţă;
4. siguranţă în joc.
5. imprevizibilitate;
6. concentrare;
7. stăpânire de sine, mai ales la finalizare;
8. Îşi asumă riscuri;
9. anticipare.

6. Raumdauter

Jucător: Thomas Müller

Acest post se spune că a fost „inventat" de Thomas Müller, traducerea acestuia însemnând persoană care interpretează sau investighează spaţiul.

Nu beneficiază de o poziţionare propriu-zisă fiind caracterizat prin imprevizibilitate, inteligenţă – citirea jocului şi exploatarea spaţiilor, însă dacă ar trebui încadrat ar fi între inter şi 9 fals.

CAPITOLUL 3

SISTEME DE JOC

I. Generalităţi

Aveam oarece dubii în redactarea iniţială a materialului, fiind de părere că transpunerea unui sistem de joc este o chestiune elementară, de notorietate.

Este incredibil la ce nivel se fac greşeli de bază, motiv pentru care am abordat subiectul, în opinia mea, cel puţin la nivel de bază, din cauza numărului crescut de sisteme de joc.

Desigur, dezvoltat, se poate face analiză asupra unei variante de sistem de joc care să aibă aceeaşi întindere, însă nucleul, punctul de plecare, este abordat în prezentul material.

Niciodată alegerea sistemului de joc nu va fi mai importantă decât selecţia jucătorilor şi mai ales transpunerea lor în sistemul de joc adoptat astfel încât să dea randament maxim.

Modul în care am abordat fiecare variantă de sistem este foarte bine-venită, deoarece ne face să ne dăm seama asupra faptului că poate exista identitatea între 2 sisteme diferite în funcţie de instrucţiunile primite de jucători.

În cadrul prezentului material se va face analiza asupra unei singure forme a variantelor de sisteme, celelalte forme existente le găsiţi, fie că sunt aplicabile sau nu, doar ca şi reprezentări grafice, pe pagina de facebook www.*facebook.com/Crăciunescu Stefanlandidat*

FRF.

Sistemul de joc poate fi:

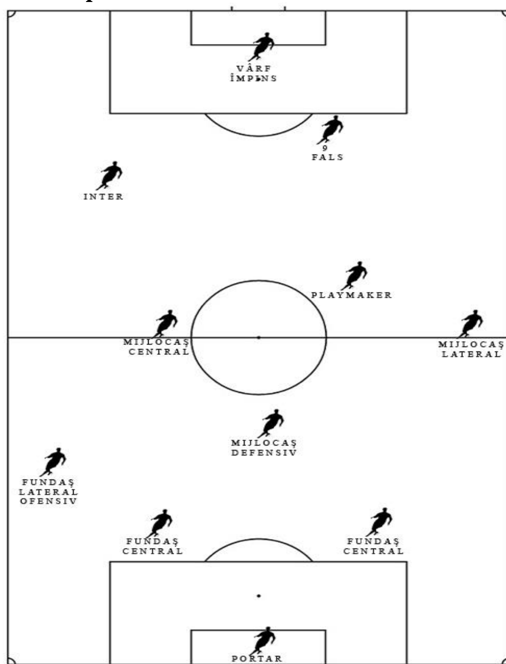
1. rigid sau mobil;
2. defensiv sau ofensiv.
3. simetric sau asimetric;

Probabil că vine întrebarea – de ce asimetric?

Voi da un exemplu forţat de 3 – 1 – 3 – 3 „dublu” asimetric pentru a acoperi ambele faze, astfel, asimetria poate fi aplicată:

— Pe faza de apărare atunci când echipa adversă dispune de individualităţi, ex. doar extrema dreaptă reprezintă o ameninţare, ocazie cu care se poate juca cu fundaş lateral (ofensiv) stânga, dar putem folosi mijlocaş lateral dreapta (provenit din extremă, sau chiar extremă), dacă jucătorul advers corespondent nu posedă aceeaşi calitate;

— Pe faza de atac dacă avem jucători fie pliabili doar unei anumite poziţii, fie din cauza folosirii asimetriei în apărare vom fi nevoiţi să compensăm cu asimetrie în atac.

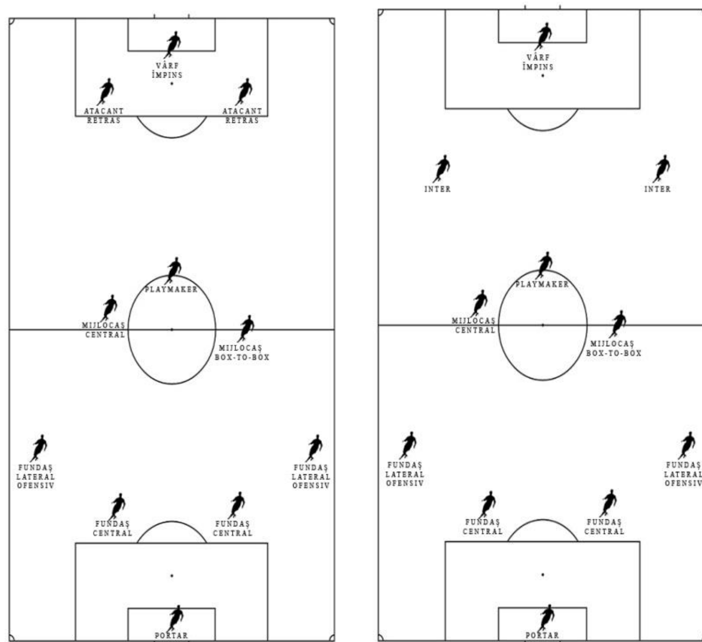

Sistemul de joc poate fi reprezentarea unor figuri geometrice, litere ş.a.m.d… (romb, cerc, triunghi, „W”, „X” etc.)

Totodată acesta poate fi centrat sau deschis (dacă folosim cel

puţin unul din următorii jucători: extremă, raumdauter sau inter).

De exemplu, un sistem de joc 4 – 3 – 3 deschis permite fundaşilor laterali ofensivi să aibă un sprijin pe faza de atac, dar şi în apărare, în mod indirect, prin faptul că este o acoperire destul de uniformă a terenului, scurtând distanţele dintre linii, pe când un 4 – 3 – 3 clasic, centrat nu oferă aceleaşi avantaje, sau cel puţin nu atât de vizibile, concentrând jocul pe zona mediană, cu suprasolicitarea fundaşilor laterali ofensivi.

În general sistemul de joc determină şi filosofia/strategia de joc, dar nu întotdeauna.

Aici întâlnim cazurile în care formula de joc la prima vedere pare extrem de ofensivă, dar în timpul meciului vedem contrariul.

În această situaţie cauzele pot fi:

1. valoare propriilor jucători;

2. valoarea echipei adverse, care nu îţi permite să joci ce ţi-ai propus;

3. instrucţiunile deficitare ale antrenorului.

Cum am menţionat anterior, avem 3 *strategii de joc* – acestea privesc:

1. apărarea;

2. posesia;

3. atacul.

În funcţie de strategia adoptată antrenorul trebuie să ofere anumite instrucţiuni echipei, unei anumite zone, sau fiecărui jucător, cum ar fi:

1. să facă pasul la offside sau să adopte o poziţie joasă;

2. să iasă din apărare calm, cu mingea la picior sau cu pase scurte ori să degajeze mingea;

3. să verticalizeze sau să deschidă jocul în lateral;

4. să aibă libertate de mişcare şi de execuţie sau să joace simplu, rigid, păstrându-şi poziţia;

5. să finalizeze prin şuturi de la distanţă sau să pătrundă aproape sau în interiorul careului de 16 m advers;

6. să facă marcaj om la om (strâns sau mai lejer) sau în zonă etc.

7. să joace rapid sau să ţină mingea mai mult timp în posesie.

Sunt situaţii în care se doreşte prestarea unui joc ofensiv (pentru că am văzut că „a juca” anti-fotbal fără a construi faze de atac coerente şi fără a avea un şut pe poartă este posibil), Acest lucru nu este posibil din cauza faptului că se fac lucrurile cu jumătate de măsură, astfel se comit 2 mari greşeli:

1. se fixează un sistem de joc tipic ofensiv, ex. 4 – 3 – 3, dar se folosesc 2 mijlocaşi cu sarcini defensive, sau se oferă instrucţiuni defensive echipei ori sarcini ofensive unor jucători cu profil şi abilităţi defensive, motiv pentru care aceştia nu vor avea mijloacele punerii în aplicare a unui joc ofensiv.

Plusul ofensiv care vine datorită sistemului se anulează din cauza instrucţiunilor defensive sau a selecţiei.

2. se adoptă un sistem tipic defensiv, ex. 4 – 2 – 3 – 1, cu 2 mijlocaşi defensivi, unde sunt evidente carenţele din propria apărare şi lipsa tranziţiei apărare-atac.

În acest caz plusul ofensiv al selecţiei corespunzătoare (parţial) se anulează în mod clar cu sistemul deficitar ales.

Totodată precizez faptul că posturile alese din cadrul sistemelor nu sunt fixe, ex. avem sistemul 4 – 3 – 3, unde în poziţiile atacanţilor am ales un vârf împins, un inter şi un 9 fals, dar la fel de bine puteau fi vârf împins şi 2 atacanţi retraşi ş.a.m.d… rămâne la latitudinea fiecăruia, cu condiţia ca jucătorul care-l substituie să fie din aceeaşi zonă şi poziţionare (centrală sau laterală).

În funcţie de cele 6 zone se descrie sistemul de joc aplicat (nu

voi face referire la portar în scrierea sistemelor sau a contorizării cifrelor din sistem).

În trecutul apropiat sistemele de joc erau simple, alcătuite doar din 3 cifre sau chiar 1 la începutul fotbalului (sistemul cu 10 atacanţi), ulterior s-au elaborat noi poziţii, fapt ce face ca sistemul să fie destul de complex, versatil şi, bineînţeles, lăsând loc de interpretări şi comentarii.

În prezent nu pare a mai fi lăsat mare loc de interpretări şi mari inovaţii şi, chiar dacă pare ciudată reprezentarea mea grafică, mai ales cea cu 5 cifre, în opinia mea ea reprezintă adevărul a ceea ce se regăseşte în teren (probabil că şi părea ciudat şi pentru cei care au adoptat cu 3 – 4 cifre, după ce au plecat de la 1 – 2)

Excepţii privind transpunerea scriptică a sistemului de joc:

— Zona o este opţională (de regulă, se omite scrierea acesteia);

— Zona 2, unde în cadrul sistemului se evidenţiază doar mijlocaşii existenţi în cadrul acestei zone fără fundaşii laterali ofensivi care vor fi trecuţi în zona 1.

În fotbalul modern nu pare a mai avea aplicabilitate postura de fundaş lateral static;

— În notările clasice, de regulă, jucătorii din zona 4 cu sarcini ofensive se asimilează zonei 5, iar dacă au sarcini defensive (mai rar) sau de susţinere sunt trecuţi în zona 3, dar personal consider că ei ar trebui să fie întotdeauna evidenţiaţi în zona 4;

Evidenţierea sistemului de joc obligatoriu va avea minim 3 cifre şi maxim 5 cifre (fără portar), de aceea cu o singură cifră o vom evidenţia lipsa jucătorilor din zonele 2, 3, 4, doar atunci când avem jucători numai în zonele 1 şi 5 sau lipsa zonei 5.

Din păcate la noi tendinţa pare să fie adoptarea sistemelor de joc defensive, fie că sunt tipice sau ofensive pe hârtie, dar folosirea a 2 mijlocaşi defensivi.

— Uneori am văzut chiar adoptarea unui sistem de joc 4 – 2 – 3 – 1-0, în condiţiile în care lotul era mai valoros „pe hârtie” şi porneau ca favoriţi cerţi, cu Chipciu „pseudoatacant”.

Chiar nu trebuie să fii expert ca să vezi ca singurul post pe care poate da randament Chipciu este cel de extremă dreapta pentru că are doar piciorul drept şi poate face doar dribbling pe tuşă în viteză urmat de centrare/şut, cum de altfel s-a şi demonstrat la Anderlecht comparativ cu ultima perioadă la Steaua unde era fluierat şi forţat să

joace fie în banda stângă sau în centru, unde nu putea să pună în aplicarea vreuna din calităţi, întrucât toate veneau pe invers.

Cum de altfel nu trebuie să fii expert să vezi că Enache nu poate juca fundaş dreapta, timingul lui în momentul tacklingului, concentrarea şi poziţionarea sunt sub orice critică.

Din ce am observat şi la capitolul centrări este deficitar, deci vom exclude şi postul de extremă.

Impacientarea şi dezordinea în mişcări îl fac improriu pentru faza de construcţie, fie ea centrală sau în bandă.

Dacă ar fi totuşi să îl folosim titular (nu recomand), prin excludere, singurul post pe care poate evolua, având în vedere că a marcat un număr decent de goluri de-a lungul carierei şi pare a avea un relativ simţ al porţii este acela de atacant retras, părerea mea.

Sistemul de joc trebuie să fie clar, să reprezinte exact zonele acoperite, fără a lăsa loc de interpretări, de aceea vom vedea că cele formate din 5 cifre (cu jucători în toate zonele) evidenţiază cel mai bine acest lucru (de multe ori e foarte greu de transpus un sistem pe hârtie din cauza aşezării defectuoase a echipei, a asimetriei sau a permutărilor constante a jucătorilor în cadrul meciului).

Aş dori să aflu şi eu o explicaţie logică (chiar aş dori opinia cititorilor pe pagina de facebook) cum, după ce în tur ai pierdut cu Dinamo cu scorul de 1 – 4, la meciul retur joci cu 2 mijlocaşi defensivi, 1 mijlocaş ofensiv (mai mult box-to-box, fiind lângă Moke, cât şi lângă Alibec în diferite momente) şi un singur vârf împins (care a fost mai mult un 9 fals, coborând foarte mult atât central, dar şi lateral), deci un 4 – 2 – 3 – 1 (mai bine zis un 4 – 2 – 1 – 2 – 1).

Vorbim de un trofeu, fie el şi Cupa Ligii, iar antrenorul, la onferinţa de presă, în loc să inspire, motiveze echipa să arate determinare, mentalitate de învingător, vine şi declară că nu ar fi primit banii pe anul trecut din respectiva competiţie.

Aceasta era problema sau declaraţia oportună la un astfel de meci, mai ales cu cea mai mare rivală?

OK, ulterior a zis că fa trata meciul ca un antrenament cu public, atunci de ce a folosit sistem defensiv??? numai contradicţii.

Foarte inspirat comentatorul după meci – „acesta poate fi meciul de 1 milion euro”, aparent totul se rezumă la bani, nu mai există demnitate, să recunoşti momentele nefaste şi să pleci bărbăteşte atunci când echipa nu joacă de foarte mult timp în condiţiile în care

s-au făcut investiţii majore.

Mi-a plăcut faptul că în urma scandalurilor cu indigestia şi meciurile slabe s-au dat pe post mai multe faze de la antrenamentele FCSB-ului unde era jale.

Tot staff-ul era în îmbulzeala aceea, Niţă era jucător de câmp, 5 contra 2 statice, nu am văzut vreodată aşa antrenament, mai mult a jucat mingea staff-ul decât jucătorii şi Gabriel Tamaş a zis că aşa cum joacă la antrenamente i-ar putea bate şi pe Barcelona… NU, antrenamentele sunt în concordanţă cu meciurile prestate de echipă, cum a fost şi cu Mioveni sau Dinamo (echipa de rezerve în retur).

Ideea este că se vedea clar faptul că nu era un antrenament de relaxare, destindere, văzând îndârjirea cu care „trăgeau” majoritatea jucătorilor.

Oricum, ce caută tot staff-ul la joc în cadrul unei şedinţe de antrenament oficiale, în timp ce copii stau prin ligile inferioare???

Nu îmi plac uneori declaraţiile domnului Marius Şumudică, dar acest om a dus o Astra cu probleme financiare în 16-imi Europa League, în timp ce Reghecampi se agaţă de optimile Europa League de acum 4 ani.

Performanţă „recentă” a fost cu Protasov, în mare parte, şi ultelor Olăroiu, nu acum.

Mihai Stoica declara cum că meciul crucial ar fi fost cu Sparta, nu Zürich, că performanţa cea mai mare a fost play-off-ul Ligii Campionilor.

FALS, cea mai mare performanţă a unei echipe româneşti din acest sezon a fost primăvara europeană a Astrei, fie ea doar în Europa League, punct.

Regulă: doreşti un joc defensiv, maxim de posesie, bazat pe contraatacuri, joci cu un singur vârf împins, dar dacă vrei să joci ofensiv în mod obligatoriu vârful împins trebuie susţinut de minim un om în zona 5 şi cel puţin un jucător de construcţie (preferabil, mijlocaş ofensiv).

II. Sisteme cu 5 fundaşi

Din start pot să afirm faptul că, per total, sunt împotriva sistemelor cu 5 fundaşi deoarece, în majoritatea cazurilor:

1. aşezarea jucătorilor în teren nu este uniformă;

2. este o discrepanţă prea mare între gradele de solicitare ale jucătorilor.

În cadrul sistemelor cu 5 fundaşi este o mare probabilitate ca unul din fundaşii centrali să nu fie la fel de solicitat ca ceilalţi doi, astfel s-a renunţat inutil la un jucător de construcţie sau atac.

Totodată fundaşii laterali depun un efort considerabil prin urcările succesive în atac, urmate de replieri;

3. din cele 3 faze de joc (apărare, construcţie, atac), va fi avantajată doar apărare, cu sacrificarea celorlalte 2.

Eu cred totuşi că acest avantaj în apărare este relativ, deoarece în momentul în care joci cu un sistem defensiv şi renunţi la jucători de construcţie/atac pentru a mări aportul defensiv, prin lipsa acestora creezi posibilitatea ca adversarii să fie cei la conducerea jocului şi, implicit, au un număr mai mare de faze de poartă rezultând o probabilitate mai mare a acestora de a marca;

4. coordonarea jucătorilor în momentul „ieşirii la offside” va fi dificilă;

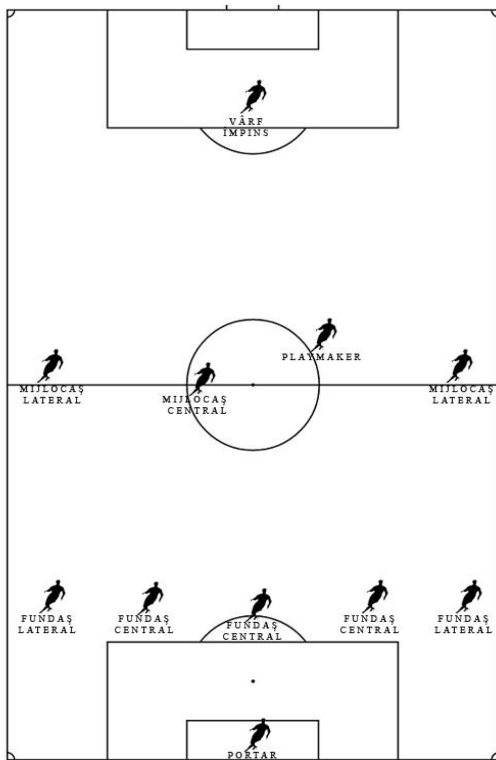
5. posibilitate de a finaliza sau de a se ajunge în astfel de situaţii este redusă (0-1 goluri/meci pare a fi regula).

Vor fi persoane care vor spune că mai ales sistemul 5 – 3 – 2 este aplicat cu succes şi chiar se dau multe goluri, dar aş face următoarea remarcă: este posibil doar cu echipele de valoarea mai mică sau apropiată, în condiţiile în care nu se pune presiune pe apărarea proprie, fapt ce permite fundaşilor laterali să adopte o poziţie avansată transformându-se, de regulă, în 3 – 5 – 2 clasic, care este un sistem relativ ofensiv ce oferă superioritate în jumătatea adversă.

Desigur, este nevoie în primul rând ca cei 3 fundaşi centrali să fie de o valoare superioară, de aceea vom vedea echipe mai mici care adoptă acest sistem cu 5 fundaşi şi primesc foarte multe goluri.

3 zone

5 – 4 – 1

În cadrul acestui sistem întâlnim:

— 1 portar;

— 3 fundaşi centrali, cu posibilitatea ca unul din ei să fie libero, toţi având o poziţionare destul de fixă indiferent de faza de joc în care se află echipa;

— 2 fundaşi laterali clasici, retraşi, statici;

— 1 playmaker uşor avansat;

— 1 mijlocaş central clasic sau cu sarcini defensive;

— 2 mijlocaşi laterali;

— 1 vârf împins mobil din cauza împrejurărilor.

Analiză:

— Superioritate defensivă pe aproape toate tipurile de atac ale adversarilor, datorată poziţiilor joase/statice adoptate de jucători, aspect ce face ca mişcarea acestora în teren să fie limitată, nelăsând locuri exploatabile evidente dar, aşa cum am menţionat anterior, permiterea unui joc care pune presiune pe defensivă şi o apărare joasă va creşte numărul ocaziilor de gol şi, implict, probabilitatea

adversarului de a marca;

— Vârful împins va fi constant în inferioritate în momentul atacului, va coborî mult pentru a intra în posesia mingii şi va depune foarte mult efort, de regulă, fără rezultat;

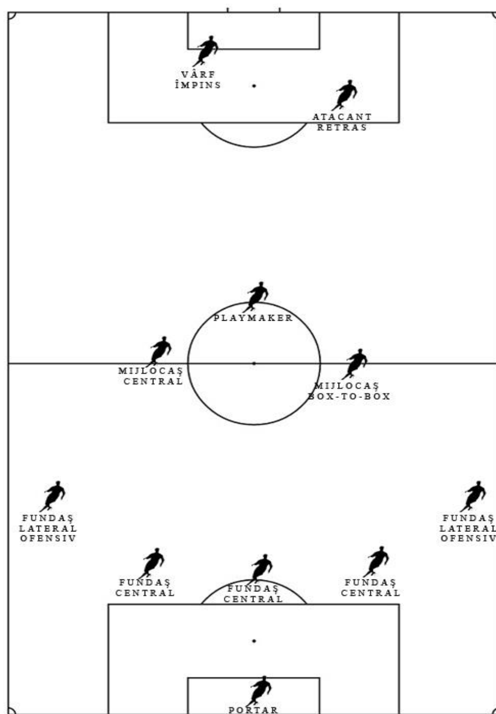
— Lipsa jucătorilor în zona 4 şi prezenţa unui singur jucător în linia 5 duce la un joc defensiv, cu posesie în prima jumătate, dar ineficace în jumătatea adversă, faza de construcţie fiind departe de careul advers;

— Ca majoritatea sistemelor cu 5 fundaşi, este o mare probabilitate ca unul din fundaşii centrali să nu fie la fel de solicitat ca ceilalţi doi, astfel s-a renunţat inutil la un jucător de construcţie sau atac;

— Probabilitate mică de a finaliza, mică-medie de a ajunge în astfel de situaţii.

Sistemul de joc 5 – 4 – 1 clasic este un sistem defensiv, cu jucătorii din zona 1 în poziţii statice şi retrase, iar cei din zona 3 având un joc cel mult de posesie, fără mari realizări ofensive.

5 – 3 – 2

În cadrul acestui sistem întâlnim:

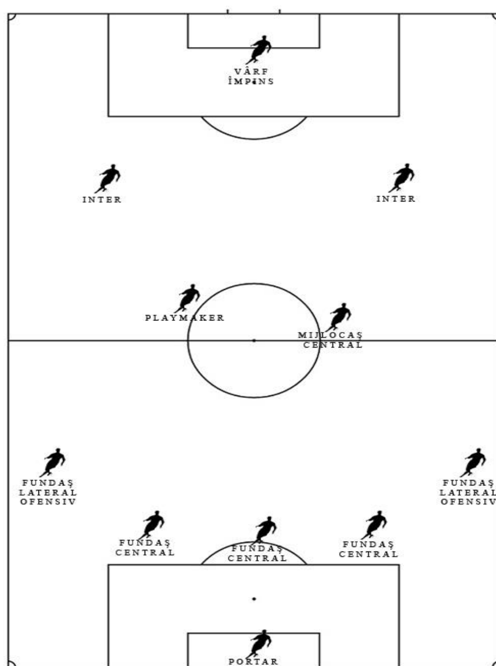
— 1 portar;
— 3 fundaşi centrali, cu posibilitatea ca unul din ei să fie libero;
— 2 fundaşi laterali cu valenţe ofensive;
— 1 playmaker avansat;
— 1 mijlocaş central cu sarcini defensive;
— 1 mijlocaş box-to-box tipic, de obicei antrenorii folosesc, în mod nejustificat, un al doilea mijlocaş central cu sarcini defensive sau, maxim, mijlocaş central clasic;
— 1 atacant retras sau orice jucător central din zona 5, cu excepţia vârfului împins;
— 1 vârf împins fix.
Analiză:
— Superioritate defensivă pe atacurile poziţionale ale adversarilor;
— Stabilitate pe zona mediană, unde avem condiţii favorabile de dezvoltare a atacului, cât şi de organizare a apărării în aceste zone;
— Probabilitate medie-mare de a finaliza sau de a ajunge în astfel de situaţii, mai ales datorită prezenţei celor 2 atacanţi;
— În multe momente de joc sunt jucători în toate zonele (chiar dacă nu sunt într-un număr satisfăcător) prin transformare în 5 – 1 – 1 – 1 – 2, unde playmakerul urcă în zona 4, mijlocaşul central cu sarcini defensive coboară în zona 2 şi mijlocaşul box-to-box rămâne în zona 3 unde, la nevoie, asistă zona 2 sau 4 sau aduce un plus pe fazele de atac prin transformarea în 3 – 5 – 2, dar voi încerca să renunţ la a face comparaţii cu forma rezultată din descompunerea/răspândirea jucătorilor pe diferite zone, urmând să fie analizat fiecare sistem în cadrul propriei secţiuni;
— Risipă mare de energie pentru fundaşii laterali ofensivi, fiind singurii artizani ai dezvoltării atacului pe benzi;
— Spaţii descoperite, exploatabile (mai ales pe contraatac), lăsate în urma urcării în atac a fundaşilor laterali ofensivi, dar există o susţinere suficientă în acoperirea acestora, fapt ce face parţial justificată folosirea unui al treilea fundaş central (libero);
— Atacantul retras sau oricare al doilea atacant, din cauza spaţiilor prea mari dintre linii va coborî destul de mult, la nivelul mijlocaşilor ofensivi, pentru a intra în posesia mingii.
Sistemul 5 – 3 – 2 clasic, centrat, îl consider oarecum echilibrat.
O formă foarte utilizată a acestui sistem o constă retragerea

întregii zone 3 în zona 2, de regulă prin folosirea a 2 mijlocaşi defensivi şi a unui regista.

Aceasta vine cu o lipsă de jucători în zonele 3 şi 4, astfel oferă un plus defensiv, dar cu sacrificarea construcţiei, mai ales prin folosirea celor 2 mijlocaşi defensivi.

O oarece aplicabilitate ar putea avea în jocul pe contraatac, unde regista transmite pase direct pe jucătorii din zona 5 sau prin urcarea fundaşilor laterali ofensivi, fiind un număr destul des mare de jucători ce pot acoperi zonele părăsite de aceştia, însă aglomerarea de jucători din propria jumătate, însoţită de distanţa prea mare dintre zone fac improrie folosirea acestei foame.

5 – 2 – 3

În cadrul sistemului 5 – 2 – 3 deschis, întâlnim:

— 1 portar;
— 3 fundaşi centrali, cu posibilitatea ca unul din ei să fie libero;
— 2 fundaşi laterali cu valenţe ofensive;
— 1 playmaker uşor avansat;
— 1 mijlocaş central clasic sau cu sarcini defensive;
— 2 interi;
— 1 vârf împins fix.

Analiză:

— Stabilitate defensivă pe atacurile poziţionale ale adversarilor;

— Probabilitate mare de a finaliza, medie-mare de a ajunge în astfel de situaţii;

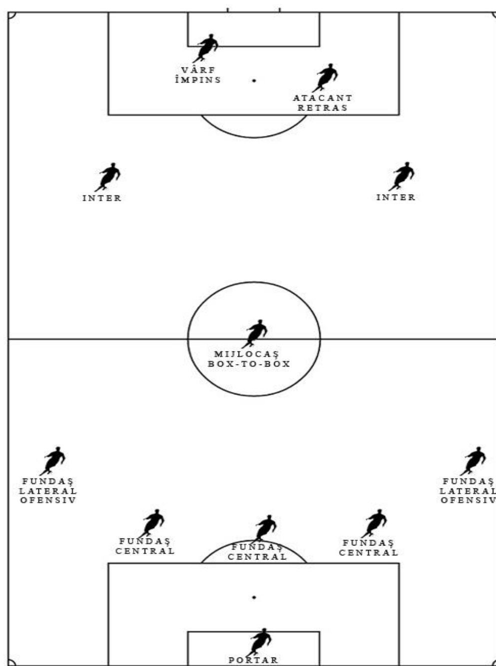
— Chiar dacă sunt numai 2 jucători în centrul zonei 3, se creează o punte favorabilă unei treceri rapide din apărare în atac;

— Risipă medie-mare de energie pentru fundaşii laterali ofensivi, chiar dacă există un suport relativ în atac prin folosirea interilor;

— Spaţii descoperite, exploatabile (mai ales pe contraatac), lăsate în urma urcării în atac a fundaşilor laterali ofensivi, chiar dacă vor suplini fundaşii centrali, fapt ce face parţial justificată folosirea unui al treilea fundaş central (libero).

Forma rezultată din renunţarea la interi şi folosirea jucătorilor centrali din zona 5 este favorabilă dezvoltării construcţieizatacului pe zona mediană, în timp ce forma sistemului 5 – 2 – 3 deschis, în care zona 3 este coborâtă în zona 2 aduce un plus defensiv, fiind specifică jocului pe contraatac şi reprezintă o variantă mai bună în comparaţie cu 5 – 3 – 2 format în aceleaşi condiţii.

5 – 1 – 4

În cadrul sistemului 5 – 1 – 4 clasic, deschis, întâlnim:

— 1 portar;

— 3 fundaşi centrali, cu posibilitatea ca unul din ei să fie libero;

— 2 fundaşi laterali cu valenţe ofensive;

— 1 mijlocaş box-to-box tipic sau mijloaş central clasic, mai puţin cu sarcini defensive;

— 2 interi;

— 1 atacant retras sau orice jucător central din zona 5, cu excepţia vârfului împins;

— 1 vârf împins fix.

Analiză:

— Superioritate cel puţin numerică în treimea adversă, astfel probabilitatea de a marca în momentul în care mingea ajunge în această zonă este foarte mare, dar medie de a ajunge în astfel de situaţii, întrucât cea mai mare posibilitate de „construcţie" este reprezentată de pasele lungi, direct pe jucătorii din zona 5;

— Stabilitate defensivă relativă pe atacurile adversarilor, întrucât este dependentă de poziţia şi prestaţia jucătorului din zona 3;

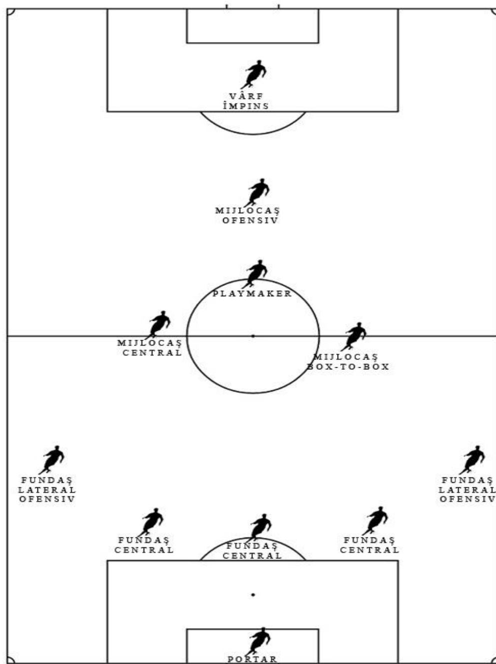
— Risipă medie-mare de energie pentru fundaşii laterali ofensivi, chiar dacă există o deschidere relativă prin folosirea interilor;

— Spaţii descoperite, exploatabile (mai ales pe contraatac), lăsate în urma urcării în atac a fundaşilor laterali ofensivi, dar şi a jucătorului din zona 3, fapt ce face justificată folosirea unui al treilea fundaş central (libero);

— Risipă foarte a mare de energie pentru mijlocaşul box-to-box, întrucât are o suprafaţă foarte mare de acoperit pe zona mediană şi o prea mare încărcătură în ceea ce priveşte sarcinile pe care trebuie să le îndeplinească, rezultând într-o fragilitate la mijlocul terenului.

4 zone

5 – 3 – 1 – 1

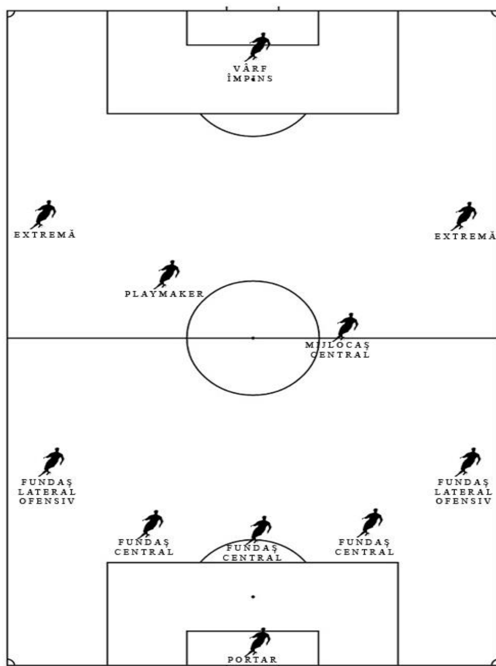
În cadrul sistemului 5 – 3 – 1 – 1, clasic, centrat, întâlnim:

— 1 portar;
— 3 fundaşi centrali, cu posibilitatea ca unul din ei să fie libero;
— 2 fundaşi laterali cu valenţe ofensive;
— 1 mijlocaş box-to-box tipic;
— 1 mijlocaş central cu sarcini defensive;
— 1 playmaker;
— 1 mijlocaş ofensiv;
— 1 vârf împins fix.

Analiză:

Are la bază sistemul 5 – 3 – 2 prezentat anterior, având ca scop diminuarea distanţelor/spaţiilor dintre linii/zone în jumătatea adversă pentru o tranziţie cât mai uşoară, prin sacrificarea unuia din atacanţii prezenţi în zona 5 şi aducerea unui jucător suplimentar la construcţie – acesta fiind şi avantajul comparativ cu sistemul 5 – 3 – 2, în corelaţie cu dezavantajul de a oferi o probabilitatea mai mică de a finaliza, dar tot la standarde ridicate;

5 – 2 – 2 – 1

În cadrul sistemului 5 – 2 – 2 – 1 clasic, deschis, întâlnim:

— 1 portar;

— 3 fundaşi centrali, cu posibilitatea ca unul din ei să fie libero;

— 2 fundaşi laterali cu valenţe ofensive;

— 1 playmaker avansat;

— 1 mijlocaş central clasic sau cu sarcini defensive;

— 2 extreme;

— 1 vârf împins relativ mobil din cauza împrejurărilor.

Analiză:

— Superioritate defensivă pe atacurile poziţionale ale adversarilor;

— Aşezare destul de uniformă a jucătorilor în teren, travaliul fundaşilor laterali ofensivi nu mai este la fel de mare precum în cazurile precedente;

— În majoritatea situaţiilor vârful împins va fi în inferioritate, va depune un efort considerabil, de foarte multe ori fără rezultate notabile.

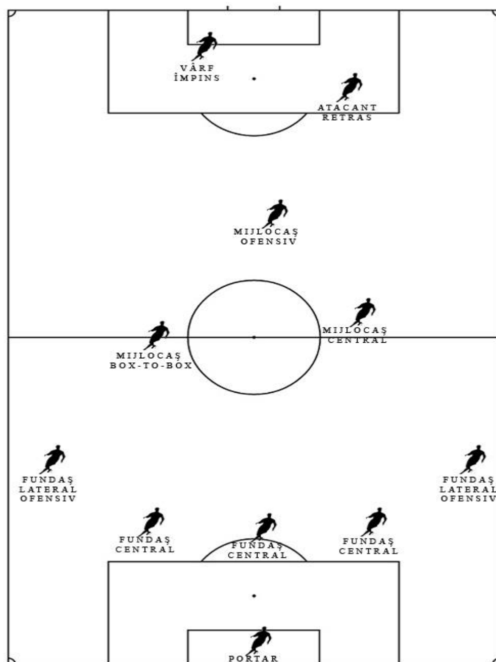
Important în acest caz este păstrarea unei poziţii avansate şi renunţarea la a coborî pentru a intra în posesia mingii, pentru a-şi păstra luciditatea şi a oferi opţiuni jucătorilor parcipanţi la faza de

atac;

— Probabilitate medie de a finaliza sau de a ajunge în astfel de situaţii;

— Posibilitatea ca unul din fundaşii centrali să nu fie la fel de solicitat ca ceilalţi doi, astfel s-a renunţat inutil la un jucător de construcţie sau atac pentru a folosi acest sistem cu 3 fundaşi centrali.

5 – 2 – 1 – 2

În cadrul sistemului 5 – 2 – 1 – 2 clasic, întâlnim:

— 1 portar;

— 3 fundaşi centrali, cu posibilitatea ca unul din ei să fie libero;

— 2 fundaşi laterali cu valenţe ofensive;

— 1 mijlocaş central clasic sau cu sarcini defensive;

— 1 mijlocaş box-to-box, chiar şi un mijlocaş central cu sarcini ofensive sau playmaker mai ales dacă vine în tandem cu un mijlocaş cu profil defensiv;

— 1 mijlocaş ofensiv;

— 1 atacant retras;

— 1 vârf împins fix.

Analiză:

— Superioritate defensivă pe atacurile poziţionale ale

adversarilor;

— Stabilitate pe zona mediană – condiţii favorabile de dezvoltare a atacului, cât şi de organizare a apărării;

— Probabilitate mare de a finaliza sau de ajunge în astfel de situaţii, mai ales pe zonă centrală;

— Risipă mare de energie pentru fundaşii laterali ofensivi.

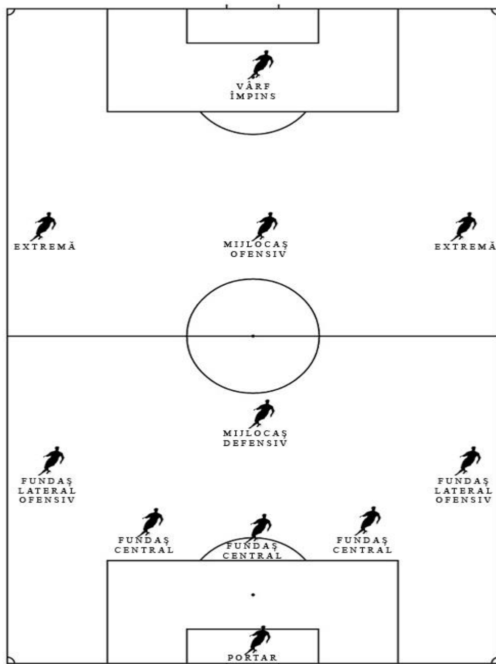
Dacă se adoptă varianta cea mai des utilizată la noi indiferent de sistem, folosind 2 mijlocaşi defensivi sau mijlocaşi centrali cu sarcini defensive, cu toate că apărarea va face faţă tuturor tipurilor de atac ale adversarilor, există o mare probabilitate să se producă o ruptură între apărare-atac, astfel că numărul mare a jucătorilor din ultima treime este posibil să nu aducă rezultatul scontat.

Acest lucru am putut observa la meciul României cu Danemarca, unde Keşeru a fost singurul vârf împins, circumstanţial, Chipciu neregăsindu-se în acea zonă.

În aceste condiţii, am văzut un joc slab, puţine faze de poartă, presiunea fiind pe vârful împins, cele 3 ocazii de pe durata partidei aparţinându-i acestuia.

Ca majoritatea sistemelor cu un singur jucător în zona 5 (scriptic sau faptic), valoarea (sau prestaţia din acel meci în situaţia noastră) acestuia este decisivă, întrucât există posibilitatea ca acesta să aibă un număr redus de situaţii de poartă, procentajul de fructificare a acestora fiind extrem de important.

5 – 1 – 3 – 1

În cadrul sistemului 5 – 1 – 3 – 1, deschis, întâlnim:

— 1 portar;

— 3 fundaşi centrali, cu posibilitatea ca unul din ei să fie libero;

— 2 fundaşi laterali cu valenţe ofensive;

— 1 mijlocaş defensiv;

— 1 mijlocaş ofensiv, chiar şi regista dacă posedă calităţi defensive;

— 2 extreme;

— 1 vârf împins fix.

Analiză:

— Superioritate defensivă pe aproape toate tipurile de atac ale echipei adverse;

— Jucătorii dispersaţi astfel încât să se acopere toate fazele, chiar dacă nu se regăsesc într-un număr suficient;

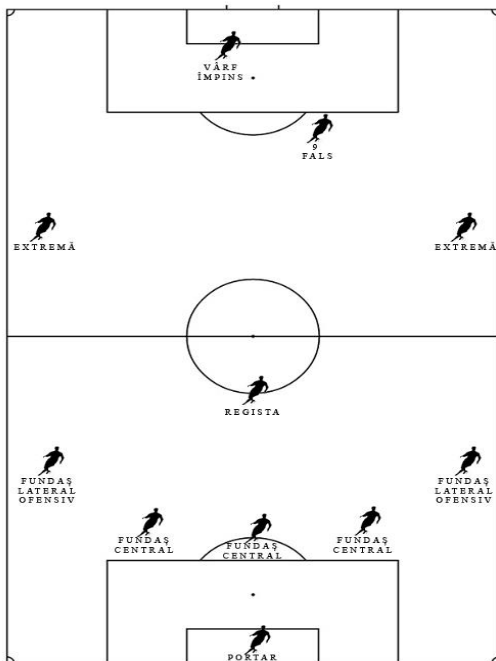
— Distanţele dintre zone destul de bine proporţionate, fapt ce face ca între majoritatea jucătorilor să nu fie o disproporţionalite notabilă între gradele de solicitare/efort;

— Posibilitatea ca unul din fundaşii centrali să nu fie la fel de solicitat ca ceilalţi doi, astfel s-a renunţat inutil la un jucător de construcţie sau atac pentru a folosi acest sistem cu 3 fundaşi centrali;

— Probabilitate medie de a finaliza din cauza uşoarei inferiorităţi numerice în care se află vârful împins, şi medie-mare de a ajunge în astfel de situaţii, sistemul permiţând dezvoltarea atacului atât pe zona centrală, cât şi pe benzi.

Aici putem să observăm clar noţiunea de „romb”, în care mijlocaşul ofensiv este în prim-plan (punct central), dictează jocul, întrucât are la dispoziţie toate soluţiile (defensiv, deschidere în flancuri, verticalizare).

5 – 1 – 2 – 2

În cadrul sistemului 5 – 1 – 2 – 2 deschis, întâlnim:

— 1 portar;

— 3 fundaşi centrali, cu posibilitatea ca unul din ei să fie libero;

— 2 fundaşi laterali cu valenţe ofensive;

— 1 regista;

— 2 extreme;

— 1 atacant retras sau chiar al doilea vârf împins dacă se joacă direct pe vârfuri de la nivelul registei, chiar şi al extremelor, 9 fals sau atacant complet dacă se urmăreşte un minimum de construcţie (recomandat);

— 1 vârf împins.

Analiză:

— Stabilitate defensivă, mai ales prin prezenţa extremelor în bandă, fapt ce face ca travaliul fundaşilor laterali să scadă, dar foarte aproape de propriul careu, regista nefiind un jucător defensiv propriu-zis, însă folosirea unui mijlocaş defensiv ar fi dăunat mai mult construcţieizatacului faţă de cât dăunează regista apărării;

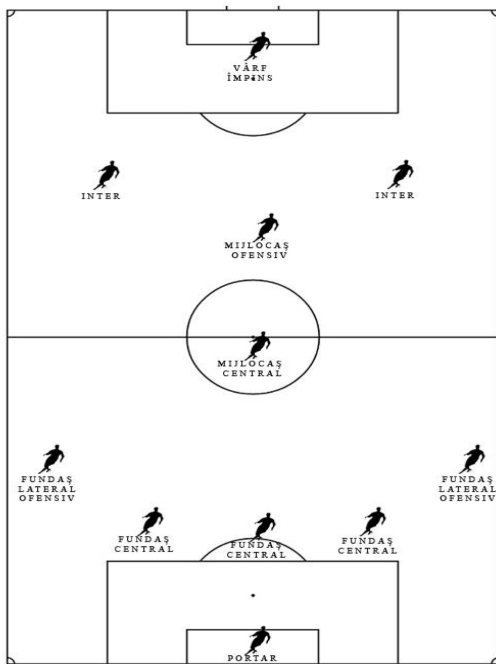
— Probabilitate mare de a finaliza odată ajunsă mingea în zona 5, medie de ajunge în astfel de situaţii când atacul este dezvoltat pe flancuri, mică în celelalte situaţii.

În ambele cazuri, dacă se folosesc 2 vârfuri, neindicat, dar se pot transmite mingi la înălţime, aspect ce va conduce la dueluri bazate pe forţă/detentă/anticipare (poziţionare).

— Posibilitatea ca unul din fundaşii centrali, în funcţie de capacitatea defensivă a registei, să nu fie la fel de solicitat ca ceilalţi doi, astfel s-a renunţat inutil la un jucător de construcţie pentru a folosi acest sistem cu 3 fundaşi centrali;

— Zonă expusă în faţa fundaşilor, fiind asigurată de un singur jucător – regista, fapt ce face ca echipa adversă să insiste cu atacuri centrale la o distanţa îngrijorătoare faţă de propria poartă.

5 – 1 – 1 – 3

În cadrul sistemului 5 – 1 – 1 – 3 deschis, întâlnim:

— 1 portar;

— 3 fundaşi centrali, cu posibilitatea ca unul din ei să fie libero;

— 2 fundaşi laterali cu valenţe ofensive;

— 1 mijlocaş central clasic sau cu sarcini defensive, rareori box-to-box;

— 1 mijlocaş ofensiv;

— 2 interi;

— 1 vârf împins fix.

Analiză:

— Stabilitate defensivă pe atacurile poziţionale ale adversarilor;

— Probabilitate mare de a finaliza sau medie-mare de a ajunge în astfel de situaţii;

— Risipă medie-mare de energie pentru fundaşii laterali ofensivi, chiar dacă există o deschidere relativă prin folosirea interilor;

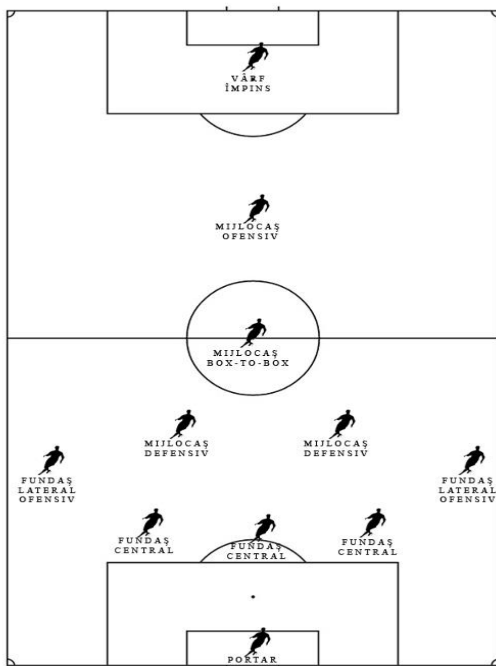
— Spaţii descoperite, exploatabile (mai ales pe contraatac), lăsate în urma urcării în atac a fundaşilor laterali ofensivi, chiar dacă vor suplini fundaşii centrali;

— Posibilitatea ca unul din fundaşii centrali să nu fie la fel de solicitat ca ceilalţi doi, astfel s-a renunţat inutil la un jucător din zona 2 sau 3 pentru a folosi acest sistem cu 3 fundaşi centrali;

— Supraîncărcarea cu sarcini a jucătorului din zona 3, care nu numai că trebuie să facă legătura atac-apărare, chiar şi la nivel rudimentar, dar trebuie să asigure un baraj provizoriu în faţa fundaşilor centrali, pentru a nu permite dezvoltarea atacurilor adverse în apropierea propriului careu.

5 zone

5 – 2 – 1 – 1 – 1

În cadrul sistemului 5 – 2 – 1 – 1 – 1 centrat, întâlnim:

— 1 portar;

— 3 fundaşi centrali, cu posibilitatea ca unul din ei să fie libero;

— 2 fundaşi laterali cu valenţe ofensive;

— 2 mijlocaşi defensiv;

— 1 mijlocaş box-to-box/central/playmaker;

— 1 mijlocaş ofensiv;

— 1 vârf împins mobil.

Analiză:

— Superioritate defensivă pe toate atacurile adversarilor fiind un sistem ultradefensiv, dar nu cel în genul aberant în care retragem 8 jucători în zona 1 şi se încurcă între ei cum am văzut la Middlesbrough;

— Oferă cel mai bine (cel puţin scriptic) premisele conservării unui rezultat favorabil, în condiţii de presiune intensă din partea adversarului, cu ieşiri sporadice din propria jumătate.

Personal nu l-aş folosi încă din min. 1 deoarece nu este versatil şi, dacă ne regăsim în situaţia în care ulterior suntem obligaţi să atacăm, nu vom avea resursele necesare;

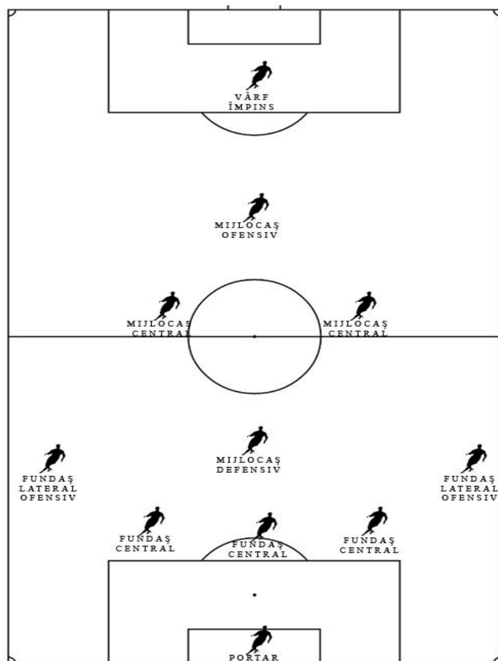
— Propice jocului pe contraatac, fiind distanţe apropiate între liniii, mai ales pe zona mediană.

— Risipă de energie uşor peste medie pentru fundaşii laterali ofensivi pe faza de atac, dar jocul fiind bazat pe conservarea rezultatului, urcările nu vor fi prea dese;

— O construcţie sporadică, dar nu acesta este oricum scopul folosirii acestui sistem;

— Probabilitate mică de a finaliza sau de a ajunge în astfel de situaţii în majoritatea cazurilor, fiind dependentă de nereuşitele atacurilor adverse.

5 – 1 – 2 – 1 – 1

În cadrul sistemului 5 – 1 – 2 – 1 – 1 centrat, întâlnim:

— 1 portar;

— 3 fundaşi centrali, cu posibilitatea ca unul din ei să fie libero;

— 2 fundaşi laterali cu valenţe ofensive;

— 1 mijlocaş defensiv;

— 2 mijlocaşi centrali clasici, maxim box-to-box sau o intercalare între cele 2 tipuri;

— 1 mijlocaş ofensiv;

— 1 vârf împins.

Analiză:

— Superioritate defensivă pe atacurile poziţionale ale

adversarilor;

— Premise bune de dezvoltarea a contraatacului;

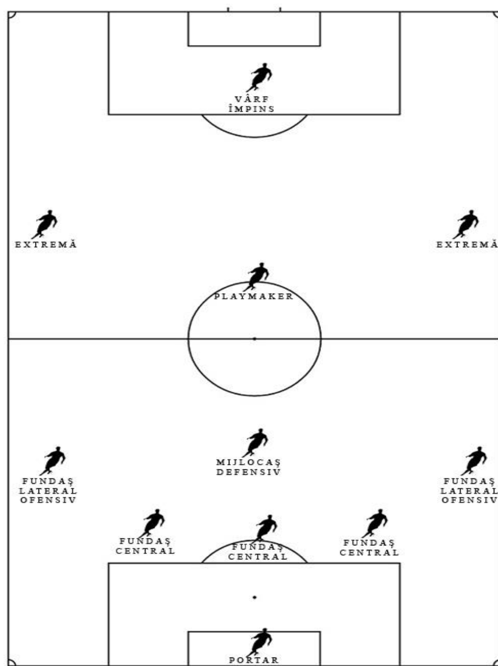
— Risipă de energie peste medie a fundaşilor laterali ofensivi pe faza de atac, de această dată jocul fiind puţin mai elaborat, urcările vor fi mai dese, cerute de joc;

— Probabilitate medie de a finaliza sau de a ajunge în astfel de situaţii în majoritatea cazurilor.

Un alt sistem bun, în funcţie de desfăşurarea jocului, care, spre deosebire de 5 – 2 – 1 – 1 – 1, pune mai mult accent pe construcţie şi poate fi folosit din primul minut.

Acesta este un alt sistem „în romb", dar nu oferă un punct central, mijlocaşul ofensiv fiind „capătul de linie" al rombului, lucru mai puţin favorabil în acest sistem faţă de ceea ce am prezentat anterior.

5 – 1 – 1 – 2 – 1

În cadrul sistemului 5 – 1 – 1 – 2 – 1 deschis, întâlnim:

— 1 portar;

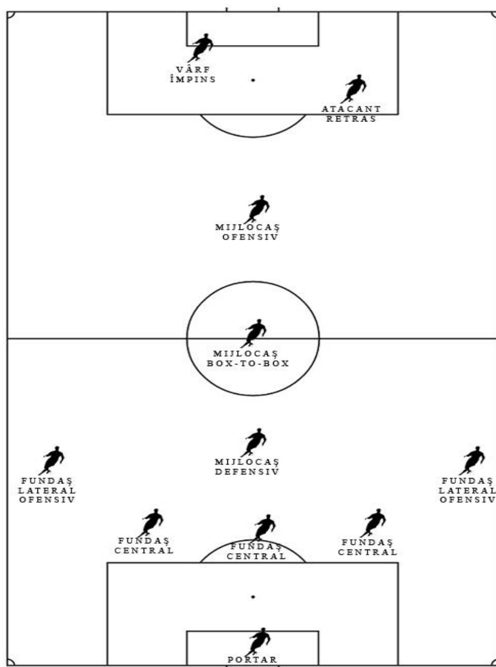
— 3 fundaşi centrali, cu posibilitatea ca unul din ei să fie libero;

— 2 fundaşi laterali cu valenţe ofensive;

— 1 mijlocaş defensiv;

— 1 playmaker;
— 2 extreme;
— 1 vârf împins.
Analiză:
— Superioritate defensivă pe atacurile poziţionale ale adversarilor;
— Probabilitate mică-medie de a finaliza, medie de a ajunge în astfel de situaţii în majoritatea cazurilor;
— Posibilitatea ca unul din fundaşii centrali să nu fie la fel de solicitat ca ceilalţi doi, astfel s-a renunţat inutil la un jucător de construcţie sau atac pentru a folosi acest sistem cu 3 fundaşi centrali.

5 – 1 – 1 – 1 – 2

În cadrul sistemului 5 – 1 – 1 – 1 – 2 centrat, întâlnim:
— 1 portar;
— 3 fundaşi centrali, cu posibilitatea ca unul din ei să fie libero;
— 2 fundaşi laterali cu valenţe ofensive;
— 1 mijlocaş defensiv;
— 1 mijlocaş box-to-box sau mijlocaş central clasic/cu sarcini ofensive;
— 1 mijlocaş ofensiv;

— 1 atacant retras;

— 1 vârf împins.

Analiză:

— Superioritate defensivă pe atacurile poziţionale ale adversarilor;

— Premise bune de dezvoltarea a atacului pe zonă mediană;

— Probabilitate medie-mare de a finaliza, medie de a ajunge în astfel de situaţii.

— Risipă medie-mare de energie pentru fundaşii laterali ofensivi;

— Spaţii descoperite, exploatabile (mai ales pe contraatac), lăsate în urma urcării în atac a fundaşilor laterali ofensivi, chiar dacă vor suplini fundaşii centrali;

— Posibilitatea ca unul din fundaşii centrali să nu fie la fel de solicitat ca ceilalţi doi, astfel s-a renunţat inutil la un jucător de construcţie sau atac pentru a folosi acest sistem cu 3 fundaşi centrali.

III. Sisteme cu 4 fundaşi

Acestea sunt cele mai bune sisteme de joc, în opinia mea, cu o uniformizare a poziţiilor jucătorilor pe teren, fapt ce împarte echitabil sarcinile şi travaliul acestora în majoritatea cazurilor.

Totodată fiind mobile, permit foarte multe permutări, ca să nu mai vorbim de contribuţiile aduse tuturor fazelor.

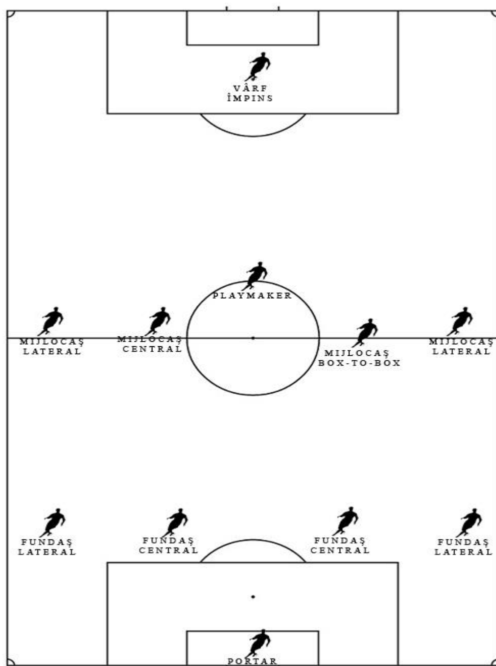
Precizez faptul că acest lucru depinde şi de antrenorul care le aplică astfel, în mod defectuos, acesta poate pleca de la un sistem cu 4 fundaşi şi să nu ajungă cu niciun jucător în zona 5.

Din păcate, aceste sisteme au început să aibă în componenţă din ce în ce mai des 2 mijlocaşi defensivi indiferent de adversarul întâlnit, aspect ce anulează toate avantajele unui astfel de sistem.

Dacă am exclude schimbările şi excepţiile, ce permutări poţi face cu acei mijlocaşi defensivi în cazul în care este nevoie de suport la construcţie sau, mai ales, ofensiv???

3 zone

4 – 5 – 1

În cadrul sistemului 4 – 5 – 1 clasic, întâlnim:

— 1 portar;

— 2 fundaşi centrali;

— 2 fundaşi laterali;

— 3 mijlocaşi centrali, orice combinaţie de mijlocaşi centrali, box-to-box sau playmakeri;

— 2 mijlocaşi laterali;

— 1 vârf împins mobil din cauza împrejurărilor.

Analiză:

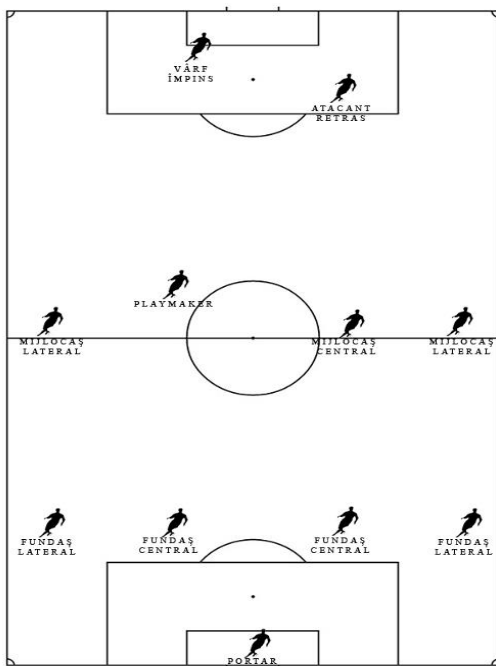
— Superioritate la mijlocul terenului;

— Joc static;

— Probabilitate mică de a finaliza, mică-medie de a ajunge în astfel de situaţii.

Avem puţine reuşite în jumătatea adversă din cauza distanţelor prea mari între liniii, specificităţii posturilor şi a prezenţei unui singur jucător în zona 5.

4 – 4 – 2

În cadrul sistemului 4 – 4 – 2 clasic, întâlnim:

— 1 portar;

— 2 fundaşi centrali;

— 2 fundaşi laterali;

— 1 mijlocaş central cu sarcini defensive;

— 1 playmaker;

— 2 mijlocaşi laterali;

— 1 atacant retras;

— 1 vârf împins.

Analiză:

— Aşezare uniformă a jucătorilor;

— Probabilitate medie de a finaliza, mică-medie de a ajunge în astfel de situaţii întrucât, aşa cum am menţionat anterior, cele 2 posturi din benzi atrag statismul sistemului;

— Joc bazat pe posesie prelungită.

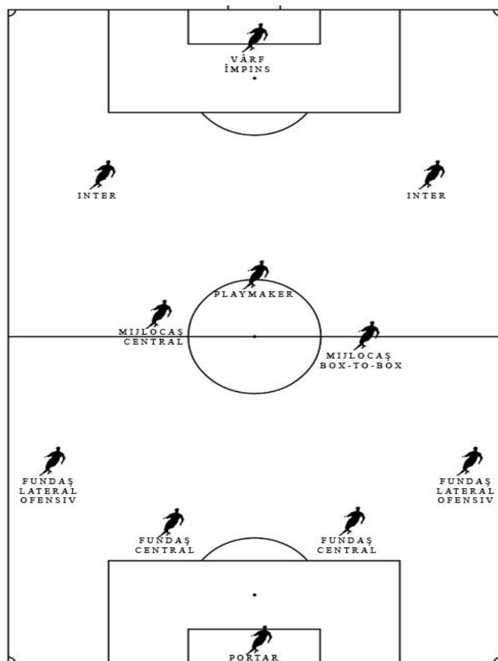
Momentan, există posibilitatea unei confuzii, dar adevărata reprezentare a sistemului vechi, cunoscut drept 4 – 4 – 2 ofensiv este 4 – 2 – 2 – 2, diferenţele fiind prea mari pentru a putea sugera o identitatea între acestea.

Aceste sisteme prezentate de-a lungul cărţii, în care regăsim

poziţii statice, sunt cel mai bine evidenţiate în meciurile în care, pe durata celor 90 minute, nu oferă un joc „plăcut ochiului”, fiind în fond şi la urma urmei, plictisitor.

Remizele albe sau meciurile cu număr redus de goluri şi situaţii de poartă par a fi cea mai des întâlnită situaţie, mai ales dacă nu este o discrepanţă foarte mare din punct de vedere valoric între cele 2 echipe, întrucât sistemul nu permite dezvoltarea ofensive nici din partea adversarului.

4 – 3 – 3

În cadrul sistemului 4 – 3 – 3 deschis, întâlnim:

— 1 portar;

— 2 fundaşi centrali;

— 2 fundaşi laterali ofensivi;

— 3 mijlocaşi centrali, orice combinaţie de mijlocaşi centrali, box-to-box sau playmakeri, acordându-li-se sarcini în concordanţă cu cerinţele jocului; este totuşi evident că nu putem folosi simultan 3 mijlocaşi centrali cu sarcini defensive întrucât am neutraliza scopul sistemului;

— 2 interi;

— 1 vârf împins.

Analiză:

— Aşezare uniformă a jucătorilor coroborată cu o împărţire destul de egală a nivelului de efort;

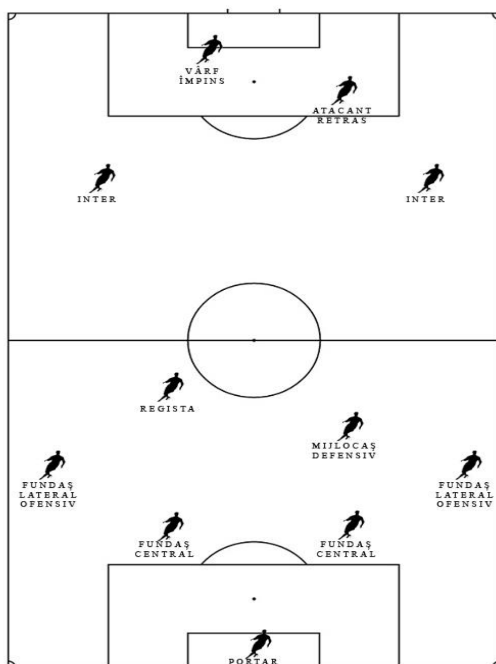
— Probabilitate mare de a finaliza şi de a ajunge în astfel de situaţii;

— Oferă premisele unui joc ofensiv, având stabilitatea pe toate cele 3 faze.

— Nu sunt dezavantaje notabile, un uşor plus de efort pentru fundaşii laterali ofensivi şi un uşor minus pentru fundaşii centrali.

Totodată sunt mici lacune în zona 2 şi 4, central, dar această deficienţă poate fi suplinită cu uşurinţă de jucătorii din celelalte zone, în funcţie de instrucţiunile primite.

4 – 2 – 4

În cadrul sistemului 4 – 2 – 4 deschis, întâlnim:

— 1 portar;

— 2 fundaşi centrali;

— 2 fundaşi laterali ofensivi;

— 1 regista;

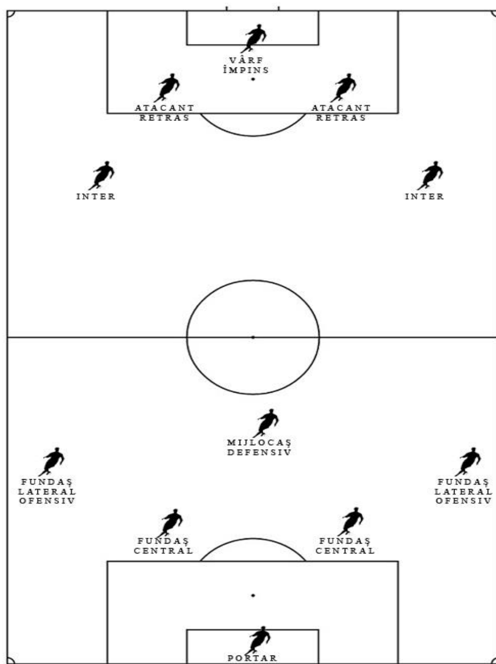
— 1 mijlocaş defensiv;

— 2 interi;

— 1 atacant retras;
— 1 vârf împins.
Analiză:
— Probabilitate medie de a ajunge în situaţii de a marca, mai mult pe mingi lungi, dar odată ajunsă mingea în zona 5 probabilitatea de a finaliza este foarte mare;
— Efort puţin peste medie depus de fundaşii laterali ofensivi;
— Lipsa unei linii definite care să facă tranziţia apărare-atac, expusă prin lipsa zonelor 3 şi 4.

O formă viabilă a acestui sistem poate fi reprezentată de urcarea jucătorilor din zona 2 în zona 3 şi transformarea lor în playmaker, respectiv mijlocaş central, ocazie cu care se crează o mai bună bază în ceea ce priveşte construcţia, fără a aduce dezavantaje notabile în ceea ce priveşte faza defensivă.

4 – 1 – 5

În cadrul sistemului 4 – 1 – 5, întâlnim:
— 1 portar;
— 2 fundaşi centrali;
— 2 fundaşi laterali ofensivi;
— 1 mijlocaş defensiv sau regista (în funcţie de abilităţile sale

defensive);

— 2 interi;

— 2 atacanţi retraşi;

— 1 vârf împins.

Analiză:

— Probabilitate mică-medie de a ajunge în astfel de situaţii de gol, preponderent cu mingi lungi, dar odată ajunsă mingea în zona 5 probabilitatea de a finaliza este foarte mare;

— Efort puţin peste medie depus de fundaşii laterali ofensivi şi mijlocaşul defensiv;

— Lipsa unei linii definite care să facă tranziţia apărare-atac, expusă prin lipsa zonelor 3 şi 4.

Spre deosebire de 4 – 2 – 4, unde este recomandată forma cu jucători în zona 3, în acest caz, trecerea jucătorului în zona 3 aduce într-adevăr o legătură mai bună între apărare-atac dar, travaliul şi sarcinile pe care trebuie să le îndeplinească jucătorul din zona 3 sunt substanţiale iar această fragilitate la centrul terenului atrage vulnerabilitatea întregii defensive.

În cazul în care optăm pentru sistemul analizat, cea mai bună opţiune este folosirea unui regista ce dispune de calităţi defensive.

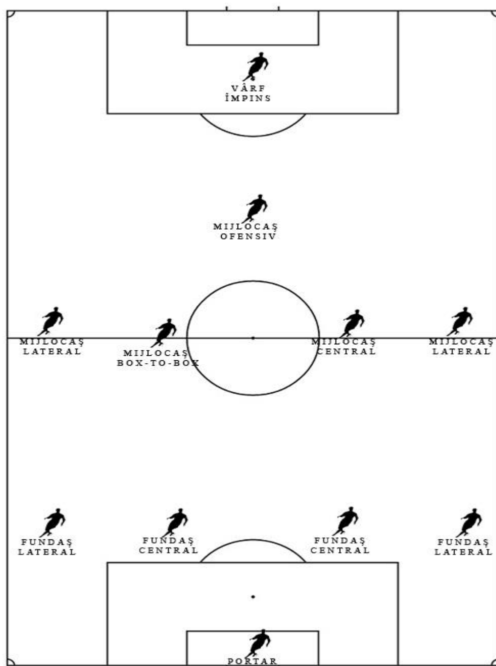
În majoritatea cazurilor, folosirea a 4 sau 5 jucători în zona 5, poate fi:

— O soluţie impusă, în condiţiile în care suntem presaţi de timp şi trebuie remontat un rezultat nefavorabil.

— O opţiune atunci când întâlnim un adversar mai slab din punct de vedere valoric, deficitar în special în zona 1, fapt ce face ca duelurile să fie câştigate cu uşurinţă, cu „sărirea” fazei de construcţie.

4 zone

4 – 4 – 1 – 1

În cadrul sistemului 4 – 4 – 1 – 1 clasic, centrat, întâlnim:

— 1 portar;

— 2 fundaşi centrali;

— 2 fundaşi laterali clasici;

— 1 mijlocaş box-to-box tipic/playmaker/mijlocaş central clasic;

— 1 mijlocaş central cu sarcini defensive;

— 1 mijlocaş ofensiv;

— 1 vârf împins fix.

Analiză:

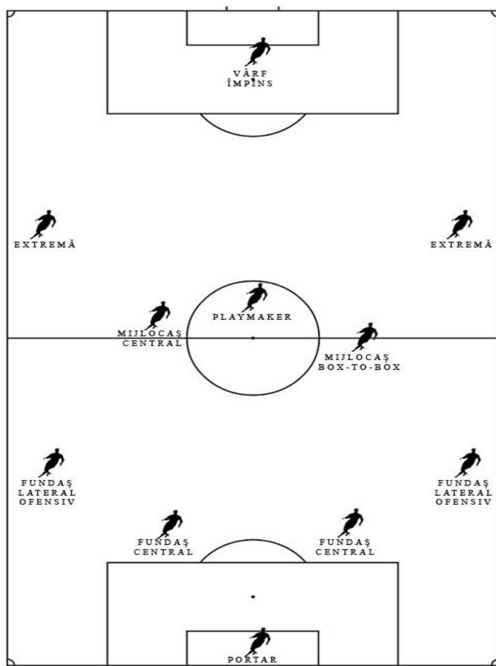
— Stabilitate defensivă pe atacurile poziţionale ale adversarilor datorată, mai ales, limitării atribuţiilor jucătorilor;

— Vârful împins în inferioritate în majoritatea cazurilor, suportul mijlocaşului ofensiv fiind insuficient, din punctul meu de vedere;

— Per total avem un joc de posesie cu verticalizări sporadice;

— Probabilitate mică-medie de a finaliza, medie de a ajunge în astfel de situaţii.

4 – 3 – 2 – 1

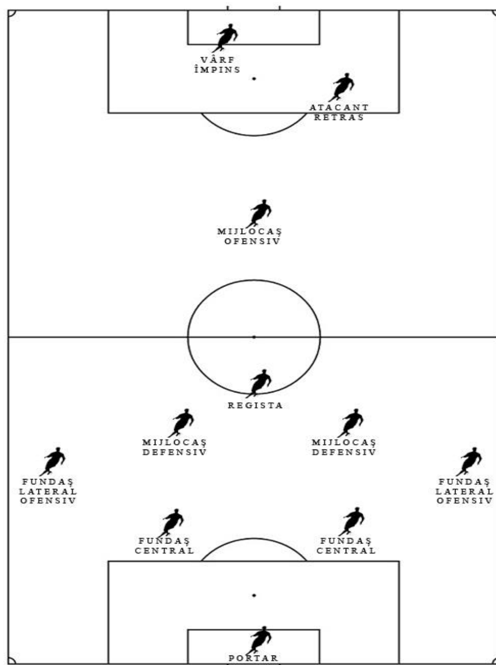

În cadrul sistemului 4 – 3 – 2 – 1 clasic, deschis, întâlnim:
— 1 portar;
— 2 fundaşi centrali;
— 2 fundaşi laterali cu valenţe ofensive;
— 1 playmaker avansat;
— 1 mijlocaş central clasic sau cu sarcini defensive;
— 1 mijlocaş box-to-box;
— 2 extreme;
— 1 vârf împins relativ mobil din cauza împrejurărilor.

Analiză:
— Stabilitate defensivă pe atacurile poziţionale ale adversarilor;
— Aşezare destul de uniformă a jucătorilor în teren, astfel travaliul fundaşilor laterali ofensivi nu mai este la fel de mare precum în cazurile precedente;
— În majoritatea situaţiilor vârful împins va fi în inferioritate însă, având suport atât pe zona mediană (chiar dacă nu atât de consistent precum ar fi fost în cazul unui al doilea atacant sau unui mijlocaş ofensiv), cât şi pe benzi, va avea mai multe mingi exploatabile;
— Probabilitate medie de a finaliza, medie-mare de a ajunge în astfel de situaţii.

Nu se recomandă forma cu retragerea zonei 3 în 2 deoarece este suficient suportul defensiv şi acesta lucru ar dăuna foarte mult fazei de construcţie.

4 – 3 – 1 – 2

În cadrul sistemului 4 – 3 – 1 – 2 clasic, întâlnim:

— 1 portar;

— 2 fundaşi centrali;

— 2 fundaşi laterali cu valenţe ofensive;

— 2 mijlocaşi defensivi;

— 1 regista;

— 1 mijlocaş ofensiv;

— 1 vârf împins fix.

Analiză:

— Superioritate defensivă pe atacurile poziţionale ale adversarilor;

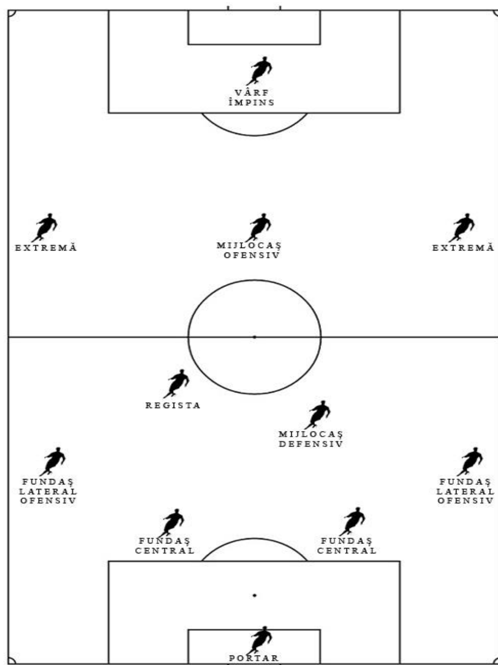
— Stabilitate pe zona mediană – condiţii favorabile de dezvoltare a atacului şi de organizare a apărării în aceste zone;

— Probabilitate mare de a finaliza, medie-mare de ajunge în astfel de situaţii, mai ales pe zona mediană;

— Risipă mare de energie pentru fundaşii laterali ofensivi.

Urcarea zonei 2 în zona 3 vine cu un plus considerabil pe faza de construcţie şi aduce beneficii pe fază defensivă asemănătoare formei analizate.

4 – 2 – 3 – 1

În cadrul sistemului 4 – 2 – 3 – 1, deschis, întâlnim:

— 1 portar;
— 2 fundaşi centrali;
— 2 fundaşi laterali cu valenţe ofensive;
— 1 mijlocaş defensiv;
— 1 regista;
— 1 mijlocaş ofensiv;
— 2 extreme;
— 1 vârf împins fix.

Analiză:

— Superioritate defensivă pe atacurile poziţionale ale adversarului;

— Jucătorii dispersaţi astfel încât să se acopere toate fazele;

— Acoperirea uniformă a terenului;

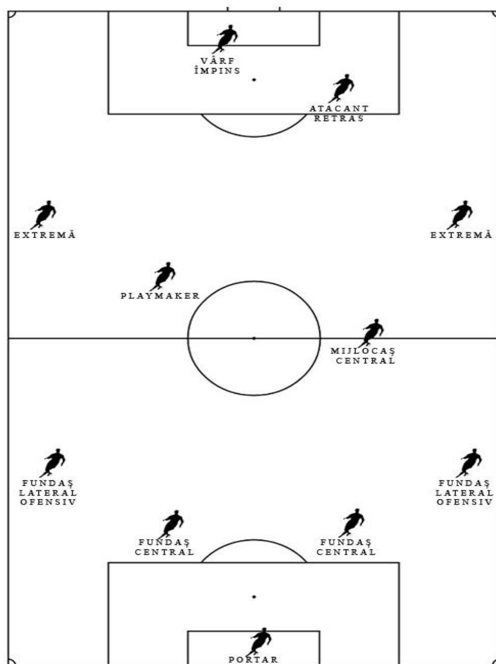
— Probabilitate medie de a finaliza şi medie-mare de a ajunge în astfel de situaţii, sistemul permiţând dezvoltarea atacului atât pe zona

mediană, cât şi pe benzi.

Această variantă a sistemului o regăsim foarte des la noi, dar cu o singură schimbare crucială, în locul registei regăsim un al doilea mijlocaş defensiv, aspect ce diminuează semnificativ şansele de transmitere a mingii în zona 4, ca să nu mai vorbim de faptul că folosirea unui mijlocaş ofensiv de calitate inferioară compromite efectiv aducerea mingii la finalizare.

Oricum, sunt sigur că în viziunea acestora, se crede că implementează sistemul 4 – 2 – 1 – 3, dar cei presupuşi a fi din zona 5 nu desfăşoară activităţi specifice unui inter, cu excepţia poziţiilor avansate, aspecte ce îi fac să joace rar mingea şi să adâncească lacunele ofensive.

4 – 2 – 2 – 2

În cadrul sistemului 4 – 2 – 2 – 2 deschis, întâlnim:

— 1 portar;

— 2 fundaşi centrali;

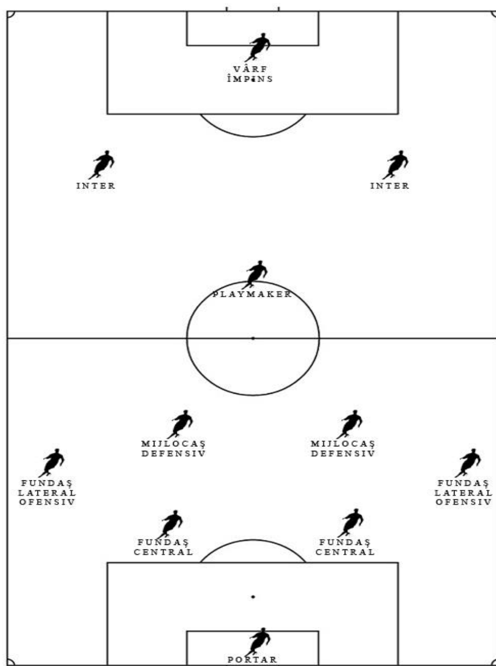
— 2 fundaşi laterali cu valenţe ofensive;

— 1 mijlocaş central clasic sau cu sarcini defensive (în funcţie de presiunea la care este supusă linia de mijloc sau defensiva);

— 1 playmaker;

— 2 extreme;
— 1 atacant retras;
— 1 vârf împins.
Analiză:
— Stabilitate defensivă, asigurat şi de prezenţa extremelor în bandă, chiar dacă avem o zonă uşor expusă la nivelul mijlocaşilor defensivi, substituită suficient prin prezenţa mijlocaşului central cu sarcini defensive.
— Probabilitate mare de a finaliza sau de a ajunge în astfel de situaţii.
În opinia mea, acest sistem 4 – 4 – 2 ofensiv (vechi) este cel mai echilibrat sistem de joc, astfel el nu aduce avantaje extraordinare pentru vreuna din fazele de joc, dar asigură o stabilitate, fiind un sistem ce poate fi folosit cu succes indiferent de tactica adoptată de adversar.

4 – 2 – 1 – 3

În cadrul sistemului 4 – 2 – 1 – 3 deschis, întâlnim:
— 1 portar;
— 2 fundaşi centrali;
— 2 fundaşi laterali cu valenţe ofensive;

— 2 mijlocaşi defensivi;
— 1 playmaker;
— 2 interi;
— 1 vârf împins fix.

Analiză:

— Superioritate defensivă pe atacurile poziţionale ale adversarilor;

— Probabilitate mare de a finaliza şi medie-mare de a ajunge în astfel de situaţii.

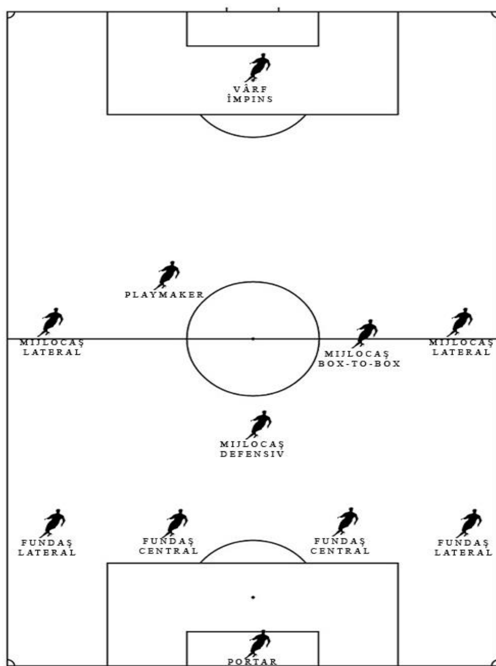
— Risipă medie-mare de energie pentru fundaşii laterali ofensivi, chiar dacă există o deschidere relativă prin folosirea interilor.

Această formă aduce o oarece dificultate în aducerea mingii la „finalizatorii” din zona 5.

Forma recomandată, în viziunea mea, este dată de urcarea zonei 2 în 3, însoţită de permutarea playmaker-mijlocaş ofensiv.

În această situaţie plusul ofensiv este evident, fără a aduce un minus notabil pe faza defensiva.

4 – 1 – 4 – 1

În cadrul acestui sistem întâlnim:
— 1 portar;

— 2 fundaşi centrali;
— 2 fundaşi laterali clasici, retraşi, statici;
— 1 mijlocaş defensiv;
— 1 playmaker uşor avansat;
— 1 mijlocaş box-to-box sau mijlocaş central clasic/cu sarcini defensive;
— 2 mijlocaşi laterali;
— 1 vârf împins mobil din cauza împrejurărilor.

Analiză:

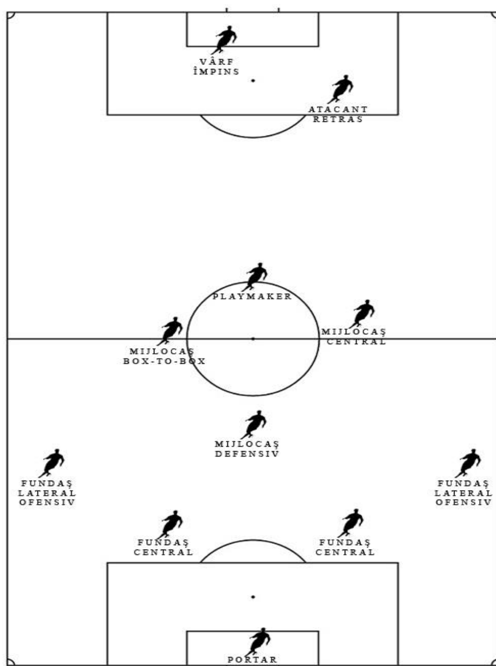
— Superioritate defensivă pe aproape toate tipurile de atac ale adversarilor;

— Vârful împins va fi constant în inferioritate în momentul atacului, va coborî mult pentru a intra în posesia mingii şi va depune foarte mult efort, de regulă, fără rezultat;

— Ineficace în jumătatea adversă, faza de construcţie fiind departe de careul advers;

— Probabilitate mică de a finaliza sau de a ajunge în astfel de situaţii.

4 – 1 – 3 – 2

În cadrul acestui sistem întâlnim:

— 1 portar;
— 2 fundaşi centrali;
— 2 fundaşi laterali cu valenţe ofensive;
— 1 mijlocaş defensiv;
— 1 playmaker avansat;
— 1 mijlocaş central clasic, cu sarcini defensive sau ofensive în funcţie de cerinţele jocului;
— 1 mijlocaş box-to-box tipic, de obicei antrenorii nejustificat folosesc un al doilea mijlocaş central cu sarcini defensive;
— 1 atacant retras sau orice jucător central din zona 5, cu excepţia vârfului împins;
— 1 vârf împins fix.

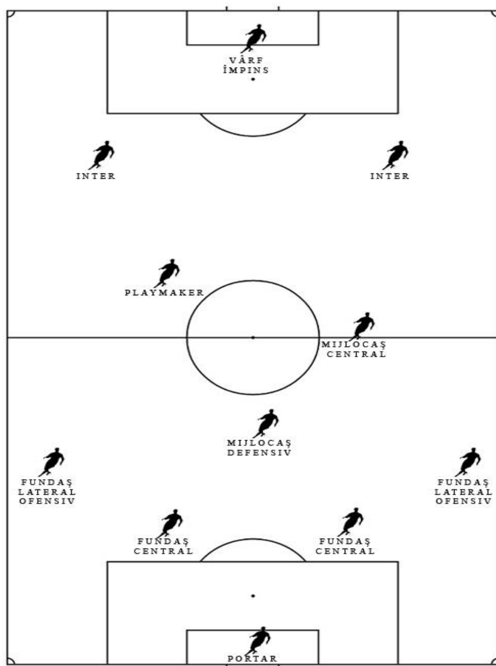
Analiză:

— Superioritate defensivă pe atacurile poziţionale ale adversarilor;
— Stabilitate pe zona mediană, unde avem condiţii favorabile de dezvoltare a atacului, cât şi de organizare a apărării în aceste zone;
— Probabilitate medie-mare de a finaliza sau de a ajunge în astfel de situaţii;
— Risipă mare de energie pentru fundaşii laterali ofensivi, fiind singurii artizani ai dezvoltării atacului pe benzi;
— Spaţii descoperite, exploatabile (mai ales pe contraatac), lăsate în urma urcării în atac a fundaşilor laterali ofensivi;
— Atacantul retras sau oricare al doilea atacant, din cauza spaţiilor prea mari dintre linii va coborî destul de mult, la nivelul mijlocaşilor ofensivi, pentru a intra în posesia mingii.

Se poate adopta şi forma deschisă a sistemului, prin înlocuirea zonei 3, cu o zonă 4 formată din 1 mijlocaş ofensiv şi 2 extreme, aspect ce va oferi suport pe benzi ofensiv, dar şi defensiv.

Această formă prezintă o posibilitate mică de îngreunare a tranziţiei apărare-atac.

4 – 1 – 2 – 3

În cadrul sistemului 4 – 1 – 2 – 3 deschis, întâlnim:

— 1 portar;

— 2 fundaşi centrali;

— 2 fundaşi laterali cu valenţe ofensive;

— 1 mijlocaş defensiv;

— 1 mijlocaş central clasic sau cu sarcini defensive;

— 1 playmaker avansat;

— 2 interi;

— 1 vârf împins fix.

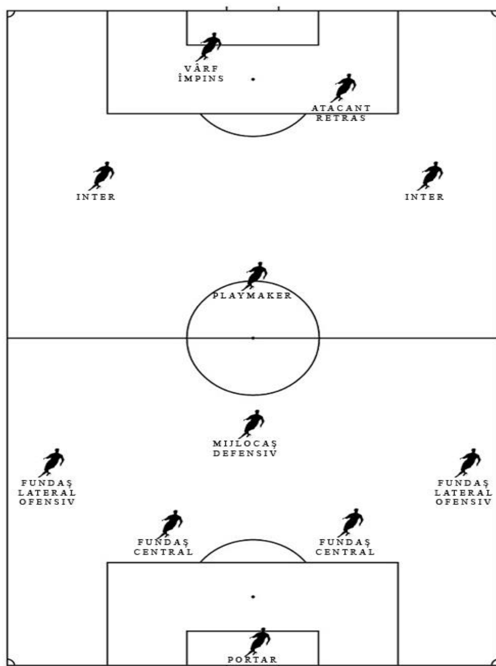
Analiză:

— Stabilitate defensivă pe atacurile poziţionale ale adversarilor;

— Probabilitate mare de a finaliza sau de a ajunge în astfel de situaţii;

— Risipă medie-mare de energie pentru fundaşii laterali ofensivi, chiar dacă există un suport relativ în atac prin folosirea interilor;

4 – 1 – 1 – 4

În cadrul sistemului 4 – 1 – 1 – 4 deschis, întâlnim:

— 1 portar;

— 2 fundaşi centrali;

— 2 fundaşi laterali cu valenţe ofensive;

— 1 mijlocaş defensiv;

— 1 playmaker;

— 2 interi;

— 1 atacant retras sau orice jucător central din zona 5, cu excepţia vârfului împins;

— 1 vârf împins fix.

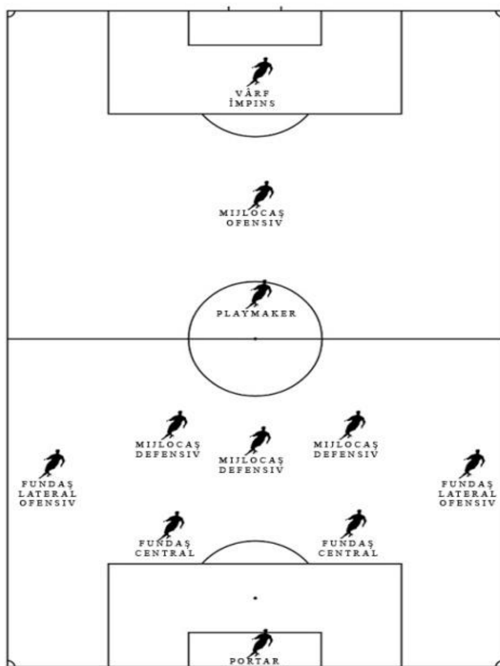
Analiză:

— Superioritate cel puţin numerică în treimea adversă, astfel probabilitatea de a marca în momentul în care mingea ajunge în această zonă este foarte mare;

— Stabilitate defensivă pe atacurile poziţionale ale adversarului.

5 zone

4 – 3 – 1 – 1 – 1

În cadrul sistemului 4 – 3 – 1 – 1 – 1 centrat, întâlnim:

— 1 portar;
— 2 fundaşi centrali;
— 2 fundaşi laterali cu valenţe ofensive;
— 3 mijlocaşi defensiv;
— 1 playmaker;
— 1 mijlocaş ofensiv;
— 1 vârf împins.

Analiză:

— Superioritate defensivă pe toate atacurile adversarilor fiind un sistem ultradefensiv;

— Oferă premisele conservării unui rezultat favorabil (cel puţin scriptic);

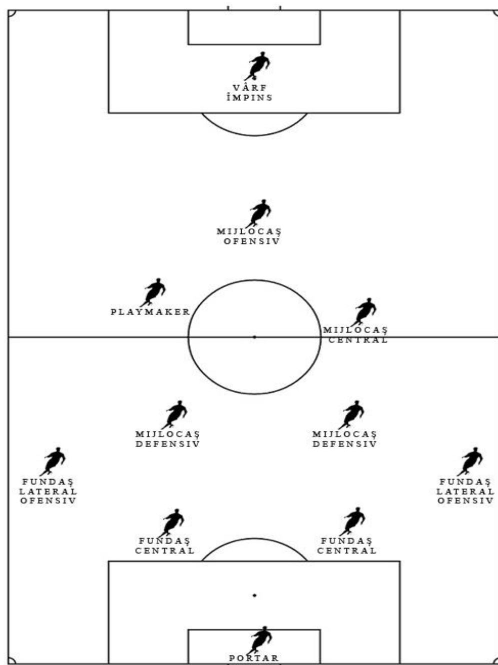
— Propice jocului pe contraatac, fiind distanţe apropiate între liniii, mai ales pe zona mediană.

— Risipă de energie uşor peste medie pentru fundaşii laterali ofensivi pe faza de atac, dar jocul fiind bazat pe conservarea rezultatului, urcările nu vor fi prea dese;

— O construcţie sporadică, dar nu acesta este oricum scopul folosirii acestui sistem;

— Probabilitate mică de a finaliza sau de a ajunge în astfel de situaţii în majoritatea cazurilor, fiind dependentă de nereuşitele atacurilor adverse.

4 – 2 – 2 – 1 – 1

În cadrul sistemului 4 – 2 – 2 – 1 – 1 centrat, întâlnim:

— 1 portar;

— 2 fundaşi centrali;

— 2 fundaşi laterali cu valenţe ofensive;

— 2 mijlocaşi defensivi;

— 2 mijlocaşi centrali clasici, box-to-box, playmaker sau o intercalare, excepţie face folosirea simultană a 2 playmakeri;

— 1 mijlocaş ofensiv;

— 1 vârf împins.

Analiză:

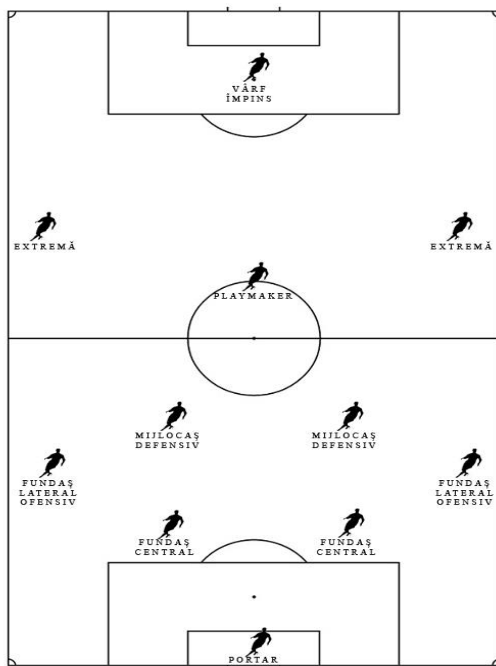
— Superioritate defensivă pe atacurile poziţionale ale adversarilor;

— Premise bune de dezvoltarea a contraatacului;

— Risipă de energie peste medie pentru fundaşii laterali ofensivi pe faza de atac, de această dată jocul fiind puţin mai elaborat, urcările vor fi mai dese, cerute de joc;

— Probabilitate medie de a finaliza şi medie de a ajunge în astfel de situaţii în majoritatea cazurilor.

4 – 2 – 1 – 2 – 1

În cadrul sistemului 4 – 2 – 1 – 2 – 1 deschis, întâlnim:

— 1 portar;

— 2 fundaşi centrali;

— 2 fundaşi laterali cu valenţe ofensive;

— 2 mijlocaşi defensivi;

— 1 playmaker avansat;

— 2 extreme;

— 1 vârf împins.

Analiză:

— Superioritate defensivă pe atacurile poziţionale ale adversarilor;

— Probabilitate mică-medie de a finaliza şi medie de a ajunge în astfel de situaţii, fiind extrem de importantă, chiar decisivă, calitatea jucătorilor din zonele 3 şi 5.

4 – 2 – 1 – 1 – 2

În cadrul sistemului 4 – 2 – 1 – 1 – 2 centrat, întâlnim:

— 1 portar;
— 2 fundaşi centrali;
— 2 fundaşi laterali cu valenţe ofensive;
— 2 mijlocaşi defensivi;
— 1 playmaker;
— 1 mijlocaş ofensiv;
— 1 atacant retras;
— 1 vârf împins.

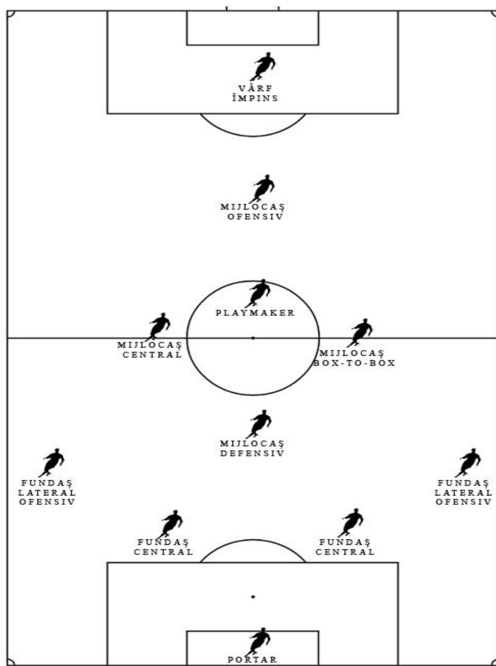
Analiză:

— Superioritate defensivă pe atacurile poziţionale ale adversarilor;

— Premise bune de dezvoltarea a atacului pe zona mediană;

— Probabilitate medie-mare de a finaliza, medie de a ajunge în astfel de situaţii.

4 – 1 – 3 – 1 – 1

În cadrul sistemului 4 – 1 – 3 – 1 – 1, clasic, centrat, întâlnim:

— 1 portar;
— 2 fundaşi centrali;
— 2 fundaşi laterali cu valenţe ofensive;
— 1 mijlocaş defensiv;
— 1 mijlocaş box-to-box tipic;
— 1 mijlocaş central clasic;
— 1 playmaker avansat;
— 1 mijlocaş ofensiv;
— 1 vârf împins fix.

Analiză:

— Superioritate defensivă pe atacurile poziţionale ale adversarilor;

— Stabilitate pe zona mediană, unde avem condiţii favorabile de dezvoltare a atacului, cât şi de organizare a apărării în aceste zone;

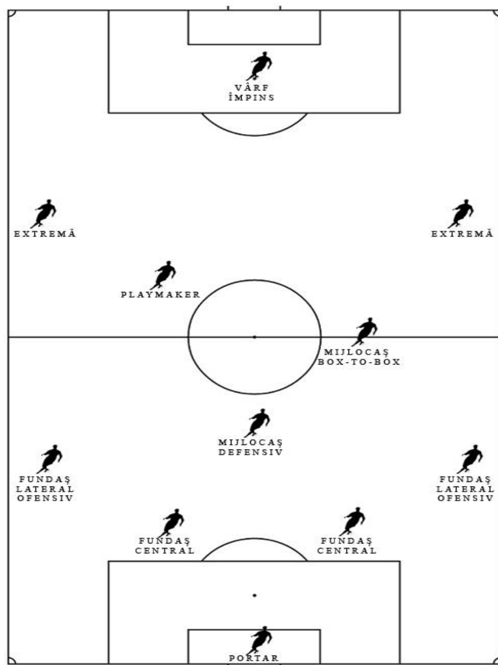
— Probabilitate medie-mare de a finaliza sau de a ajunge în astfel de situaţii;

— Risipă mare de energie pentru fundaşii laterali ofensivi, dar numărul crescut de mijlocaşi va face ca jocul să fie concentrat pe zona mediană, motiv pentru care există posibilitatea ca aportul ofensiv al

fundaşilor laterali să nu fie necesar;

— Spaţii descoperite, exploatabile, aspect dependent de punctul anterior.

4 – 1 – 2 – 2 – 1

În cadrul sistemului 4 – 1 – 2 – 2 – 1 deschis, întâlnim:

— 1 portar;

— 2 fundaşi centrali;

— 2 fundaşi laterali cu valenţe ofensive;

— 1 mijlocaş defensiv

— 1 playmaker avansat;

— 1 mijlocaş box-to-box;

— 2 extreme;

— 1 vârf împins relativ mobil din cauza împrejurărilor.

Analiză:

— Superioritate defensivă pe atacurile poziţionale ale adversarilor;

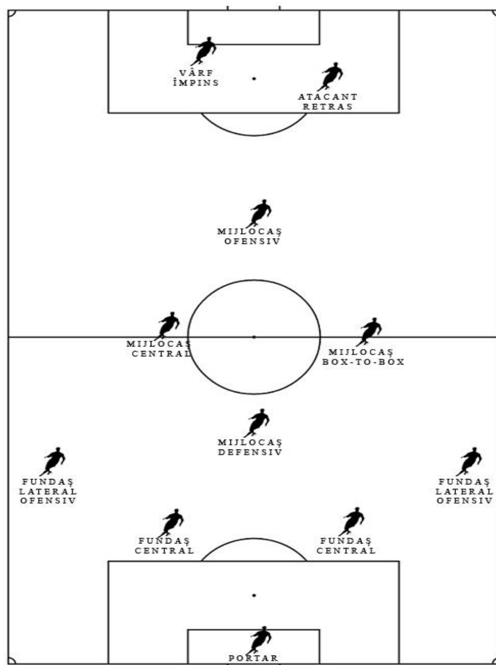
— Aşezare destul de uniformă a jucătorilor în teren, cu un minus relativ în zona 5;

— În majoritatea situaţiilor vârful împins va fi în inferioritate, va depune un efort considerabil, de foarte multe ori fără rezultate

notabile.

— Probabilitate medie de a finaliza, medie-mare de a ajunge în astfel de situaţii.

4 – 1 – 2 – 1 – 2

În cadrul sistemului 4 – 1 – 2 – 1 – 2 clasic, întâlnim:

— 1 portar;

— 2 fundaşi centrali;

— 2 fundaşi laterali cu valenţe ofensive;

— 1 mijlocaş defensiv;

— 1 mijlocaş central clasic;

— 1 mijlocaş box-to-box, chiar şi un mijlocaş central cu sarcini ofensive sau playmaker mai ales dacă vine în tandem cu un mijlocaş cu profil defensiv;

— 1 mijlocaş ofensiv;

— 1 atacant retras;

— 1 vârf împins fix.

Analiză:

— Superioritate defensivă pe atacurile poziţionale ale adversarilor;

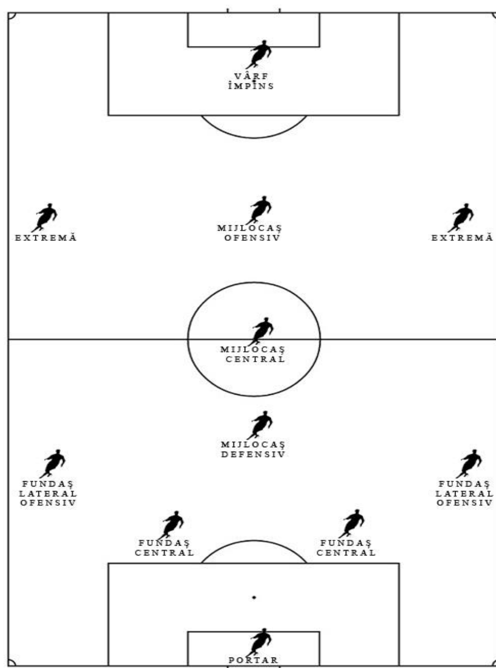
— Stabilitate pe zona mediană – condiţii favorabile de

dezvoltare a atacului, cât şi de organizare a apărării;

— Probabilitate mare de a finaliza sau de ajunge în astfel de situaţii, mai ales pe zonă centrală;

— Risipă mare de energie pentru fundaşii laterali ofensivi, dar numărul crescut de mijlocaşi va face ca jocul să fie concentrat pe zona mediană, motiv pentru care există posibilitatea ca aportul ofensiv al fundaşilor laterali să nu fie necesar.

4 – 1 – 1 – 3 – 1

În cadrul sistemului 4 – 1 – 1 – 3 – 1 deschis, întâlnim:

— 1 portar;

— 2 fundaşi centrali;

— 2 fundaşi laterali cu valenţe ofensive;

— 1 mijlocaş defensiv;

— 1 mijlocaş central clasic, ofensiv, box-to-box, chiar şi playmaker;

— 1 mijlocaş ofensiv;

— 2 extreme;

— 1 vârf împins fix.

Analiză:

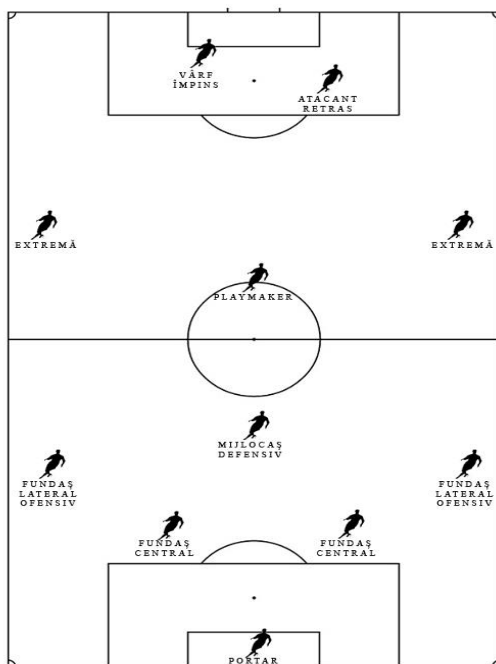
— Superioritate defensivă pe atacurile poziţionale;

— Jucătorii dispersaţi astfel încât acoperă toate fazele, chiar dacă nu se regăsesc într-un număr suficient, mai ales în zona 5;

— Distanţele dintre zone bine-proporţionate;

— Probabilitate medie de a finaliza, medie-mare de a ajunge în astfel de situaţii.

4 – 1 – 1 – 2 – 2

În cadrul sistemului 4 – 1 – 1 – 2 – 2 deschis, întâlnim:

— 1 portar;

— 2 fundaşi centrali;

— 2 fundaşi laterali cu valenţe ofensive;

— 1 mijlocaş defensiv;

— 1 playmaker;

— 2 extreme;

— 1 atacant retras sau chiar al doilea vârf împins dacă se joacă direct pe vârfuri de la nivelul registei, chiar şi al extremelor, 9 fals sau atacant complet dacă se urmăreşte un minimum de construcţie (recomandat);

— 1 vârf împins.

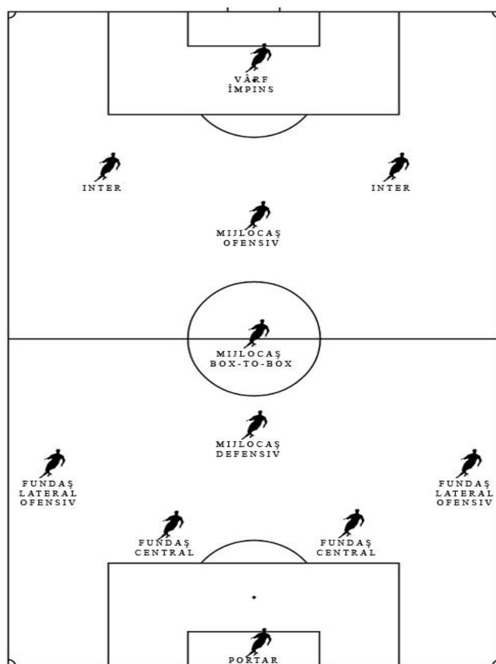
Analiză:

— Superioritate defensivă pe atacurile poziţionale ale

adversarilor;

— Probabilitate mare de a finaliza, medie-mare de ajunge în astfel de situaţii când atacul este dezvoltat pe flancuri, mică în celelalte situaţii.

4 – 1 – 1 – 1 – 3

În cadrul sistemului 4 – 1 – 1 – 1 – 3 deschis, întâlnim:

— 1 portar;
— 2 fundaşi centrali;
— 2 fundaşi laterali cu valenţe ofensive;
— 1 mijlocaş defensiv;
— 1 mijlocaş central clasic sau box-to-box;
— 1 mijlocaş ofensiv;
— 2 interi;
— 1 vârf împins fix.

Analiză:

— Superioritate defensivă pe atacurile poziţionale ale adversarilor;

— Probabilitate mare de a finaliza sau de a ajunge în astfel de situaţii;

— Risipă medie-mare de energie pentru fundaşii laterali

ofensivi.

IV. Sisteme cu 3 fundaşi

Variantele de sistem provenite din cele cu 5 fundaşi nu aduc un plus ofensiv notabil, de cele mai multe ori exprimând acelaşi lucru precum forma cu 5 fundaşi.

Cauzele pentru care există identitatea între acestea pot fi:

— Sarcinile trasate jucătorilor (mijlocaşii laterali primesc sarcini defensive);

— Jucătorii nu sunt obişnuiţi cu poziţia avansată de mijlocaş lateral;

— Echipa adversă nu permite adoptarea poziţiilor laterale avansate.

Totuşi există şi sisteme tip cu 3 fundaşi care nu provin din cele cu 5 fundaşi, la care mă voi rezuma doar în a oferi câte o reprezentarea grafică a celor 3 dispuneri, mai ales din cauza faptului că majoritatea nu au o prea mare aplicabilitate.

Toate reprezentările grafice le găsiţi pe pagina www.*facebook.com*/*Crăciunescu Stefanlandidat FRF*.

Totodată este foarte greu pentru un jucător de bandă în acest sistem să dea randament maxim, indiferent de poziţia sa obişnuită, întrucât pe lângă atribuţiile specifice pe care trebuie să le aibă, atât ofensive, cât şi defensive, el va parcurge ambele faze, de regulă, în sprint, fapt deloc favorabil, mai ales dacă avem o zonă centrală cu o componenţă deficitară din punct de vedere valoric sau datorată sarcinilor trasate.

Cel mai simplu mod în care putem evidenţia dezavantajele unui astfel de sistem este analizarea meciului România – Danemarca 0-0, rezultatul consemnând cea mai lungă serie fără gol marcat din istoria echipei naţionale.

Cu toate acestea după meci au fost laude preşedinte FRF-selecţioner şi invers, trăgând speranţă la locul 2 în grupă, fără a evidenţia că acest loc nu asigură calificarea la baraj.

Chiar cu o zi înaintea meciului am postat un mesaj prin care speram să nu se adeverească zvonurile ce prezentau un sistem 3 – 4 – 3.

„*Dar de ce ar trebui să mă gândesc că pot fi demis? Eu mă gândesc cum să învingem. Dar dacă ar fi să completez logica întrebări tale, înseamnă că dacă vom învinge mâine ar trebui să mi se*

prelungească înţelegerea pe încă 10 ani?”, declară Daum.

Pun eu o întrebare mai logică, nu a fost adus să mai şi învingem???

Având în vedere că meciul cu danezii era decisiv, victoria fiind obligatorie, sistemul propus de Daum, în viziunea dânsului, a fost 3 – 4 – 3 mega/ultraofensiv.

FALS, sistemul adoptat în meci a fost 5 – 2 – 1 – 2:

zona 1:

— Latovlevici, Benzar (fundaşi laterali ofensivi).

Să nu ne lăsăm induşi în eroare de faptul că cei 2 jucători au adoptat poziţii avansate, specifice extremelor, acestea fiind sporadice.

Dacă aţi fost atenţi la meci aţi observat că în min. 60 Benzar nu prea mai avea resurse să facă ambele faze, ambii adoptând o poziţie din ce în ce mai joasă odată cu trecerea timpului.

Cu excepţia celor 2 – 3 centrări ale lui Benzar, aportul ofensiv specific extremelor nu s-a regăsit. România a terminat meciul fără a obţine o lovitură de colţ.

— Toşca, Chiricheş, Săpunaru (fundaşi centrali).

Nefondată afirmaţia că nu erau obişnuiţi cu aceste posturi, dimpotrivă.

Gândirea a fost deficitară în introducerea celor 3 fundaşi întrucât era clar faptul că niciunul nu excela în ceea ce priveşte jocul de cap şi că vom fi dominaţi aerian, lucru care a şi avut loc, cu excepţia câtorva intervenţii cu capul în dreptul lui Săpunaru.

Strategia şi gândirea antrenorului trebuia să se concentreze pe un joc ofensiv şi în a nu le permite să ajungă în astfel de situaţii, mai ales că fundaşii lor centrali nu i-am perceput ca având o mare siguranţă în joc, chiar valoare.

Tot am auzit că jucătorii României nu au valore fotbalistică, sunt necunoscuţi ş.a.m.d.

Fals, valoarea jucătorilor români, per total, cred că este detaşat pe locul 2, după Polonia.

Putem afirma că jucătorii danezi erau notorii, cu excepţia a 2 – 3 nume?

zona 2:

— Pintilii, Marin (mijlocaşi defensivi, per total).

Ambii jucători au avut poziţionări şi joc specific mijlocaşilor defensivi, verticalizări aproape de 0, pase scurte, fără a se evidenţia,

cele 2 şuturi ale lui Marin neputând fi catalogate drept reuşite, cu atât mai mult un joc ofensiv al acestuia.

Dacă punem în balanţă prestaţia 8-arului advers, Delaney (vs. Pintilii), mai vedem o pasă, asumarea unor riscuri, tonus.

„Pintilii va fi unul dintre cei mai buni jucători de pe teren la meciul cu Danemarca.”, declară Reghecampf înaintea meciului, lucru pe care nu puteai să îl iei în seamă, dovedit pe durata meciului.

Din start avem un deficit privind construcţia (în condiţiile în care ne bazam pe o construcţie la firul ierbii din cauza jucătorilor cu talie din componenţa danezilor), deoarece am creat o lipsă de corespondenţă între zona 2 şi zona 4.

zona 4:

— Stanciu (mijlocaş ofensiv).

Având în vedere aşezarea jucătorilor în teren şi instrucţiunile transmise (în mod cert s-a cerut un joc dezvoltat majoritar pe benzile, urmat de transmiterea pe jos a mingii în careu sau imediata apropiere în vederea finalizării), astfel şansele ca Stanciu să aibă rezultate sau măcar să participe activ la joc erau minime.

zona 5:

— Keşeru, Chipciu (vârf împins circumstanţial, respectiv atacant retras/clasic).

Deja simt că vorbim de lipsă de viziune/valoare ş.a.m.d. dacă nu vedem după atâţia ani în care a evoluat Chipciu faptul că acest jucător nu poate evolua decât pe postul de extremă dreapta.

Având în vedere talia fundaşilor centrali danezi şi nu numai, coroborată cu o rudimentaritate în execuţii, poziţionare ş.a.m.d., făcea obligatorie prezenţa în zona 5 a unor jucători ce dispuneau de o tehnică cel puţin bună, nefiind cazul în ceea ce îl priveşte pe Chipciu, altele fiind calităţile jucătorului.

Ambii jucători se aflau pe aceeaşi linie de cele mai multe ori, au fost „aruncaţi” pur şi simplu în zona 5, combinaţii nu au existat, dar niciun joc specific evidenţierii vârfului împins.

Într-adevăr, Keşeru putea gestiona mai bine ocaziile avute, dar nu putem spune că şansele pe care le-am irosit au decis jocul mai ales dacă luăm în considerare şi ocaziile danezilor, situaţii în care aceştia au ratat din poziţii mult mai bune de a marca.

Cu atât mai mult nu putem afirmă că jucătorul român este slab valoric, totuşi este golgheter în campionatul bulgar pe care mulţi îl

desconsideră, dar nu ştiu dacă nivelul Ligii 1 este cu mult peste acesta.

România a avut 3 ocazii, toate aparţinând lui Keşeru, pe parcursul întregii partide venite după faze simple, nefiind rezultatul unui sistem bine pus la punct, tactică sau combinaţii extraordinare, astfel:

— Respingere a fundaşilor danezi la Benzar, care transmite mingea pe jos la Keşeru, care reia defectuos;

— Crossing Săpunaru, retransmite Benzar spre Keşeru care nu anticipează corect traiectoria mingii;

— Greşeală a fundaşului danez, mingea ajunge la Keşeru care nu reuşeşte dintr-o suprafaţă aglomerată să înscrie.

După meci, domnul Daum declară că nu este Keşeru de talia lui Lewandowski, un marcator – ce comparaţie neavenită, fără niciun sens, mă face serios să mă gândesc la ce speech-uri ţine; este ca şi cum aş zice că dacă antrena aseară Jupp Heynckes era altceva, inepţii.

Aşa cum am postat şi cu o zi înaintea meciului (lucru verificabil), plecând de la selecţia domnului Daum, aş fi adoptat un sistem de joc 4 – 1 – 2 – 1 – 2 centrat, astfel:

zona 1: – Latovlevici, Benzar (fundaşi laterali ofensivi, cu adoptarea poziţiilor specifice posturilor), Chiricheş, Grigore (fundaşi centrali), al doilea o alegere circumstanţială datorată selecţiei;

zona 2: – Săpunaru (mijlocaş defensiv);

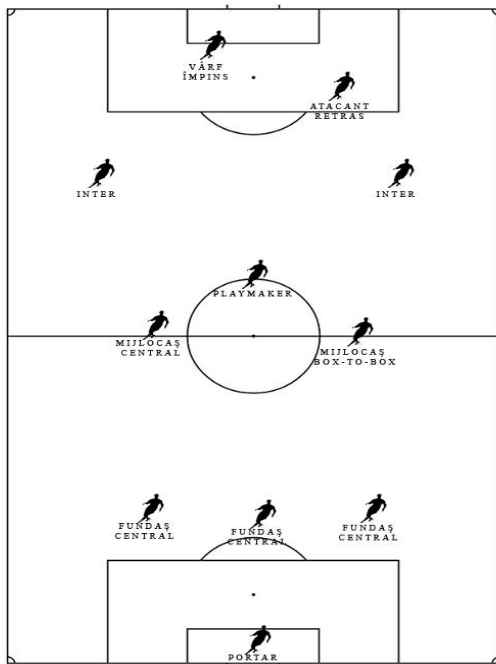
zona 3: – Stanciu (playmaker), Marin (mijlocaş central clasic);

zona 4: – Budescu (mijlocaş ofensiv);

zona 5: – Keşeru (vârf împins), Alibec (9 fals).

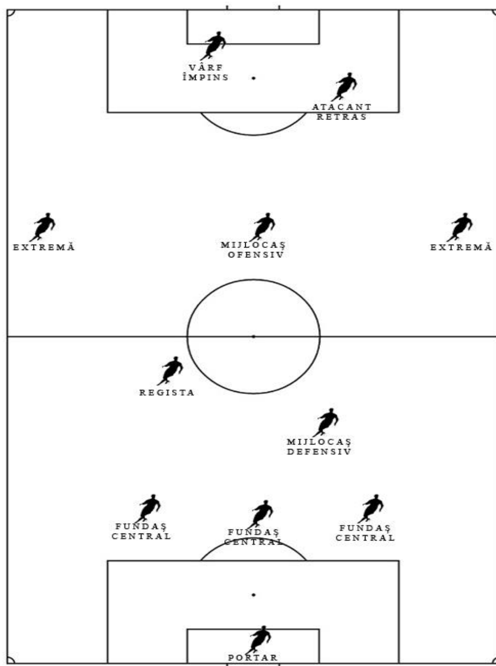
3 zone

3 – 3 – 4

VÂRF ÎMPINS
ATACANT RETRAS
INTER
INTER
PLAYMAKER
MIJLOCAŞ CENTRAL
MIJLOCAŞ BOX-TO-BOX
FUNDAŞ CENTRAL
FUNDAŞ CENTRAL
FUNDAŞ CENTRAL
PORTAR

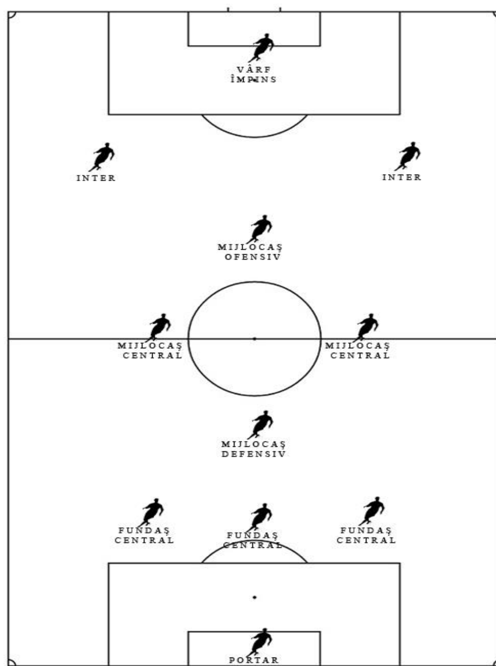
4 zone

3 – 2 – 3 – 2

VÂRF ÎMPINS
ATACANT RETRAS
EXTREMĂ
MIJLOCAŞ OFENSIV
EXTREMĂ
REGISTA
MIJLOCAŞ DEFENSIV
FUNDAŞ CENTRAL
FUNDAŞ CENTRAL
FUNDAŞ CENTRAL
PORTAR

5 zone

3 – 1 – 2 – 1 – 3

VÂRF
ÎMPINS
INTER
INTER
MIJLOCAŞ
OFENSIV
MIJLOCAŞ
CENTRAL
MIJLOCAŞ
CENTRAL
MIJLOCAŞ
DEFENSIV
FUNDAŞ
CENTRAL
FUNDAŞ
CENTRAL
FUNDAŞ
CENTRAL
PORTAR